

**בבית הדין הצבאי המחוזי
במחוז שיפוטי מרכז
בפני:**

**אל"ם כרמל ווהבי – אב"ד
סא"ל שחר גרינברג – שופט
רס"ן ליטל ששו – שופטת**

(ע"י ב"כ, רס"ן גל באומהקר וסרן טל עקירב)

בעניין: התובע הצבאי

נגד

(ע"י ב"כ, עו"ד עדי כרמלי)

ח/XXX רב"ט ס' ז'

הכרעת - דין

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום ביום 12/07/2017, בו יוחסו לו שני פרטי אישום:
מעשה מגונה, לפי סעיף 348(ג) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן - **חוק העונשין**).
אינוס, לפי סעיף 345(א)(1) לחוק העונשין.
2. על פי המפורט בכתב האישום, יצאו הנאשם ורב"ט נ' ב' (להלן - **המתלוננת**) בלילה שבין 01/06/2017 ל- 02/06/2017 לבלות בבר "שאפל" ובמועדון "נוהו" בתל אביב עם חיילים נוספים המשרתים איתם בצוות. בתחילת הערב, ציינה המתלוננת בפני כלל הנוכחים כי אם למישהו אין היכן לישון באותו ערב, הוא מוזמן לישון בביתה בחדרו של אחיה, שלא ישן בבית באותו ערב. במהלך הבילוי במועדון רקדו כלל החיילים יחד, ובשלב מסוים החל הנאשם לרקוד מאחורי המתלוננת, נצמד לגופה ונגע במותנה במספר הזדמנויות. המתלוננת ניסתה להתרחק מהנאשם, ולאחר זמן מה הפנתה את תשומת לבה של רב"ט ח' כ' (להלן - **ח'**), באמצעות הבעת פניה, למעשיו של הנאשם. בתגובה לכך, תפסה ח' בידה של המתלוננת, משכה אותה לעברה והרחיקה אותה מגופו של הנאשם, כך שהמתלוננת התמקמה מול הנאשם. בהמשך, שאלה המתלוננת מי מוכן להתלוות אליה לשירותים והנאשם התנדב. לאחר מכן, אחזה המתלוננת בידו של הנאשם והובילה אותו אחריה אל השירותים. כאשר הגיעו אל מחוץ

לשירותים, חשה המתלוננת ברע והתיישרה. בהמשך לכך, התנשקו הנאשם והמתלוננת עד שהאחרונה עצרה את הנשיקה ונכנסה לשירותים, כאשר הנאשם נותר בחוץ. לאחר שיצאה מן השירותים, אמרה המתלוננת לנאשם כי אינה מעוניינת בנשיקה או בקשר מסוג זה עמו.

3. בהמשך, שלח הנאשם למתלוננת הודעה באפליקציית "וואטסאפ" בה כתב **"אין לי איפה לישון גם אין רכבות מה את אומרת?"**. לאחר מכן, פנה הנאשם אל המתלוננת ואמר לה כי אין רכבות לביתו בשעה זו. המתלוננת הציעה לנאשם לבוא לישון בביתה, בחדרו של אחיה, עד אשר תתחדש תנועת הרכבות לביתו. הנאשם השיב בחיוב, והמתלוננת והנאשם נסעו יחד במונית לביתה. כאשר הגיעו הנאשם והמתלוננת לבית, הכניסה המתלוננת את הנאשם לחדרו של אחיה, ואמרה לו כי בכוונתה להעיר את אמה ולעדכן אותה כי הנאשם ישן בביתה. בהמשך, ניגשה המתלוננת לחדר השינה של הוריה, העירה את אמה, ועדכנה אותה כי הנאשם ישן בביתם. לאחר מכן, ניגשה המתלוננת אל חדר השינה שלה והתיישרה על מיטתה. בשלב זה, ניגש הנאשם אל חדרה של המתלוננת. היא שאלה את הנאשם מדוע הוא נכנס לחדרה והנאשם השיב **"כלום"**, התיישב על המיטה וניסה לנשק את המתלוננת וללטף את גופה מספר פעמים. המתלוננת אמרה לנאשם שהיא אינה מעוניינת במגע עמו, אך הנאשם המשיך לנסות לנשקה ולגעת בגופה. לאחר מספר ניסיונות מצד הנאשם, אמרה לו המתלוננת שוב, ובקול תקיף, שהיא אינה מעוניינת במגע עמו, וביקשה ממנו לצאת מביתה. הנאשם לקח את חפציו, המתלוננת ליוותה אותו אל דלת הבית, והנאשם יצא מהבית. **בגין האמור לעיל, ייחסה התביעה לנאשם עבירה של מעשה מגונה.**

4. בהמשך לאמור, שלח הנאשם הודעות "וואטסאפ" למתלוננת בהן כתב **"תודה רבה"** וכן כי הוא **"מצטער"** על מה שקרה, אך שלדעתו המתלוננת אינה שיכורה ושהיא גם הייתה מעוניינת במעשיו. בתגובה, השיבה לו המתלוננת שהיא הסכימה כי הוא ישן בביתה מאחר שאין רכבות לביתו בשעה זו, וכי היא רואה בו ידיד בלבד. עוד כתבה המתלוננת לנאשם **"אתה מוזמן לישון פה רק אל תיגע בי זה הכל. אמרתי לך אני לא רוצה, אתה יכול לישון בחדר נפרד שאמרתי לך. אם לא אז תחכה פשוט לרכבת בתחנת רכבת. באמת שהזמנתי אותך בתור ידיד לא מעבר"**. בתגובה, השיב הנאשם **"סבבה תודה"**, ועלה חזרה לביתה של המתלוננת. המתלוננת הובילה את הנאשם לחדרו של אחיה, כיבתה את האור וסגרה את הדלת. אז נכנסה המתלוננת לחדרה, כיבתה את האור, סגרה את הדלת, נכנסה למיטה ונרדמה. לאחר מכן, שלח הנאשם

למתלוננת הודעות ב"וואטסאפ" בהן כתב **"לא בא לי לישון"** ו-**"אני לא נרדם"**. המתלוננת, אשר ישנה באותה עת, לא הגיבה להודעות.

5. אז, ניגש הנאשם לחדרה של המתלוננת, פתח את הדלת, נכנס לחדרה ונשכב על גופה בעוד היא ישנה במיטתה. בשלב זה, התעוררה המתלוננת, הנאשם ניסה לנשקה על שפתיה, אך היא הזיזה את ראשה מצד לצד, ואמרה לנאשם שאינה מעוניינת בכך. בהמשך, נישק הנאשם את המתלוננת בצווארה, בחזה, בבטנה, הוריד את תחתוניה וניסה לנשק את איבר מינה. המתלוננת סגרה את רגליה, אמרה לנאשם **"לא, לא"**, וניסתה להזיז את ראשו מאזור איבר מינה. לאחר מכן, תוך התעלמות הנאשם מאי הסכמתה של המתלוננת, הוריד הנאשם את מכנסיו והחדיר את איבר מינו לאיבר מינה של המתלוננת. בתגובה, הניחה המתלוננת את כפות ידיה על פניה. הנאשם הוציא את איבר מינו מאיבר מינה של המתלוננת, התיישב על המיטה ואמר **"וואי וואי, אני לא יכול את עושה לי את זה"**. בהמשך, עלה שוב הנאשם על גופה של המתלוננת, כאשר היא שוכבת עם ידיה על פניה והחדיר בשנית את איבר מינו לאיבר מינה. המתלוננת אמרה לנאשם שהיא לא רוצה לקיים עמו יחסי מין, ונגעה עם ידה באיבר מינו בניסיון להזיז את איבר מינו ולהרחיק אותו ממנה, אך לא הצליחה לעשות כן. בתגובה, אמר לה הנאשם שהיא רוצה במגע מיני, תוך שהוא מתעלם מאי ההסכמה שהביעה למעשיו, בדבריה ובהתנהגותה. בהמשך, נשכב הנאשם על גבו ואמר למתלוננת לעלות עליו. המתלוננת אמרה לנאשם שהיא לא מעוניינת בכך, ובתגובה עלה שוב הנאשם על גופה של המתלוננת ואמר לה **"את רוצה את רוצה, אני אוהב אותך"**. הנאשם החדיר שוב את איבר מינו לאיבר מינה של המתלוננת, עד אשר הגיע לפורקן מחוץ לגופה. בשלב זה, ביקשה המתלוננת מהנאשם להסתלק מביתה והנאשם לקח את חפציו ויצא מן הבית. בגין האמור, **יוחסה לנאשם עבירה של אינוס.**

תשובת הנאשם לאשמה

6. בתשובה לכתב האישום, **הכחיש** הנאשם את **כל** המיוחס לו, וציין לגבי כל אחד מפרטי האישום את הדברים הבאים:

לגבי פרט האישום הראשון, שעניינו מעשה מגונה, השיב הנאשם כי אין מחלוקת לגבי מועד האירוע, מקומות הבילוי והעובדה כי בתחילת הערב ציינה המתלוננת בפני כלל הנוכחים, כי אם למי מהם אין היכן לישון באותו הערב, הוא יכול לישון בביתה בחדרו של אחיה. צוין, כי המתלוננת היא זו שנצמדה

לגופו של הנאשם במהלך הריקוד במועדון באופן שישבנה נגע באזור חלציו של הנאשם. נטען, כי המתלוננת שאלה את הנאשם אם הוא מעוניין לבוא עמה לשירותים, והוא נענה בחיוב. צוין, כי אין מחלוקת שהמתלוננת אחזה בידיו של הנאשם והובילה אותו אחריה לשירותים, ואין מחלוקת כי הנאשם והמתלוננת התנשקו מחוץ לשירותים. הנאשם הכחיש את הטענה כי המתלוננת אמרה לו שאינה מעוניינת בנשיקה, אולם לא חלק על כך ששלח למתלוננת הודעת טקסט בה כתב כי אין לו איפה לישון, אין רכבות ומה היא אומרת, אולם זאת עשה לאחר שחברו של הנאשם, אצלו היה צריך ללון באותו הלילה, לא ענה לו. הנאשם הוסיף ונטען, כי במונית בדרך לביתה של המתלוננת, נסעה עם הנאשם והמתלוננת גם רב"ט א' א' (להלן – א'). הנאשם לא חלק על כך, כי המתלוננת עדכנה את אמה שהוא נשאר ללון בביתה. אולם הוא הכחיש שהמתלוננת אמרה לו כי אינה מעוניינת במגע עמו. נהפוך הוא, הנאשם והמתלוננת התנשקו.

לגבי פרט האישום השני, שעניינו אונס, השיב הנאשם כי אין מחלוקת בעניין תכתובות ה"וואטסאפ", אולם לדבריו המתלוננת שידרה בהתנהגותה מסרים הפוכים מההודעות ששלחה לנאשם, וזאת לאורך כל הערב, ובביתה בפרט. צוין, כי המתלוננת היא זו שיזמה את חזרתו של הנאשם לביתה, ולאחר שהנאשם שלח לה הודעת "וואטסאפ" לפיה אינו נרדם, ניגשה המתלוננת אל הנאשם בחדרו של אחיה כשעל גופה תחתון וחולצה ארוכה. נטען, כי כלל האירועים המתוארים, בנוגע למגע המיני בין הנאשם למתלוננת, היו בהסכמתה המלאה, ובשיתוף פעולה מצדה. בנוסף, במהלך שמיעת הראיות טען הנאשם כי המניע לתלונת המתלוננת נגדו, היה נעוץ ברצונה לנקות את שמה, לאור שמועות שנפוצו ביחס אליה בבסיס.

המחלוקת בין הצדדים

7. המחלוקת בין הצדדים נעוצה בעיקרה בשאלת **ההסכמה** של המתלוננת למעשים המתוארים בכתב האישום - הן לנשיקות ולליטופים בגופה, כמפורט בפרט האישום הראשון; הן ליחסי המין, כמפורט בפרט האישום השני. טענת ההגנה היא, כי חרף ההודעות ששלחה המתלוננת לנאשם, בהן רשמה לו כי אינה מעוניינת במגע עמו, **התנהגותה** של המתלוננת, לאורך כל הערב ובעיקר בביתה, הצביעה על רצונה והסכמתה למגע מיני עמו.

עדות המתלוננת בבית הדין

8. המתלוננת מסרה שהתגייסה לגדוד XXX כלוחמת, ולאחר שסיימה טירונות יצאה לקורס חובשים. המתלוננת ציינה כי היא מכירה את הנאשם בעקבות שירות משותף באותה פלוגה, ובהמשך באותה כיתה. המתלוננת סיפרה כי לרגל עזיבתה של המפקדת, מ', הוחלט לארגן בילוי בבר בתל אביב, אותו הכירה המתלוננת. עוד ציינה המתלוננת, כי עובר לבילוי, ולאור מגוריה בעיר תל אביב, הודיעה לחבריה כי באפשרותם לישון בביתה אחרי הבילוי.
9. המתלוננת מסרה כי קבעו להיפגש בבר ביום 1/6/17 בשעה 22:00, אך היא הגיעה באיחור, כשכולם כבר היו במקום. לפני זה, הנאשם שלח לה הודעה, ושאל אותה איך מגיעים. המתלוננת הציעה לו לשוחח עם א', ולהגיע יחד איתה. המתלוננת מסרה כי באותו ערב נכחו: המפקדת מ', רב"ט א' ט' (להלן: א'), רב"ט ט' ס' (להלן: ט'), ח', א', הנאשם והמתלוננת. לאחר הבילוי בבר, הועלתה הצעה כי ימשיכו למסיבה, אולם לחלק מהאנשים לא היה מספיק כסף. המתלוננת הציעה לארגן כניסה חינם לחלק מהאנשים, ולצורך כך דיברה המתלוננת עם חברתה, שמסרה לה כי באפשרותה להשיג חמש כניסות חינם למועדון. הקבוצה נסעה למועדון בשתי מוניות, כאשר במונית אחת ישבו א', הנאשם והמתלוננת, והיתר נסעו במונית אחרת. צוין, כי במונית בה נסעה המתלוננת, היא ישבה באמצע, וא' והנאשם ישבו משני צדיה, כאשר א' נשענה על המתלוננת, והמתלוננת נשענה לכיוון הנאשם (עמוד 12 שורה 7).
10. המתלוננת מסרה, כי במועדון כולם רקדו במעגל, ובמהלך הריקודים היו כמה שלבים בהם הנאשם היה מאחוריה, והיא זזה באלגנטיות ולא עשתה מזה סיפור. צוין, כי באחת הפעמים שבהן הנאשם רקד מאחורי המתלוננת, הסתכלה המתלוננת לעברה של ח', והאחרונה לקחה את ידה של המתלוננת, שהייתה לידה **"הראיתי סימנים, זיתי ועשיתי פרצופים לח' והיא לקחה לי את היד והוא הפסיק"** (עמוד 19 שורה 29). המתלוננת סיפרה כי א' הלכה מוקדם כי הייתה צריכה לעבוד בבוקר, וכך גם מ' וח', ולפיכך במועדון נותרו רק ט', א', הנאשם והמתלוננת. המתלוננת שאלה מי יכול לבוא איתה לשירותים, והנאשם אמר שהוא מוכן. המתלוננת אמרה לחברים שהיא והנאשם הולכים לשירותים, אחזה בידו של הנאשם על מנת לפלס את הדרך, ואז אמרה לו שהיא לא מרגישה כל כך טוב, במקום בו יש הרבה אנשים, והדבר גורם לה קשיי נשימה וסחרחורת. המתלוננת התבקשה להסביר מדוע הלכה עם הנאשם לשירותים, לאחר שתפסה את ניסיונות הריקוד שלו איתה כדבר

לא נעים, ומסרה כי בשלב שביקשה ללכת לשירותים נותרו מהחברים רק ט', א', והנאשם, והיא הבינה שלאחר שביקשה מהנאשם להפסיק הוא הבין והפסיק, זה היה כבר ממש לקראת סוף הערב, והיא לא חשבה שהוא מסוגל לעשות לה משהו **"בסופו של דבר הוא מישהו מהכיתה שלי"** (עמוד 29 שורות 10-21). בהמשך, היא הלכה לשירותים והנאשם חיכה בחוץ. המתלוננת הסבירה כי העובדה שהנאשם ליווה אותה לשירותים אינה דבר חריג, מאחר שיש קרבה רבה בין בנות לבנים ביחידות מעורבות, כמו הגדוד בו משרתים המתלוננת והנאשם, וזאת בשונה מיחידות אחרות.

11. לדבריה, היא והנאשם התיישבו על מדרגות, המתלוננת לא הרגישה טוב, הייתה מטושטשת וציינה כי היא זוכרת שהייתה נשיקה בינה לבין הנאשם. המתלוננת לא זכרה לומר איך הנשיקה החלה והדגישה **"אני לא רוצה גם להגיז סתם"** (עמוד 12 שורה 18), ובהמשך מסרה כי היא לא זוכרת מי התחיל בנשיקה אך היא זוכרת **"שלא הרגשתי עם זה בנוח ואחרי כמה שניות עצרתי את זה שאמרתי שאני צריכה לשירותים"** (עמוד 31 שורות 10-11). המתלוננת הסבירה כי התנשקה עם הנאשם מבלי שתכננה זאת, ולאחר מכן אמרה לו שהיא לא רוצה **"יש דברים שפשוט קורים ולא מתכננים כל דבר, לא תכננתי את זה וגם עובדה שאמרתי אחרי זה לא, לא רוצה"** (עמוד 31 שורות 18-20), ובהמשך הבהירה **"יכול להיות נשיקה ובאמצע יכול לא להתאים. אני פשוט יודעת שלא התאים לי"** (שם, שורה 35).

12. המתלוננת המשיכה והעידה כי בחלל בין המדרגות, שם ישבה עם הנאשם, אמרה לו כי חשוב לה להגיז לו שהשמועות על אודותיה אינן נכונות **"כי יש לו חבר טוב שהיה לנו כל מיני שמועות"**, והמתלוננת הרגישה שהנאשם הרשה לעצמו במהלך הריקוד **"ולא היה לנו אינטראקציה כזו בעבר"** והוסיפה כי אמרה לנאשם ש**"אם הוא חושב עליי שאני כזאת אז אמרתי לו שאני לא"** (שם, שורות 20-22). המתלוננת הוסיפה כי אמרה לנאשם שלא יחשוב עליה דברים בגלל השמועות שהיו עליה, וכי הרגישה שהנאשם הרשה לעצמו לגעת בה במותן ולנסות לרקוד איתה בגלל השמועות (עמוד 20 שורה 6). עוד ציינה המתלוננת, כי לאחר האירוע הייתה בסערת רגשות, והרגישה קצת אשמה לגבי אותה נשיקה מחוץ לשירותים, שבנוגע אליה לא זכרה מי יזם אותה, אך בהמשך ציינה כי היא יודעת שהיא לא אשמה והיא לא רצתה את זה (עמוד 33 שורות 27-38).

13. עוד הוסיפה המתלוננת, כי בשלב מסוים במסיבה, בן דודו של הנאשם שלח לה הודעת "וואטסאפ", כאשר המתלוננת לא ידעה מניין יש לו את המספר שלה,

ושאל אותה אם הנאשם לידה. הנאשם אמר לה לא להגיד איפה הם נמצאים, אך היא כן אמרה, ואז הנאשם ובן דודו דיברו ביניהם, ובכך עניין זה הסתיים.

14. לדברי המתלוננת, לאחר שיצאה מהשירותים היא לא ראתה את ט' וא', ובהמשך ט' דיברה איתה ומסרה לה שהיא וא' ממתנינים למונית מחוץ למועדון. המתלוננת סיפרה כי היא והנאשם יצאו מהמועדון, והנאשם שלח לה הודעת "וואטסאפ" בה כתב לה שאין לו רכבות ואין לו איפה לישון, ושאל "מה את אומרת?", כאשר המתלוננת לא השיבה לו על הודעה זו. המתלוננת ציינה שביקשה מהנאשם כי יראה לה שאין לו באמת רכבות, והוא הראה לה. המתלוננת אמרה לנאשם כי הוא יכול לבוא לישון אצלה, כי יש לה חדר ריק, כפי שהודיעה לכל החברים בשלב מוקדם יותר. המתלוננת הסבירה כי לא ראתה פסול בהזמנת הנאשם לישון אצלה בבית, כי בכלל לא העלתה על דעתה שהוא יעשה את מה שהוא עשה (עמוד 35 שורה 16), והוסיפה "מה אני אשאר אותו ברחוב, חלק מהכיתה שלי? למה שאני אחשוב על כך שבן אדם מהכיתה שלי יעשה דבר כזה?" (שם, שורות 26-27).

15. המתלוננת מסרה עוד, כי היא והנאשם לקחו מונית לכיוון ביתה של המתלוננת, והנאשם ביקש לעצור בדרך במכולת, על מנת לקנות לו שתיה וסיגריות. הנאשם חזר למונית, התיישב באמצע המושב האחורי, והמתלוננת, שהייתה ממש עייפה, הניחה את הראש על החלון ונרדמה. בהמשך, התעוררה המתלוננת כשראשה מונח לכיוון הנאשם. הנאשם והמתלוננת עלו לביתה של המתלוננת, שם הציעה לו המתלוננת לשתות ולאכול, אך הנאשם סרב. המתלוננת הראתה לנאשם את חדרו של אחיה, ואמרה לו שהיא הולכת להגיד לאמה כי הנאשם ישן בבית. המתלוננת ציינה כי אמרה לאמה שס' מכיתתה ישן בחדר של אחיה, ואמה אמרה לה בסדר. לאחר מכן, ניגשה המתלוננת אל חדרה והתיישבה על מיטתה. בשלב זה, ניגש הנאשם אל חדרה של המתלוננת, והיא שאלה אותו מדוע הוא נכנס לחדר. הנאשם השיב "כלום", התיישב על המיטה, והחלק לנשק וללטף את המתלוננת. המתלוננת אמרה לנאשם שהיא "לא רוצה" ואינה מעוניינת במגע עמו. הנאשם המשיך לנשק ולגעת בגופה. המתלוננת אמרה לנאשם שוב כי אינה רוצה. הנאשם המשיך לגעת ולנשק את המתלוננת, ואז אמרה לו המתלוננת שוב, בקול תקיף, שהיא לא רוצה ואינה מעוניינת במגע עמו, התעצבנה וביקשה ממנו להסתלק מהבית. הנאשם לקח את הדברים שלו, המתלוננת ליוותה אותו לדלת וסגרה אותה. המתלוננת ציינה כי ביקשה מהנאשם מספר פעמים להפסיק לנשק אותה, אולם הוא הפסיק "אחרי הפעם השלישית בערך" (עמוד 22 שורה 18).

16. בהמשך, התארגנה המתלוננת לשינה, והנאשם שלח לה הודעות "וואטסאפ", בהן ציין כי הוא מצטער אבל היא רצתה את זה, והמתלוננת השיבה לו שהיא לא רצתה ואמרה לו כמה פעמים שהיא לא רוצה, כי היא הזמינה אותו בתור ידיד ולא מעבר, כי לא היו לו רכבות. המתלוננת סיפרה כי כתבה לנאשם שאין לה בעיה שהוא יחזור, אבל בתנאי שלא יגע בה, אחרת מצידה שישן בתחנת רכבת, והנאשם הסכים (עמוד 40 שורות 9-14). המתלוננת הסבירה כי הסכימה שהנאשם יחזור לביתה שוב, לאחר שסילקה אותו בפעם הראשונה, כי הנאשם כתב לה שהוא מצטער, והוא חשב שהיא רצתה, למרות שאמרה לו כמה פעמים שהיא לא רוצה. הנאשם אמר לה שהוא הבין וזה בסדר, והמתלוננת אמרה לו שלא יגע בה, ולכן הסכימה להעלות אותו חזרה לביתה. המתלוננת הטעימה "למה שאני יושנה וינסה לקיים איתי יחסי מין? דבר שני, הוא אמר לי בהודעות שהוא מצטער, הסברתי לו שחור על גבי לבן שאני לא רוצה, אמרתי לו כמה פעמים שאני לא רוצה, אין בעיה שהוא יעלה אליי רק שלא יגע בי, אמרתי שאני לא רוצה, הוא אמר לי סבבה ושבאמת אין לו רכבות, אמרתי לו שלא רציתי, שאני רואה בו ידיד לכיתה, לא מעבר, זה היה מאוד ברור, שחור על גבי לבן והוא אמר לי סבבה, לא הראה התנגדות, הראה הבנה, אמר שהוא מצטער, למה שאני אחשוב שמישהו יעשה דבר כזה? שאלת למה העליתי אותו, זאת התשובה שלי" (עמוד 66 שורות 37-36, עמוד 67 שורות 1-5).

17. לדברי המתלוננת, בהמשך עלה הנאשם חזרה לביתה של המתלוננת, היא פתחה לו את הדלת כשהיא לבושה בטוניקה ארוכה ומכנס קצר. המתלוננת הסבירה כי בעימות שנערך עם הנאשם במסגרת החקירה, הדגישה כי לא הייתה עם חוטיני ו"לא ראו לי את התחת", בניגוד לטענת הנאשם, וחידדה כי החולצה הייתה ארוכה, והיא הייתה עם מכנס קצר מאוד, שלא ראו אותו (עמוד 41 שורות 15-20). המתלוננת פירטה שהייתה צריכה להסביר נקודה זו במפורש בעימות - שלא ראו לה את הישבן - בגלל שהנאשם טען שהיא הייתה עם חוטיני, ונושא חשיפת הישבן עלה בעימות (עמוד 42 שורות 32-36). המתלוננת ציינה כי רק כאשר נכנסה למיטה הורידה את המכנס הקצר ונשארה בתחתונים (עמוד 43 שורה 16). המתלוננת הוסיפה כי נדרשה לפרט מה ההבדל בין תחתון רגיל לבין חוטיני, לאחר שנשאלה על נושא זה באופן ספציפי, אולם לדבריה כשהיא פתחה לנאשם את הדלת בפעם השנייה, היא הייתה עם מכנס קצר שמתחתיו תחתון (עמוד 42 שורה 1).

18. בהמשך עדותה, סיפרה המתלוננת כי ליוותה את הנאשם לחדרו של אחיה, ישיבה על המיטה, ושאלה את הנאשם אם הכול בסדר, והוא השיב שכן. המתלוננת הסבירה כי שאלה את הנאשם אם "הכול בסדר", מאחר שהרגישה לא נעים כי סילקה מישהו מהכיתה שלה מהבית (עמוד 40 שורה 21). המתלוננת ציינה כי אמרה לנאשם כי כאשר תהיה רכבת הוא ילך לבד, והוא אמר שכן. המתלוננת יצאה מהחדר, סגרה את הדלת, נכנסה לחדרה, סגרה את הדלת, כיבתה את האור והלכה לישון. המתלוננת מסרה כי לא נעלה את הדלת בחדר מאחר שלא היה לה ממה לחשוש, ואם הייתה חוששת שהנאשם יעשה לה משהו, לא הייתה כלל מעלה אותו חזרה לביתה (עמוד 49 שורה 18). היא הוסיפה כי "אם הייתי חושבת שהוא היה עושה לי דבר כזה, לא הייתי מעלה אותו הביתה מלכתחילה. עזוב לנעול, לא הייתי מעלה אותו אם הייתי מדמיינת שמשו כזה יקרה... אם הייתי מרגישה סכנה, לא הייתי מחזירה אותו הביתה או מכניסה אותו בכלל... הוא הראה הבנה, למה שאני אחוש סכנה לאחר מכן שהוא גם אמר שהוא מצטער?" (עמוד 68 שורות 12-13, 17, 21-22).

19. לדברי המתלוננת, בהמשך, לאחר שנרדמה, היא התעוררה במפתיע כשהנאשם מעליה, מנסה לנשק אותה, כשהיא מבולבלת, ולא הבינה מה קורה. הנאשם ניסה לנשק את המתלוננת, שהזיזה את ראשה מצד לצד, וסגרה את פיה. הנאשם ירד עם הנשיקות לכיוון איבר מינה של המתלוננת דרך הצוואר, החזה והבטן. המתלוננת הסבירה כי לאחר שהתנגדה לניסיון הנאשם לנשק אותה בפה, הוא התחיל לרדת בנשיקות לעבר איבר מינה, ובכל הזמן הזה חזרה וציינה בפניו כי אינה רוצה, והיה לה קשה להדוף אותו, כי היא רק קמה משינה, הייתה מבולבלת וכבדה. לדבריה "נשיקה זה דבר הדדי, זה לא היה הדדי פה... אני זוכרת שלא רציתי והזזתי את הראש, ואז הוא פסק, הוא ראה שאני לא רוצה. הוא ראה שהוא לא מצליח אז התחיל לרדת בנשיקות, אמרתי שאני לא רוצה, כשהוא הגיע לאיבר המין אמרתי שאני לא רוצה... הזזתי את הראש, לא ניסיתי להדוף אותו... לא הבנתי מה קורה... הייתי מבולבלת... הייתי ממש כבדה... הייתי בשוק... לא ידעתי מה לעשות אני בדיוק התעוררתי, בן אדם מעליי... לא ידעתי איך להגיב. הייתי מותשת לגמרי... מעייפות, גם יום לפני זה היה לי יום הולדת 19, לא ישנתי יומיים. הייתי עייפה, גם הייתי בשוק... הבן אדם היה מעליי כשאני מתעוררת. זה גורם לשוק מסוים" (עמוד 65 שורה 3-37, עמוד 66 שורות 1, 12, 18).

20. עוד מסרה המתלוננת, כי בהמשך ניסה הנאשם להזיז את התחתונים שלה הצידה, והמתלוננת התחילה לסגור את הרגליים, ניסתה להזיז לנאשם את הראש, ואמרה לו כי היא לא רוצה, והנאשם השיב לה **"את רוצה את רוצה"**, ואז הוא הוריד את תחתוניה, עלה מעליה, הוריד את מכנסיו, התחיל לחדור לתוכה כמה חדירות, ובאיזשהו שלב הניחה המתלוננת את ידיה על פניה, וכשהנאשם ראה זאת הפסיק והתיישב על המיטה ואמר **"וואי וואי"**. בהמשך, אמר הנאשם **"אני לא יכול, את עושה לי את זה"** וחדר בשנית למתלוננת, הדבר כאב לה, והיא ניסתה להזיזו אך לא הצליחה. המתלוננת הסבירה כי היא נגעה באיבר מינו של הנאשם על מנת שלא תהיה חדירה, אך הניסיון שלה לא צלח, מאחר שהייתה מאוד תשושה, עייפה, כבדה וחלשה (עמוד 70 שורות 17-25). המתלוננת אמרה לנאשם כי היא לא רוצה, ולאחר מכן הנאשם נשכב על הגב וביקש ממנה לעלות מעליו. המתלוננת סירבה גם לאחר שהנאשם ניסה לשכנע אותה שהיא כן רוצה, ואמר לה מילות אהבה. לאחר מכן חזר הנאשם לשכב מעל המתלוננת וחדר לתוכה עד שהגיע לפורקן. המתלוננת שאלה אותו האם סיים, כי רצתה כבר שזה יגמר, והנאשם השיב לה שכן. המתלוננת ציינה כי בחלק זה של האירוע היא הייתה באותו מצב, באותו מקום, לא זזה, ואמרה לנאשם להסתלק. הנאשם לקח את הדברים שלו והלך.

21. המתלוננת הסבירה כי לא הזעיקה את הוריה, שישנו בחדר סמוך, מאחר שלא חשבה על זה, הייתה מאוד כבדה ומבולבלת, בדיוק התעוררה, לא הבינה מה קורה, הייתה עייפה, מותשת ולא ידעה להסביר את ההרגשה. המתלוננת ציינה כי שתתה יחסית הרבה אלכוהול באותו ערב (עמוד 49 שורות 30-31), ופירטה **"יותר ממה שאני שותה בדרך כלל"** (עמוד 57 שורה 29), ובהמשך **"הייתי בראש פלוס כזה, ידעתי מה קורה סביבי, גם כשכבר הגעתי הביתה הייתי בסדר אבל הייתי ממש מותשת"** (עמוד 58 שורה 9), **"אני פשוט זוכרת שהייתי ממש כבדה, מותשת יותר"** (עמוד 58 שורה 23). המתלוננת מסרה כי אינה יודעת למה לא קמה להזעיק עזרה **"למה לא צרחתי, למה לא ברחתי... אני הייתי בשוק אני לא יודעת מה... למה הייתי ככה... אני פשוט הייתי בשוק ולא ידעתי מה לעשות הייתי ממש עייפה ותשושה"** (עמוד 73 שורות 18-23).

22. המתלוננת התייחסה למשפט שהטיחה בנאשם במהלך העימות שנערך ביניהם במהלך החקירה לפיו **"פשוט הלכת השארת אותי ככה"** והסבירה כי נשארה בשוק מכל האקט, כאשר הנאשם אפילו לא אמר שהוא מצטער **"אחרי שמישהו עושה דבר כזה, ציפיתי שיגיד שהוא מצטער, ראו איך הייתי אחרי**

זה, הייתי קפואה במקום, בשוק, הוא ידע שלא רציתי... לא הפריע לי שהוא הלך, רציתי שהוא ילך. פשוט הפריע לי שהוא עשה את כל הדבר הזה. זאת הייתה הכוונה שלי למה עשית את הדבר הזה" (עמוד 74 שורות 15-37).

23. בהמשך עדותה סיפרה המתלוננת, כי לאחר שהנאשם יצא מביתה, היא הלכה לדלת הראשית כדי לראות אם הנאשם הלך, ונעלה את הדלת. המתלוננת ניגשה למרפסת הקטנה שליד המטבח, וניסתה ליצור קשר עם כמה אנשים, ביניהם ט', כדי לבדוק אם היא הגיעה הביתה, אך ט' לא ענתה לה. המתלוננת מסרה כי הרגישה במצוקה, ורצתה לדבר עם מישהו, מבלי שחשבה מה היא רצתה להגיד (עמוד 21 שורה 11). עוד ציינה, כי בכתה והייתה בהיסטריה, והחליטה לנסות לחזור לישון ולשכוח ממה שקרה. לאחר שהסגור הציג למתלוננת את פלט השיחות שהופק ממכשירה הסלולארי, ממנו עלה כי שיחת הטלפון עם ט' נערכה לפני שהנאשם עלה בשנית לביתה של המתלוננת, הסבירה המתלוננת כי הייתה מאוד מבולבלת, וכנראה שיחת הטלפון לט' הייתה לאחר האירוע הראשון עם הנאשם, ולא השני, וזה מה שהיא זכרה **"הייתי מבולבלת, אני לא זוכרת בדיוק מתי יצרתי את הקשר, אני זוכרת שיצרתי אותו בשלב כלשהו שהייתי בבית"** (עמוד 80 שורה 32, עמוד 82 שורות 9-11, 14). בעניין זה הוסיפה המתלוננת כי זומנה לעדות נוספת במצ"ח, בה הוצג לה פלט שיחות יוצאות שהופק ממכשירה הסלולארי, בהמשך לבקשת ההגנה בעניין זה, ממנו עלה כי לא נעשו שיחות טלפון ממכשיר הטלפון שלה סמוך לאחר שעת האירוע. בתגובה לכך ציינה המתלוננת כי יכול להיות שניסתה ליצור קשר עם חבריה לא באמצעות שיחות טלפון, אלא באמצעות אפליקציות ברשת האינטרנט (עמוד 76 שורות 24-26).

עוד מסרה המתלוננת בעדותה, כי למחרת בבוקר שאלה אותה אמה איפה הנאשם, והמתלוננת אמרה לה שהוא הלך, וכל היום נשארה במיטה, לא יצאה, בכתה והייתה סגורה בחדר. המתלוננת סיפרה כי התקלחה, לא הפסיקה לבכות במקלחת, והיה לה ממש קשה. המתלוננת הוסיפה, כי החליטה ללכת לא', שעבדה סמוך לביתה של המתלוננת באותו יום, כי לא ידעה מה לעשות, וסיפרה לא' בבכי את מה שקרה עם הנאשם. א' מסרה לה **"את יודעת שזה אונס"** והמתלוננת אמרה לה שהיא יודעת, אך היא לא יודעת מה לעשות, והיא מאוד מבולבלת. המתלוננת הסבירה כי הבינה שנאנסה, אך היה לה קשה להעלות את המילה **"אונס"** בקשר לעצמה **"אני ידעתי שלא רציתי את זה, ידעתי שזה פגע בי מאוד, ידעתי שאני לא רוצה, אמרתי את זה, הבהרתי את זה לכל אורך האקט עצמו, בהודעות. הוא ידע את זה ורק שדיברתי עם א'**

היא אמרה לי את המילה עצמה 'את יודעת שזה אונס'. ידעתי שזה זה פשוט לא ידעתי... זה קשה להגיד את זה... הבנתי יפה מאוד מה קרה, זה היה מאוד ברור, פשוט לא באים למישהי ואומרים לה 'אנסו אותי', לא אומרים את זה, פשוט אומרים מה קרה. זה לא מילה שמשתמשים בה בעיקר לא על עצמי, זה מילה קשה" (עמוד 83 שורות 26-33).

24. המתלוננת מסרה, כי התקשרה לחברה נוספת, בשם ל', וסיפרה גם לה על אודות האירוע. אותה חברה לא ידעה מה לעשות, אבל החברה התקשרה לר' - בן זוגה לשעבר של המתלוננת, ממנו נפרדה שבועיים טרם האירוע. בהמשך הגיע ר', והמתלוננת סיפרה גם לו מה היה. ר' אמר למתלוננת שהיא חייבת לספר על כך להוריה, אחרת הוא יספר להם (עמוד 44 שורה 14). המתלוננת ציינה כי אמרה לר' שהיא לא רוצה לספר לאף אחד, שהיא תנסה להתגבר על זה ושהיא מפחדת. המתלוננת ציינה כי ר' ממש הכריח אותה, והיא עלתה הביתה, שם סיפרה בבכי לאמה, שעדכנה את אביה, ושני ההורים התקשרו לקצינה של המתלוננת, ק'. המתלוננת הדגישה כי "חשוב לי לציין שכולם נזהרו מאוד במילים ולא רצו להגיד לי מה לעשות בכלל. אף אחד לא אמר לי מה לעשות או הנחה אותי מה לעשות" (עמוד 50 שורות 19-21). המתלוננת סיפרה כי נסעה עם הוריה והקצינה שלה, ק', לחדר 4, בבית החולים "וולפסון" ולשם הגיעו גם ר' וחברתה ל'.

25. עוד הוסיפה המתלוננת, כי למחרת האירוע שלח לה הנאשם הודעת "וואטסאפ", ושאל אותה מה קורה. המתלוננת לא ידעה אם לענות לו או לא וכתבה לו "זה מאוד פגע בי וזה לא היה בסדר". בנוסף, היא כתבה לנאשם כי היא לא רצתה את זה, היא לא תשכח את זה, וכי זה מאוד פגע בה. הנאשם כתב לה שהיא לא יודעת על מה היא מדברת, שהיא לא יודעת כלום, ושהוא יברר לה בדיוק מה קרה ביום ראשון בבסיס כשהם יפגשו. המתלוננת השיבה לנאשם שאין לה על מה לדבר אתו, והנאשם כתב לה "אם את לא אוהבת אותי אז תחסמי אותי", והמתלוננת השיבה לו "למה שאני אוהב אותך, אתה שפוי?" וחסמה אותו בוואטסאפ. עוד ציינה, כי לא היה לה כוח להתווכח עם הנאשם, והיא לא רצתה לדבר אתו כלל, ולא השיבה להצעתו כי הם ידברו על העניין ביום ראשון, כי "לא רציתי לפתח שיח, רק שיעזוב אותי כבר" (עמוד 51 שורה 22, 26). המתלוננת מסרה כי היא "חסמה" את הנאשם בוואטסאפ, כי לא רצתה לדבר אתו, הוא לא עניין אותה, ואם הייתה רוצה לדבר איתו לא הייתה חוסמת אותו, והייתה עונה להודעות ששלח לה (עמוד 52 שורות 35-37).

26. לדברי המתלוננת, היא כלל לא קישרה את האירועים שקרו לאהבה של הנאשם כלפיה "זה ממש לא נכון. אני יודעת מה זה אהבה ולקיים יחסי מין נורמליים, זה לא היה נורמלי בכלל, לא היה שום דבר של רומנטיקה" (עמוד 52 שורות 19-21).

27. למחרת ניגשה המתלוננת למשטרת ישראל כדי לשמוע על תהליך הגשת תלונה. המתלוננת ציינה, כי כלל לא חשבה על הגשת תלונה, ומסרה במשטרה כי היא לא יודעת מה לעשות, מאחר שהיא עדיין בשוק. עוד ציינה, כי לא ידעה מה הפרוצדורה במקרים כאלה "הייתי מבולבלת, לא ידעתי מה זה, מה עושים, לא הבנתי איך זה הולך, לא הבנתי את ההליך בכללי" (עמוד 84 שורה 19). המתלוננת התייחסה למזכר שכתבה החוקרת במשטרת ישראל, גילי מדמון, והסבירה כי לא מדובר בחקירה בה מסרה את פרטי האירוע, אלא בפגישה בה ביקשה לשמוע על התהליך, והדברים שרשמה השוטרת מדמון בזכ"ד אינם ציטוט מפיה של המתלוננת, אלא מסקנות שהסיקה השוטרת מדברים שמסרה לה המתלוננת "זה היה ביום שבת בבוקר, יומיים לאחר האירוע והיה לי עדיין מאוד קשה לדבר על זה ובמיוחד בפני אנשים זרים ואני לא הייתי מעוניינת כרגע להגיש תלונה" (עמוד 84 שורות 23-36, עמוד 86 שורות 21-24, עמוד 87 שורות 31-35).

28. בהמשך העידה המתלוננת, כי הגיעה למהו"ת ופגשה במטפלת בשם טל. המתלוננת מסרה כי לא חזרה לבסיס אחרי האירוע, ומבין חבריה בצבא היחידים שידעו על המקרה היו ק' וא'. המתלוננת מסרה, כי לאחר שחסמה את הנאשם ב"וואטסאפ", הוא שלח לה מסרונים רגילים, להם לא ענתה, ובהמשך שלח לה הצעת חברות ב"פייסבוק", שגם לה לא ענתה. בהמשך ניסה הנאשם לפנות אליה גם באפליקציות ה"סנאפצ'אט" וה-"אינסטגרם", אולם גם לכך לא הגיבה. המתלוננת הוסיפה, כי הנאשם שלח לה הרבה הודעות ב"אינסטגרם" בהן ציין כי הוא לא יודע אם מה שקרה זה טוב, וכי זה הגורל. המתלוננת ציינה כי הדברים שכתב לה הנאשם הפחידו אותה והיא לא השיבה לו.

29. עוד מסרה המתלוננת, כי ט' שלחה לה הודעה קולית לפיה משהו מוזר קורה, שהנאשם שלח לט' הודעות בהן שאל אותה איפה המתלוננת נמצאת, אם היא בגימלים, או בהפניה, והנאשם ביקש מט' לבוא לחדר האוכל על מנת שידבר איתה, אך כשהיא הגיעה לשם הנאשם התעלם ממנה.

30. המתלוננת הוסיפה בעדותה כי חשבה לנסות לחזור ליחידה לאחר שנאמר לה כי הנאשם צפוי לעבור פלוגה, וציינה כי לא רצתה עדיין להגיש תלונה ופחדה

שהשם שלה יתפרסם וכולם יידעו (עמוד 15 שורה 6). בעניין הפרסום, הוסיפה המתלוננת כי היא חששה אף שמשפחת הנאשם תפגע בה, וציינה כי היא מכירה את בן דודו של הנאשם ששירת עמה בפלוגה (עמוד 49 שורה 1). עוד סיפרה, כי כשחזרה לבסיס לא הצליחה לתפקד, התפרקה והתחילה לבכות, היה לה מאוד קשה. הקצינה שלה, ק', אמרה לה לחזור הביתה ואז הבינה המתלוננת שהיא צריכה להגיש תלונה, כי זה יעזור לה, והיא לא יכולה להמשיך בחייה כך מבלי "לעשות עם זה משהו". המתלוננת ניגשה למצ"ח והגישה תלונה "הבנתי שאני לא יכולה להמשיך, שאני צריכה לעשות משהו שיתן לי את סגירת המעגל הזאת, אני חייבת לפעול, לעשות משהו, לא הצלחתי לתפקד, גם ניסיתי באמת שניסיתי... הבנתי שאני חייבת לעשות משהו וזאת הייתה הדרך היחידה שלי להתקדם הלאה" (עמוד 87 שורות 1-5).

31. בחקירתה הנגדית, הסבירה המתלוננת לגבי השמועות אודותיה בבסיס, וציינה שמקורן במערכת יחסים רומנטית שהייתה לה בהסכמה עם בחור בשם ח' (עמוד 55 שורה 10-7), חברו של הנאשם, ש"אמר שאני זונה, שרמוטה". המתלוננת מסרה, כי אמרה לנאשם שאם הוא חושב שהיא "בחורה כזאת", ולכן הוא יכול לרקוד איתה, אז "אני אמרתי שאני לא כזאת למקרה והוא התבלבל אם אני זורמת עם כל אחד אז לא" (עמוד 16 שורות 11-7). המתלוננת הסבירה כי כשהנאשם ניסה לרקוד איתה במועדון, היא הרגישה שזה מתקשר לשמועות עליה, וכשהנאשם נגע בה "אוטומטית קישרתי את זה, וזה העלה לי את זה, אז היה חשוב לי להבהיר לו שלא" (עמוד 19 שורה 20). בעניין זה ציינה המתלוננת כי בחור בשם א', מהפלוגה שלה, סיפר לה שח' הפיץ עליה שמועות, ואמר לה שח' סיפר את הדברים לכל חבריו המוסלמים ולחלק מהחיילים הדרוזים. בהמשך לכך, התעמתה המתלוננת עם ח' ו"נגמר הסיפור" (עמוד 18 שורות 5-3). המתלוננת מסרה כי החלטתה להגיש תלונה נגד הנאשם אינה קשורה לגל השמועות שהיה כלפיה (עמוד 57 שורה 25). בהמשך ציינה המתלוננת בעניין החשש מ"שיימינג" כי "במקרה הזה זה לא משהו שאני עשיתי לא בסדר. הוא זה שהיה לא בסדר, הוא זה שצריך להתבייש וצריך לחשוש שיהיה לו שיימינג. אני חששתי שזה יתפרסם, שידעו שזאת אני, שישתמשו בזה לרעה. כל פעם שהיה אירוע כזה של גדודים מעורבים זה התפרסם וכולם ידעו הכל והתחילו לדבר על זה בחדשות ולא רציתי שזה יגיע לרמה כזאת" (עמוד 84 שורות 11-8, עמוד 85 שורות 12-9).

גרסת הנאשם במצ"חאמרת הנאשם במצ"ח מיום 28/06/2017

32. בפתח חקירתו, הוזהר הנאשם בעבירות של אינוס, הטרדה מינית ומעשה מגונה, הוסברו לו זכויותיו, ולגבי זכות ההיוועצות עם עורך דין מסר "לא רוצה התייעצתי כבר". גביית האמרה נעשתה בליווי מתורגמן לשפה הערבית. בתחילת החקירה, מסר הנאשם כי הוא לא מסכים לחיפוש במכשירו הסלולרי מהטעם "ככה, לא רוצה". לנאשם הוצג צו חיפוש שיפוטי המורה על חדירה למכשיר הסלולרי והנאשם הגיב "סבבה תעשה", אך התנה את הסכמתו לכך שהחיפוש יערך מולו. החוקר הבהיר לנאשם כי צו החיפוש מאפשר חיפוש במעבדה. הנאשם הגיב כי הוא מסכים, רק אם החיפוש יהיה חיפוש ידני בחדר החקירות מולו. החוקר שב והבהיר לנאשם כי צו החיפוש השיפוטי מאפשר את שליחת מכשיר הטלפון לבדיקה במעבדה. הנאשם מסר "לא רוצה מעבדה אבל אם ישלחו למעבדה שישלחו", והוסיף כי הוא רוצה לעשות חיפוש ידני "עכשיו", ורק בהמשך הסכים לשלוח את מכשיר הטלפון למעבדה.

הנאשם נשאל האם שמה של המתלוננת מוכר לו, השיב בחיוב, וציין כי הסיבה שהוא נמצא בחדר החקירות היא בגלל המתלוננת, והחל למסור את הפרטים לגבי האירועים נשוא כתב האישום. הנאשם מסר כי נערך ערב לכבוד מפקדתו, מ', בבר בתל אביב. הוא הגיע ברכבת לתחנת תל אביב ההגנה, שם פגש את א' ושניהם נסעו במונית לבר, שם הצטרפו אליהם ט', המתלוננת, המפקדת מ', א', ח' וא'. הנאשם הוסיף כי שתי "שש כוסיות קטנות" של טקילה, כאשר המתלוננת שתתה טקילה ובירה. בהמשך, הציעה המתלוננת ללכת למועדון, וציינה כי באפשרותה להכניס חמישה אנשים בחינם. כולם נסעו למועדון, הנאשם, המתלוננת וא' במונית אחת, והיתר במונית אחרת. במונית, בדרך למועדון, המתלוננת החזיקה לנאשם את היד. כשהגיעו למועדון ירדו מהמונית, והמתלוננת הושיטה לו את היד, ואמרה לו לבוא למועדון.

33. לגרסת הנאשם, במועדון כולם רקדו ביחד והמתלוננת הייתה צמודה אליו כל הזמן "התחת שלה צמוד לזין שלי". בהמשך, אמרה לו המתלוננת באוזן "בוא איתי לשירותים", החזיקה לו את היד ומשכה אותו לכיוון השירותים. ליד השירותים עמד שומר. המתלוננת נכנסה לשירותים, יצאה, החזיקה לנאשם את היד והתחילה להתנשק איתו. השניים התיישבו על המדרגות, והמתלוננת אמרה לו שהיא שיכורה ושוב נישקה אותו. מישהו מהחברים התקשר ואמר שהם בחוץ ורוצים ללכת. הנאשם והמתלוננת יצאו החוצה, שם ביקשה מא'

לבדוק רכבות עבור הנאשם, אמרה לנאשם שאין לו רכבות עד השעה שש וחצי בבוקר, ולכן הודיעה לו כי הוא ישן אצלה עד הבוקר. הנאשם מסר כי בהתחלה תכנן לישון אצל חבר מכפרו, בשם נ' ס', אך זה לא ענה לו כשניסה להתקשר אליו בין השעות 03:15-03:00. לאחר שניסה להתקשר לני וזה לא ענה לו, חזר הנאשם לשבת עם החברים, והמתלוננת אמרה לו לישון אצלה כי יש לה חדר בנפרד ואין לו רכבות. הנאשם הדגיש כי המתלוננת אמרה לו **"אתה תישן אצלי, ככה, כאילו היא לבד"** (עמוד 4 שורה 86).

בהמשך, מסר הנאשם כי המתלוננת הזמינה מונית, הנאשם והמתלוננת עלו למונית בדרך לביתה, כאשר הנאשם ביקש מהנהג לעצור בדרך כדי לקנות סיגריות. הנאשם ירד וקנה קופסת סיגריות ושלושה משקאות "XL". הנאשם חזר למונית, שם המתלוננת התקרבה אליו, שמה עליו את ראשה, הנאשם שם את ידו עליה, והמתלוננת נרדמה. כשהגיעו לביתה התעוררה המתלוננת **"היא לא אמרה לי כלום ואני הורדתי ממנה את היד"** (שם, שורה 94). השניים עלו לביתה, המתלוננת חלצה את סנדליה, הם הלכו יחד לחדר תוך כדי שהמתלוננת משכה את הנאשם בידו לתוך חדרה. המתלוננת נשכבה על המיטה והנאשם ישב על המיטה. הנאשם שאל איפה החדר הנפרד, והשניים הלכו ביחד לחדר, הנאשם נשכב על המיטה, המתלוננת יצאה מהחדר וחזרה עם בקבוק מים, כשהיא לבושה חולצה ותחתון חוטיני. האור בחדר היה כבוי. המתלוננת הציעה לנאשם לשתות מים, אך הנאשם אמר לה כי הוא מעוניין לישון. המתלוננת התיישבה על המיטה בפתאומיות, התקרבה אל הנאשם והשניים החלו להתנשק והנאשם ציין **"ואני זרמתי"** (עמוד 5 שורה 110). לפתע אמרה המתלוננת כי היא נפרדה מחבר שלה לפני כמה חודשים, קשה לה והיא פוחדת שאביה יתעורר. בתגובה אמר הנאשם למתלוננת **"אני רוצה לחזור הביתה עכשיו"** (שם, שורה 112). לשאלת החוקר, השיב הנאשם **"אמרתי לה את זה כי היא אומרת חבר שלי, אבא שלי, לא יודע מה וזה קשה לי"** (שם, שורה 114). הנאשם קם מהמיטה, נעל את נעליו, יצא מהבית וירד למטה. הנאשם ציין כי כאשר יצא מהבית, המתלוננת הלכה אחריו ואמרה לו שיעשה מה שבא לו, אם הוא רוצה ללכת אז שילך, אבל אין לו רכבות.

34. לדברי הנאשם, הוא הלך לתחנת האוטובוס כדי להזמין מונית, אבל לא ידע איך להזמין מונית, כי מעולם לא עשה כן. הנאשם אישר כי יש לו אינטרנט בטלפון, אך לא ידע איפה הוא נמצא, ובגלל זה לא הזמין מונית. הנאשם לא בדק אם שם הרחוב ומספרו רשומים על הבניין. הנאשם הוסיף, כי בתחנת האוטובוס שלח פתאום הודעת וואטסאפ למתלוננת, בה רשם לה כי הוא מודה

לה על הכל, והמתלוננת השיבה לו כי הוא מוזמן לישון אצלה בחדר הנפרד, אך שלא יגע בה (עמוד 5 שורה 124, עמוד 6 שורה 125). הנאשם לא ידע להסביר מדוע המתלוננת רשמה לו את אשר רשמה. הנאשם השיב לה "סבבה", והוסיף כי לא היה לו איפה לישון, הוא לא ידע איפה הוא נמצא, וכשיצא מביתה חשב שיש לו אוטובוסים או שעוברות שם מוניות. המתלוננת כתבה לנאשם את קוד הדלת הראשית לבניין, ואמרה לו לעלות לביתה, שם "היא הייתה מחכה לי על הדלת עם חוטיני וחולצה" (שם, שורות 130-131). הנאשם נכנס לביתה של המתלוננת "כשנכנסתי לא היה לי אכפת בראש שלי איך היא לבושה" (שם, שורה 132).

35. עוד מסר הנאשם כי הוא נכנס לחדר הנפרד לבדו, והמתלוננת הלכה אחריו, נכנסה לחדר, הדליקה את האור, והציעה לו לשתות מים. הנאשם סרב ואמר כי שתה לפני כן. המתלוננת שאלה אותו, האם הוא צריך משהו, והנאשם השיב בשלילה. המתלוננת התיישבה על המיטה והשניים החלו להתנשק, התקרבו אחד לשנייה והלכו לחדרה של המתלוננת, כשהמתלוננת החזיקה את ידו של הנאשם, והובילה אותו לחדרה. שם התנשקו השניים, התיישבו על המיטה, המתלוננת שכבה על המיטה, השניים התנשקו, המתלוננת הורידה את תחתון החוטיני, פתחה לנאשם את כפתורי חולצתו ואת כפתור מכנסיו, כשהנאשם מעליה. הנאשם הוריד את מכנסיו ותחתוניו חלקית, ניסה לחדור אליה אך התקשה. המתלוננת שמה רוק על ידה ואז על איבר מינו של הנאשם, והחדירה אותו לתוכה, והנאשם ציין "ואני זרמתי" (שם, שורה 145). הנאשם הוציא את איבר מינו, נשכב על הגב, המתלוננת עלתה מעליו, והכניסה את איבר מינו שוב לתוכה "היא הייתה זורמת וקיבלה את זה בשמחה" (שם, שורה 147). הנאשם מסר כי הגיע לפורקן מחוץ לגופה של המתלוננת, והוסיף כי המגע המיני ארך 7-10 דקות. המתלוננת שאלה את הנאשם האם הגיע לפורקן והנאשם השיב בחיוב, ואמר לה "אני רוצה לחזור הביתה עכשיו" (שם, שורה 149). הנאשם הוסיף בנקודה זו כי במהלך המגע המיני אמרה לו המתלוננת שהיה לה חבר, ממנו נפרדה לפני מספר חודשים, והנאשם אמר למתלוננת שגם לו הייתה חברה שממנה נפרד, כשדבריו המתלוננת "קיבלה את זה והיא הייתה זורמת" (עמוד 7 שורה 153).

36. הנאשם הוסיף, כי המתלוננת ביקשה ממנו להישאר בביתה עד הבוקר, אולם הוא סירב, ואמר לה שהוא מבקש ללכת עכשיו כי יש לו עוד שעה רכבת. זאת ידע, כי בעבר נסע ברכבת בשעה זו. הנאשם התלבש, נעל את נעליו, המתלוננת באה אחריו, הוא שאל אותה מתי יש אוטובוס לתחנה המרכזית, והמתלוננת

השיבה לו כי משם אין אוטובוסים ושיזמין מונית. עוד הוסיף הנאשם, כי הוא והמתלוננת התחבקו **"כאילו חיבקנו אחד את השני"** (שם, שורה 167), ולאחר מכן הוא יצא מהבית.

37. לאחר שירד מביתה של המתלוננת, בדק הנאשם באפליקציית ה"וויז" את המרחק לתחנה המרכזית והתקדם לכיוונה ברגל, משם לקח רכבת לתחנת "לב המפרץ" וחזר הביתה. לאחר שקם בהמשך אותו יום, שלח למתלוננת הודעה ב"וואטסאפ" ושאל **"מה הולך"** ופתאום המתלוננת השיבה לו כי הוא פגע בה, כי היא לא רצתה את זה והייתה שיכורה. הנאשם ציין כי כתב למתלוננת שהיא לא הייתה שיכורה, ולא זכר בדיוק מה עוד רשם לה בהודעות. בהמשך ציין, כי הוא והמתלוננת התעמתו ביניהם בהודעות, כשהנאשם רשם לה שהיא שחקנית ושקרנית, ואף הזמין אותה לחסום אותו ב"וואטסאפ", וכך המתלוננת עשתה. עוד ציין הנאשם כי כתב למתלוננת **"שזה לא הזמן לדבר איתה על זה"** (עמוד 8 שורות 183-184).

38. הנאשם מסר עוד, כי המתלוננת לא הגיעה לבסיס ביום ראשון מאחר שהוציאה גימלים, והוא שאל את החיילים בבסיס איפה היא. לשאלת החוקר, האם מאז האירוע יצר הנאשם קשר נוסף עם המתלוננת, השיב הנאשם כי שלח לה הודעה לשאול אותה איפה היא, למה היא לא באה לבסיס, אך היא לא ענתה. הנאשם ציין **"חוץ מזה לא ניסיתי ליצור איתה קשר, לא בהודעות, לא ב"אינסטגרם", לא ב"פייסבוק" ולא בשום מקום"**. עוד מסר הנאשם כי **"נראה לי שהיא פחדה שאנשים יגלו על מה שהיה"** (שם, שורה 190). לשאלת החוקר, האם המתלוננת ניסתה להתנגד במהלך האקט המיני השיב הנאשם כי **"אם היא לא רצתה את זה, היא יכלה למנוע את זה ויכלה לקרוא לאבא שלה אפילו"** (עמוד 10 שורה 240). הנאשם הכחיש את הטענה כי במהלך המגע המיני, ביקשה ממנו המתלוננת במילים להפסיק, ולדבריו רק לאחר האקט המיני המתלוננת **"התהפכה עליי והיא כבר לא מרגישה אליי כלום"** (עמוד 11 שורה 269).

אמרת הנאשם במצ"ח מיום 02/07/2017

39. בפתח האמרה, הוסברו לנאשם זכויותיו והוא בחר להתייעץ עם עורך דינו, בטרם נמשכה גביית האמרה. גם באמרה זו ליווה את החקירה מתורגמן לשפה הערבית. הנאשם הוסיף בחקירתו זו כי במהלך הערב לא ביקש מהמתלוננת לישון אצלה **"בחיים לא ביקשתי. לשאלתך, לא התקשרתי ולא שלחתי לה**

הודעות לגבי זה" (עמוד 3 שורה 44). לאחר שהוצגה לנאשם ההודעה ששלח למתלוננת בטלפון בשעה 02:33 בה רשם לה **"אין לי איפה לישון גם אין רכבות. מה את אומרת?!"**, שינה הנאשם את תשובתו, ומסר כי ברגע שהמתלוננת שאלה אותו איפה הוא מתכוון לישון, רק אז שלח לה את ההודעה האמורה. הנאשם הסביר, כי לאחר שיצא מבית המתלוננת בפעם הראשונה, הוא כתב למתלוננת שהוא מצטער על מה שקרה **"כי אני לא רציתי את זה בהתחלה"** (עמוד 5, שורה 105). בהמשך הוסיף, כי הוא לא יודע לכתוב עברית ברמה טובה, ולא יודע להשלים משפטים, ולכן כתב למתלוננת שהוא מצטער. הנאשם לא ידע להסביר מדוע המתלוננת רשמה לו שהיא לא רוצה אותו **"כי לא הסכמתי בהתחלה"**, ובהמשך טען כי לא קרא את כל ההודעה, והוסיף כי המתלוננת רשמה לו כי לא רצתה שהוא יגע בה **"כי לא רציתי שהיא תיגע בי, אני לא רוצה לגעת בה כי לא הסכמתי לגעת בה מההתחלה אז נ' שלחה לי את ההודעה כדי שלא אגע בה"** (שם, שורות 110-115).

40. בהמשך, מסר הנאשם כי שכח לציין באמרתו הראשונה כי לאחר שעלה בפעם השנייה לביתה של המתלוננת, והלך לחדר הנפרד, שלח למתלוננת הודעה בטלפון בה רשם לה שאיננו נרדם. הנאשם הסביר, כי הוסיף פרטים בחקירתו השנייה, אותם לא מסר בחקירתו הראשונה, בגלל שזכר בהם רק עתה, ובגלל שבחקירה הראשונה היה נתון בלחץ בגלל חתונת אחותו ועצם החקירה. הנאשם הוסיף כי רשם למתלוננת שהוא לא נרדם, כי רצה ללכת הביתה, ולא הכיר בבית אף אחד, ולא רצה להישאר בדירה של המתלוננת. כשנשאל על ידי החוקר, מדוע לא עזב את הדירה, השיב הנאשם כי הוא לא ידע להזמין מונית. כשנשאל מדוע לא ביקש עזרה בעניין זה מהמתלוננת, השיב ששכח להגיד לה.

41. כשהחוקר הציג לנאשם את ההודעות ששלחה לו המתלוננת בטלפון, חזר הנאשם וציין כי המתלוננת היא בחורה שקרנית ושחקנית (עמוד 7, שורה 150). הנאשם הוסיף כי העובדה שהמתלוננת רשמה לו בהודעות שאין זה משנה מה בחורה לובשת בביתה, איננה סותרת את העובדה כי היא לבשה תחתוני חוטיני, בניגוד לטענתה כי לבשה מכנס קצר, וכי היא שקרנית (שם, שורות 154-156). הנאשם לא ידע למסור הסבר מדוע לדעתו המתלוננת תטפול עליו אשמת שווא. לדבריו, הוא ביקש לדבר עם המתלוננת בבסיס ביום ראשון, כדי להגיד לה שהיא בחורה שקרנית, שחקנית וש"היא רצתה את זה". עוד הסביר הנאשם כי כשרשם למתלוננת - "אם את לא אוהבת אותי תעשי לי חסימה", הרי ש"לא התכוונתי באמת לאהבה התכוונתי שאם היא לא סובלת אותי ולא רוצה לדבר איתי שתעשה לי חסימה" (עמוד 8, שורה 171).

42. הנאשם הכחיש כי אמר למתלוננת במהלך היחסים המיניים עמה "את רוצה את רוצה". החוקר שאל את הנאשם, בהמשך לתשובתו כי המתלוננת ידעה שהוא לא מבין עברית טוב, האם ייתכן שלא הבין את המתלוננת נכון, כאשר היא אמרה לו שהיא לא רוצה, והנאשם השיב בשלילה "לא. רק בהודעות אני לא יודע לענות כמו שצריך. לשאלתך, אם היא הייתה אומרת בפנים אני לא רוצה אז אני מבין" (שם, שורה 193). בהמשך, לאחר שהציג החוקר לנאשם פלטי שיחות שהופקו ממכשיר הטלפון הנייד שלו, בהן עלה שמו של ט' ח', השיב הנאשם כי מדובר בחבר מהצבא, עמו התכוון להיפגש בתל אביב ביום בו יצאו למועדון. לדבריו, ט' הגיע למועדון שבו בילו והתקשר אליו, אולם הנאשם לא הבחין בכך בגלל רעש המוזיקה. כשיצא הנאשם מהמועדון התקשר בחזרה אל ט', אבל האחרון לא ענה לו.

43. הנאשם הסביר את הודעותיו החוזרות למתלוננת, ובקשתו שתענה לו "כי חשבתי שקרה לה משהו ורציתי לדבר איתה. זה הכוונה בהודעות. חשבתי שהיא מפחדת שאני אספר למישהו מהפלוגה" (עמוד 10, שורות 237-238). לאחר שהוצגה לנאשם תכתובת בינו לבין רב"ט ס' ב' (להלן: ס'), הסביר הנאשם כי ס' ישנה בחדר עם המתלוננת בבסיס, והוא ביקש לשאול את ס' האם המתלוננת חזרה לבסיס, והאם המתלוננת סיפרה דבר כלשהו לחברותיה בחדר. לדבריו, הוא הבין שהמתלוננת לא הגיעה לבסיס בגלל שחברתה עברה ניתוח.

עדות הנאשם בבית הדין

44. הנאשם העיד כי הכיר את המתלוננת בפלוגה, היו באותה כיתה, בקשר טוב, אבל לא דיברו הרבה. הנאשם סיפר כי בערב האירוע, כשיצאו למועדון, התחילה המתלוננת לרקוד כשהיא צמודה אליו ולא יבר מינו. ט' ראתה את זה ואמרה לו "סי", והוא סימן לה בשפת גוף כי הוא לא יודע למה המתלוננת עושה את זה. הנאשם ציין כי היה מופתע מהתנהגות המתלוננת, וציין כי לא רצה שזה יקרה אבל היא תמיד התקרבה אליו (עמוד 182, שורה 35, עמוד 183 שורה 2).

45. בהמשך, תפסה המתלוננת את ידו של הנאשם, ושניהם ירדו לכיוון השירותים, והמתלוננת אמרה לו להיכנס איתה לשירותים. הנאשם אמר לה שהוא יחכה לה בחוץ. המתלוננת נכנסה לשירותים, ולאחר שיצאה, לקחה שוב את ידו של הנאשם ושניהם התיישבו במדרגות. המתלוננת אמרה לנאשם שהיא שיכורה

ושניהם התחילו להתנשק. המתלוננת אמרה לנאשם שהיא לא זונה ושלא יאמין לשמועות עליה. באותו רגע התקשרו אל המתלוננת ט' או א' ואמרו לה שהם מחוץ למועדון בכוונה ללכת הביתה. לפני שיצאו הנאשם והמתלוננת, היא שאלה את הנאשם היכן תכנן לישון, והוא אמר לה "אצל חבר". כשיצאו מהמועדון, התקשר הנאשם לחברו, נ' א' ס', שאצלו תכנן לישון (עמוד 206 שורה 16), אך זה לא ענה לו, ואז הנאשם שלח למתלוננת הודעה בה כתב לה "אין לי איפה לישון מה את אומרת?". המתלוננת לא ענתה להודעה. לאחר מכן, המתלוננת ביקשה מא' לבדוק אם יש לנאשם רכבות, ולאחר שא' בדק ואמר שבשעות הללו אין רכבות, אמרה לו המתלוננת כי יש לה חדר נפרד בבית, שם הנאשם יכול לישון. הנאשם והמתלוננת נכנסו למונית, בדרך עצרו בחנות והנאשם קנה סיגריות ושלוש פחיות "XL". הנאשם חזר למונית, המתלוננת ישבה באמצע המושב האחורי, שמה עליו את הראש, נרדמה, והנאשם שם עליה את ידו.

46. בהמשך עדותו, סיפר הנאשם כי בהגיעם לביתה של המתלוננת, ביקשה ממנו המתלוננת לשמור על שקט, כי הוריה בבית. השניים נכנסו פנימה, המתלוננת לקחה את ידו של הנאשם והובילה אותו לחדרה, שם שכבה על המיטה, הנאשם ישב ושניהם התנשקו, כשהנאשם ציין "לא רציתי שיקרה משהו בינינו ואז שאלתי אותה איפה החדר בנפרד, לא רציתי להישאר בחדר איתה" (עמוד 212 שורות 8-9, עמוד 213 שורה 9), והסביר כי שיתף פעולה "כי היא רצתה את זה" (עמוד 215 שורה 35) ובהמשך "כשהיא נישקה אותי הסכמתי... עצרתי את הדבר הזה ושאלתי אותה איפה החדר בנפרד כי לא רציתי את זה... לא רציתי שיקרה משהו מעבר לזה" (עמוד 216 שורות 6,8,21). עוד ציין, כי המתלוננת ביקשה ממנו להיות בשקט, כי ההורים שלה ישנו. בהמשך, שאל אותה הנאשם היכן החדר שהוא אמור לישון בו. המתלוננת לקחה אותו לחדר הנפרד, ציינה כי היא תחזור בעוד מספר דקות, ויצאה מהחדר. לאחר מכן, חזרה המתלוננת לחדר עם בקבוק מים, כשהיא לבושה בטי-שירט וחוטניני, ואמרה לנאשם לשתות מים. המתלוננת התיישבה ליד הנאשם במיטה, ושניהם התחילו להתנשק. מיד לאחר מכן, סיפרה המתלוננת לנאשם כי קשה לה בגלל שהיא נפרדה מחבר שלה לפני כמה חודשים, וגם מחשש שהוריה יתעוררו. הנאשם ציין כי נישק את המתלוננת רק בגלל שהיא התחילה לנשק אותו "לא רציתי שיקרה מעבר לזה אבל היא נישקה אותי שוב... והסכמתי לזה" (עמוד 217 שורות 35-39, עמוד 218 שורה 3). הנאשם אמר למתלוננת שהוא רוצה ללכת הביתה, נעל את נעליו,

המתלוננת יצאה מהחדר, ואמרה לו שאין רכבות עכשיו. הנאשם יצא מביתה וירד למטה.

47. הנאשם הוסיף, כי הוא עמד בתחנת אוטובוס מתחת לביתה של המתלוננת, חשב שימצא מונית או אוטובוס, אך לא מצא. הנאשם הסביר כי חשב שיוכל למצוא אוטובוס או מונית לתחנת הרכבת, ולא היה אכפת לו לחכות בתחנת הרכבת עד הבוקר "אני אחכה שם עד הבוקר מה הבעיה" (עמוד 220 שורה 23). הנאשם שלח למתלוננת הודעה בה רשם לה "תודה על הכול ואת לא שיכורה סליחה על כל מה שקרה אבל את רצית את זה". הנאשם מסר כי המתלוננת כתבה לו "תחזור אבל אל תיגע בי". לשאלת התביעה, מדוע כתב למתלוננת כי הוא מצטער, השיב הנאשם כי רשם לה כך מאחר שהיא התרגזה עליו, ומאחר שלא רצתה כי הוא ילך. הנאשם ציין כי לא מסר הסבר זה בחקירתו, מאחר שלא נשאל על כך. בהמשך, ציין הנאשם כי רשם למתלוננת שהוא "מצטער", בגלל שלא רצה שהיא תנשק אותו ובגלל שהוא מתקשה לחבר משפטים בעברית. לדבריו, בזמן האמור הוא לא השתמש באפליקציית תרגום, בה נהג לעשות שימוש בדרך כלל (עמ' 224 שורי 27-3). עוד ציין הנאשם, כי המתלוננת יכלה לכתוב לו איזה הודעות שהיא רצתה, כיוון שידעה שהנאשם לא שולט בשפה העברית ולא יודע להשיב כמו שצריך. לשאלה, מדוע המתלוננת רשמה לו שלא יגע בה, השיב הנאשם כי היא רשמה לו כך מכיוון שהוא לא רצה לגעת בה (עמ' 226 שורי 29-16).

48. עוד מסר הנאשם בעדותו, כי המתלוננת ביקשה ממנו לעלות חזרה הביתה, נתנה לו את קוד הכניסה לדלת הבניין, ואף פתחה לו את דלת ביתה כשהיא לבושה בטי-שירט ותחתוני חוטיני. הנאשם הוסיף, כי הדבר התפרש בעיניו כניסיון של המתלוננת לגרות אותו, מתוך רצון לשכב עמו, אך הוא לא רצה בכך.

49. לדברי הנאשם, עם חזרתו לבית המתלוננת, הוא נכנס לחדר של אחיה, בו היה אמור לישון, והמתלוננת נכנסה לחדר, הדליקה את האור, אמרה לו לשתות מים, אך הוא אמר לה כי שתה קודם לכן. המתלוננת ישבה במיטה, שאלה אם חסר לו דבר, והוא אמר שלא. המתלוננת יצאה מהחדר ולאחר חמש דקות הוא שלח לה הודעה, בה רשם לה שהוא לא יכול להירדם. לאחר דקה וחצי, הגיעה המתלוננת לחדרו של הנאשם, ושאלה אותו למה הוא לא יכול לישון. המתלוננת התיישבה לידו במיטה, התקרבה אליו והחלה לנשק אותו. בהמשך, לקחה המתלוננת את הנאשם בידו, הובילה אותו לחדרה, שם התחילו להתנשק. המתלוננת נשכבה, הנאשם שכב מעליה, היא פתחה לנאשם את

כפתורי החולצה ואת כפתור מכנסיו, הורידה את תחתוניה, והנאשם הוריד חצי מכנס וחצי תחתונים, ניסה לחדור אליה אבל התקשה. בהמשך לכך, שמה המתלוננת רוק על ידה, ואז על איבר מינו של הנאשם, והחדירה אותו לתוכה. הנאשם ציין כי איננו יודע כמה זמן היו במצב זה, אך בהמשך הוא נשכב על הגב, המתלוננת עלתה עליו, שוב שמה רוק על ידה ועל איבר מינו, והכניסה אותו לתוכה. הנאשם הוסיף כי המתלוננת גנחה תוך כדי האקט והשמיעה קולות של הנאה (עמוד 234, שורות 24,28). הנאשם הגיע לפורקן, ואז אמרה לו המתלוננת שהיא נפרדה מחבר שלה והנאשם סיפר לה שהוא נפרד מחברה שלו. המתלוננת שאלה את הנאשם האם גמר, הנאשם השיב שכן, ואמר לה שהוא רוצה ללכת הביתה. המתלוננת ביקשה ממנו להישאר עד השעה שבע או שמונה בבוקר. הנאשם השיב כי הוא מבקש ללכת הביתה עכשיו, לבש את חולצתו, הרים את מכנסיו, נעל את נעליו, לקח את פחיות ה-"XL" איתו, ושאל את המתלוננת איך הוא יכול לקחת מונית או אוטובוס משם. המתלוננת אמרה לו שאין אוטובוסים ושייקח מונית. ביציאה מביתה התחבקו השניים והנאשם ירד למטה.

50. עוד העיד הנאשם, כי עם הגיעו לתחנת האוטובוס, רשם באפליקציית ה"וויז" את הפרטים "תחנת רכבת מרכז", וכשראה שהמרחק אליה הוא 15 דקות נסיעה, הלך לשם ברגל. בשעה 06:30 בבוקר הגיע הנאשם לתחנת הרכבת, לקח רכבת לתחנת "לב המפרץ", נסע עד חיפה, ומשם לקח אוטובוס לכפרו. הנאשם ציין כי "לא היה לי נוח ממה שקרה הכול קרה לפי רצונה... אני לא רציתי את זה מההתחלה. אבל היא הכריחה אותי לעשות את זה, הכול היה ברצון שלה" (עמוד 236 שורות 30-32), ובהמשך "אני לא רציתי בהתחלה, אבל היא רצתה ואני זרמתי בהכל" (עמוד 241 שורה 12).

51. בערב שלח הנאשם הודעה למתלוננת, בה שאל אותה למצבה, והיא שלחה לו חזרה הודעות בהן כתבה לו שהוא פגע בה, שהיא הייתה שיכורה, והוא ביקש ממנה להיפגש ביום ראשון בבסיס, כדי לדבר איתה ולהגיד לה שהכל היה בהסכמתה ושהיא שקרנית ושחקנית. בתחילת השבוע המתלוננת לא הגיעה לבסיס, והנאשם שלח לה הודעות בהן התעניין מדוע לא הגיעה. בהמשך, ציין הנאשם כי אם טענת המתלוננת היא כי הוא כפה עליה את יחסי המין, הרי שהמתלוננת יכולה הייתה לקרוא לאביה, שישן בחדר הצמוד (עמוד 233 שורה 20). עוד ציין הנאשם, כי חשב שהמתלוננת שינתה פניה וטענה כי הוא אנס אותה, בגלל שהיא פחדה שהוא יספר למישהו מהכיתה או מהפלוגה, ולכן כתבה לו את ההודעות בהן טענה כי לא רצתה לקיים עמו יחסי מין, והוסיף כי

היא "שחקנית" (עמוד 241 שורה 36, עמוד 242 שורה 4). בעדותו בפנינו אישר הנאשם, כי פנה למתלוננת גם באמצעות אפליקציית ה-"אינסטגרם" ובהודעות רגילות, מאחר שרצה לדבר עמה והיא לא ענתה להודעות ה-"ווטסאפ" ששלח לה.

52. הנאשם שב וציין פעמים רבות בעדותו בבית הדין כי היו פרטים שלא מסר באמרתו הראשונה, אלא רק באמרתו השנייה, מאחר שבמהלך גביית אמרתו הראשונה היה נתון בלחץ בשל חתונת אחותו, החג הקרוב, מחשבות על הוריו, ותשלום שכר הטרחה לעורך הדין (עמוד 199 שורות 26-28).

53. הנאשם הוסיף במהלך עדותו בבית הדין, כי אמר למתורגמן בחקירה כי הוא לא זקוק לתרגום, למרות שהיו דברים שהוא לא הבין (עמוד 185, שורות 4-14). בהמשך, שינה הנאשם את תשובתו ואמר כי הבין הכול (שם, שורה 21). זה המקום לציין, כי גם במהלך שמיעת הראיות ויתר הנאשם על המתורגמן שזומן מטעם בית הדין (פרוטוקול עמוד 29 שורה 24).

מהימנות ומשקל – כללי

54. כידוע, "ערכה של עדות שבעל-פה ומהימנותם של עדים הם עניין של בית המשפט להחליט בו על-פי התנהגותם של העדים, נסיבות העניין ואותות האמת המתגלים במשך המשפט" (סעיף 53 לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971 (להלן - פקודת הראיות)). הכלל הוא כי שאלת המהימנות של עדים נתונה בידי המותב הרואה את העדים, שומע אותם ומתרשם מהם באורח ישיר ובלתי אמצעי. בית הדין מפעיל את הגיונו, שיקול דעתו ותחושתו, משהעדויות החיות נשמעו בפניו, ובית הדין בוחן את חומר הראיות על דקויותיו ופרטיו. כפי שנקבע:

"ההתרשמות הישירה מטבעם של העדים, מאישיותם ומאמינותם הינה ללא תחליף כאשר מעבר לכתוב בפרוטוקול נעזר שופט הערכאה הראשונה "במראות ובקולות" שעברו לנגד עיניו במהלך המשפט" (ע"פ 2485/00 פלוני נ' מדינת ישראל פ"ד נה(2) 918, 924 (2001)).

55. בחינת תלונתם של הטוענים להיות קורבנות עבירות מין, נעשית ברגישות ובזהירות, שכן טבעם של אירועים אלו להתרחש בחדרי חדרים, כאשר מלבד

המתלונן והנאשם, לא נוכחים במקום עדים חיצוניים. הדבר מטיל חובה להעריך ולבדוק בקפידה את שני הצדדים לאירוע: מחד גיסא, מהימנות תלונת הקורבן, ומאידך גיסא, מהימנות גרסת הנאשם. כאמור, בחינת הדברים נסמכת על התרשמותו הבלתי אמצעית של בית הדין מהמתלונן ומהנאשם המעידים לפניו, וכן מהשתלבות הפרטים שמסרו עם ניסיון החיים והשכל הישר. אולם, קביעות עובדתיות סופיות מתקבלות רק לאחר בחינת התשתית הראייתית כולה, ובכלל זה העדויות החיצוניות שעשויות לחזק או להחליש את גרסאות הנאשם והקורבן, התכתבויות בין הנאשם למתלונן, וכן ראיות נוספות שנוגעות למצבו הנפשי של המתלונן לאחר האירוע.

56. הלכה פסוקה היא בנוגע לבחינת גרסת מתלונן בעבירת מין, כי על בית הדין לבדוק:

"האם המקשה כולה היא אמינה, והאם הגרעין הקשה של האירועים והתמונה הכוללת המתקבלת מן העדות והחיזוקים לה, מאפשרים מסקנה בדבר אשמת הנאשם מעבר לכל ספק" (ע/16/25 רב"ט י' מ' נ' התובע הצבאי הראשי, פסקה 54 (2017), והאסמכתאות המוזכרות שם).

בחינת מהימנות ומשקל גרסת המתלוננת

א. התרשמות מהמתלוננת

57. המתלוננת הותירה עלינו רושם חיובי מאוד ומהימן. התרשמנו, כי המתלוננת נזהרה בעדותה מלמסור פרטים לא מדויקים, וכאשר לא זכרה פרטים כלשהם ציינה שאינה זוכרת **"אני אומרת את מה שאני זוכרת. אני לא אגיד סתם"** (עמוד 38 שורה 25). ניכר היה כי המתלוננת הקפידה לספר את עובדות האירוע ללא הגזמה או ניסיון להקצין את הסיטואציה, גם כשהפרטים שמסרה היטיבו עם הנאשם.

58. כך למשל, סיפרה המתלוננת שהחזיקה לנאשם את היד במועדון בדרך לשירותים; שהתנשקה עמו במדרגות המועדון ליד השירותים; שהתעוררה כשראשה היה מונח לכיוון הנאשם במונית בדרך לביתה; ששאלה את הנאשם אם **"הכל בסדר"** כשעלה לביתה בפעם השנייה. בנוסף, כאשר פירטה המתלוננת על אודות בקשתה מהנאשם להסתלק מביתה בפעם הראשונה,

לאחר שניסה לנשק אותה, לא זכרה במדויק את הטון שבו נאמרו הדברים, ולא ביקשה לתאר את הדברים בצורה מוגזמת: "אני אומרת לך שאני לא רוצה להגיד סתם, אני אמרתי את זה, מה זה משנה באיזה מנגינה, אני יודעת מה היה שם, אני זוכרת מה היה שם... אני ממש לא אומרת מה שהיה לי סביר או מה שאני רוצה, אני אומרת מה שאני זוכרת. אני לא אגיד מה שאתה מצפה שאני אזכור. אני אומרת מה שאני זוכרת בדיוק ברגע זה" (עמוד 60 שורות 25-35). עם זאת, המתלוננת הסבירה במפורש כי לא ניתן היה לפרש את דבריה בצורה אחרת, גם אם היא אינה זוכרת את הטון המדויק בו נאמרו הדברים: "שוב, אני לא זוכרת אבל ברגע שמישהו אומר תעוף מפה זה לא שיר שמח, כשאומרים תעוף מפה מן הסתם שזה משהו תקיף" (שם, שורה 34-35), וציינה כי אמרה לנאשם שלוש פעמים כי אינה רוצה (עמוד 61 שורה 7).

59. המתלוננת הסבירה כי קיימים פרטים שהיא מסרה בעדותה בפני בית הדין, ולא עלו במסגרת עדותה במצ"ח, מאחר שבמצ"ח היא ענתה לשאלות שנשאלה, וכאשר הסנגור שאל אותה בבית הדין שאלות לגבי פרטים עליהם לא נשאלה במצ"ח, היא התייחסה לכך: "אתה נכנס איתי לפרטים אז אני עונה" (עמוד 24 שורה 10) ובהמשך "גרסתי היא אמת. אתה מנסה לתת עובדות שהן לא נכונות ואני מנסה להגיד שזה לא נכון ואתה לא נותן לי" (עמוד 34 שורה 30).

60. המתלוננת הקרינה ביטחון רב בגרסתה, לא נראתה מהוססת או מבולבלת בנוגע לפרטי האירוע, ולאופן שבו הבהירה לנאשם כי אינה מעוניינת, מחד גיסא, והבנת הנאשם כי אינה רוצה מגע מיני עמו, מאידך גיסא: "אני אמרתי שאני לא רוצה, גם כתבתי לו שאני לא רוצה, הוא ידע שאני לא רוצה. ולהיפך, אני חושבת, אני יודעת, אמרתי לו תוך כדי האירוע שאני לא רוצה והוא אמר לי 'את רוצה את רוצה, אני אוהב אותך' ולכל אורך הדרך הוא ניסה לשכנע אותי שאני רוצה, כשאני לא רציתי והוא ידע את זה, גם לאחר האירוע בהודעות, הוא אמר לי שהוא יברר מה היה שם בדיוק, שאני לא יודעת כלום שזה הגורל, אם את לא אוהבת אותי תחסמי אותי, כל זה היה וכל ההצקות האלה שהוא שלח לי מיליון הודעות וזה היה כדי לשכנע אותי שאני רוצה כשלא רציתי, והוא ידע את זה וזה היה גם בזמן האירוע" (עמוד 66 שורות 27-33).

61. המתלוננת אף עמדה על הציפיה הטבעית מבחינתה, לפיה כשהיא אמרה לנאשם שהיא לא רוצה, היה עליו להבין שהיא לא הסכימה למגע המיני: "אמרתי לו שאני לא רוצה זה אומר שזה נגד רצוני לפי בן אדם נורמלי" (עמוד

68 שורה 7), ובהמשך "הבהרתי לו שאני לא רוצה בכללי, שאני לא רוצה כלום, שאני רואה אותו בתור ידיד. ההתייחסות הייתה לזה שאני לא רוצה אותו בכללי בנוסף האירוע שקרה שאמרתי שאני לא רוצה. הייתה התייחסות שאמרתי שאני רואה אותו בתור ידיד לכיתה ולא מעבר ושלא יגע בי... איך אפשר להבין ההפך אם אני אומרת לו שאני לא רוצה? אין אפשרות להבין את זה אחרת. זה שחור על גבי לבן. אי אפשר להבין את זה בצורה שונה, באף מובן" (עמוד 71 שורות 33-35, עמוד 72 שורות 4-6).

62. המתלוננת אף הסבירה בצורה משכנעת את ההבדל בין אופן התנגדותה לנשיקות ולנגיעות של הנאשם בחלקו הראשון של האירוע, לבין אופן התנגדותה למגע המיני בחלקו השני של האירוע, לאחר שהנאשם חזר לביתה: "כן הייתה התנגדות בכל האקט השני לאחר שהוא חזר לבית שלי. להזיז לו את הראש, להזיז את איבר המין, לשים את הידיים לפני, להגיד כמה וכמה פעמים שאני לא רוצה, זאת התנגדות... בפעם הראשונה הוא פשוט ניגש אליי ואמרתי לו שאני לא רוצה ואני העפתי אותו, ובפעם השנייה ישנתי, זה היה גם לאחר שהבהרתי לו שאני לא רוצה, שהוא אמר שהוא מצטער וסבבה, ואמרתי לו את זה יפה מאוד. זה שונה כי הייתי גם בשוק. בן אדם ישן, מישהו... מגיח מעליו, ברור שזה יהיה שונה. זו גם תגובה שונה" (עמוד 71 שורות 18-27).

ב. אי התאמות בגרסת המתלוננת

63. לעיתים קרובות, קורבנות עבירות מין המשתפים את קרוביהם בפרטי האירוע הטראומתי שחוו, מציינים בפניהם פרטים שונים, וכבר נקבע בתיקים רבים בהם נדונו תלונות של קורבנות עבירות מין, כי יתכנו הבדלים בין הפרטים שמוסרים אותם קורבנות לאנשים שונים, וכן הבדלים בין הפרטים שקלטו אותם אנשים, או בין הפרטים שזכרו לספר לאחר מכן. על כן, העובדה כי קיים פער בין התיאורים שמתארים האנשים השונים להם סיפרו הקורבנות על אודות האירוע, אין בה כדי להשליך בהכרח על מהימנותם של הקורבנות, וזאת כל עוד ה"גרעין הקשה" של האירוע זהה בעיקרו בתיאורם של כלל האנשים. הדבר נלמד אף מהוראת סעיף 57 לפקודת הראיות שלפיו "סתירות בעדותם של עדים, אין בהן, כשלעצמן, כדי למנוע את בית המשפט מקביעת עובדות שלגביהן חלו הסתירות". בנוסף, נקבע בפסיקה ביחס לתיקי מין, כי:

"הגם שעל-פי רוב מדקדק בית המשפט בסתירות ואי-דיוקים שנפלו בגרסאות העדים, הרי שבעבירות מין הגישה היא שונה, לנוכח המצב הנפשי המיוחד של קורבן העבירה...האופן שבו יש לבחון את מהימנותם של קורבנות עבירות מין איננה כדרך שבה נבחנת עדות "רגילה", בבחינת המשקל שיש ליתן לאי-דיוקים העולים מגרסת הקורבן. זאת, לנוכח ההכרה בהשלכות השונות ובהשפעות שיש לטראומה אותה עברו נפגעי ונפגעות עבירות המין בתקיפתם. כך, העובדה שבגרסתו של נפגע העבירה נפלו אי-דיוקים או הושמטו פרטים מסוימים, אינה מערערת על-פי רוב לכשעצמה את מהימנותו, ובתנאי שהגרסה העובדתית הגרעינית העולה מעדותו היא אמינה. במקרים כגון דא רשאי בית המשפט להסתפק "ב"גרעין האמת" המתבלט מן הגרסה, ולעיתים אף ניתן להסתפק ב"גרעין הקשה" של האירועים" (ע"פ 5795/14 מדינת ישראל נ' פלוני, פסקאות 17, 19 לחוות דעתו של כב' השופט דנצינגר. (2015)).

64. במקרה שלפנינו המתלוננת התייחסה לפערים שעולים בין גרסתה, לבין הפרטים שמסרו חלק מהעדים החיצוניים לאירוע. פער מסוים קיים בין גרסת המתלוננת, לפיה לא נעלה את דלת חדרה, לבין גרסתו של ר', בן זוגה לשעבר, שסיפר בחקירתו כי המתלוננת אמרה לו שהיא כן נעלה את דלת חדרה. בהתייחסה לפער זה ציינה המתלוננת כי "אני לא מפריכה. כשמספרים משהו למישהו שקרה לי, לו זה לא קרה, הוא לא זוכר כל פרט ופרט. אני הייתי שם, אני זוכרת מה היה, אני יודעת מה קרה שם, אני זוכרת יפה מאוד, אני אומרת את האמת שלי... אני זוכרת שאמרתי לו שסגרתי את הדלת... אולי הוא הניח שנעלתי" (עמוד 69 שורות 1-24).

65. כך, גם לגבי הפרטים שמסרה המתלוננת לל', חברתה הקרובה, כאשר בעדותה בבית הדין מסרה ל' "אני רוצה גם לציין שכל מה שהיא סיפרה לי היה קטוע בעיקר בגלל שהיא בכתה, אז אני לא יודעת אם זה הסדר הנכון" (עמוד 93 שורות 12-13). ל' אף הסבירה כי יתכן שקיים פער מסוים בין הפרטים שהיא מסרה בעדותה בבית הדין, לבין הפרטים שמסרה בעדותה במצ"ח: "לדעתי זה מתוך לחץ כי זה לא משהו שאנשים רגילים צריכים לעבור אותו. זה מאוד מלחיץ לעמוד במקום כזה ולזכור הכל מילה במילה, זה לא כמו לשאול אותי יום אחרי" (עמוד 98 שורות 1-2, עמוד 99 שורה 35).

66. אף א', חברתה של המתלוננת מהצבא, הסבירה לגבי הפער בין פרטים שמסרה בבית הדין לבין דברים שמסרה במצ"ח, או לגבי תשובות שונות שהשיבה לשאלות הסנגור "כי אני בן אדם, זה קורה שלא זוכרים במדויק" (עמוד 114 שורה 16).

67. נוכח האמור, ובשים לב להתרשמותנו הבלתי אמצעית מהמתלוננת וממהימנות דבריה בפנינו, סברנו כי אין לייחס משמעות ממשית לפערים שבין גרסתה לבין הפרטים שמסרו בפנינו העדים החיצוניים. זאת, בפרט לאור העובדה כי לא נמצאו פערים משמעותיים ביחס לגרעין המרכזי של האירועים שעליהם סיפרה המתלוננת.

ג. חיזוקים חיצוניים לגרסת המתלוננת

ג.1. הודעות הטקסט בין המתלוננת לנאשם

68. פלט הודעות הטקסט שהוחלפו בין הנאשם למתלוננת, הן לפני האירוע, הן לאחריו, הופק ממכשירי הטלפון של המתלוננת (ת/1, ת/2) וממכשיר הטלפון של הנאשם (ת/4). מתוכן ההודעות ניתן ללמוד על פרטים שמסרו האחד לשנייה בסמוך לאירוע, ועל טענות שהטיחו זו בזו. עיקר התכתובת הרלוונטית, הוחלפה בין המתלוננת לנאשם בתוכנת ה"וואטסאפ". נוכח העובדה כי ההודעות נכתבו במהלך ואחרי האירוע שבו עסקינן, ומבטאות את הלך הרוח של הנאשם ושל המתלוננת ב"זמן אמת", הן בעלות משקל משמעותי מבחינה ראיתית. לתוכן ההודעות, ולכל שלבי השתלשלות השיחה בין הנאשם למתלוננת, ישנה חשיבות רבה.

69. קריאת ההודעות בין המתלוננת לנאשם, לא יכולה להותיר כל ספק, כי המתלוננת הבהירה לנאשם לפני שעלה חזרה לביתה כי היא לא הסכימה למגע המיני עמו לאורך כל האירועים בביתה: "ס' אני שיכורה. אתה באת ונישקת אותי. ונתתי לך לישון פה כי אמרת שאין לך איפה להיות ואין לך רכבות... אתה מוזמן לישון פה רק אל תיגע בי זה הכל. אמרתי לך אני לא רוצה. מאה פעם. אני רואה בך בתור ידיד לכיתה. זה הכל... אז אתה יכול לישון בחדר נפרד שאמרתי לך... אם לא אז תחכה פשוט לרכבת בתחנת רכבת. באמת שהזמנתי אותך בתור ידיד ולא מעבר. כי אני לא רוצה שתישאר לבד".

70. חיזוק נוסף לגרסת המתלוננת, נמצא בראיה שעלתה במהלך חיפוש שנערך במכשיר הטלפון של המתלוננת (ת/5), אשר אישרה את טענת המתלוננת כי

ההודעה ששלח לה הנאשם "אני לא נרדס", עת שהה בחדרו של אחיה, לאחר שעלה חזרה לביתה של המתלוננת, לא נקראה על ידי המתלוננת בסמוך לאחר שליחתה על ידי הנאשם (בשעה 04:17) - כפי שטען הנאשם, אלא רק לאחר שהנאשם יצא מן הבית בפעם השנייה (בשעה 05:07). הדבר תואם את גרסת המתלוננת בעדותה בפנינו (פרוטוקול עמוד 89 שורה 1) וסותר באופן חזיתי את טענת הנאשם, לפיה המתלוננת הגיעה לחדרו דקה וחצי לאחר ששלח לה את ההודעה האמורה. על חשיבות הדברים לצורך בחינת מהימנות גרסת המתלוננת, וגרסת הנאשם, לא יכולה להיות מחלוקת.

71. לאחר האירוע, כאשר הנאשם כתב למתלוננת "מה קורה?", השיבה לו המתלוננת בהודעה מפורטת, נחרצת וברורה "ס' אל תדבר איתי יותר. אני לא רוצה אותך. אף פעם לא רציתי אותך. מה שעשית אתמול לא רציתי. אל תפנה אליי יותר. הייתי באמת נחמדה אליך ואמרתי לך אין ספור פעמים שאני לא רוצה אותך. תבין. תכבד. אל תדבר איתי. ובבסיס אל תפנה אליי. שבת שלום. וחיים יפים. מה שהיה אתמול היה ממש לא לעניין ובאמת נפגעת מזה. מאוד. נתתי לך לישון פה בחדר נפרד עד שתהיה לך רכבת לא נתתי לך רשות לבוא אליי לחדר ולעשות מה שעשית". בהמשך לתשובת הנאשם, כי המתלוננת נישקה אותו, השיבה המתלוננת: "זה היית אתה. וחוף מזה ס'. נשיקה לא אומרת שאפשר לעשות מה שעשית... אני אמרתי לך שאני לא רוצה באותו הרגע. היית צריך להפסיק. אמרתי לך בפרוש שאני לא רוצה. כתבתי לך גם פה בווטסאפ. אין לי בעיה שתעלה לישון בחדר נפרד אבל אל תגיע בי. ואמרת סבבה. נכון? ס'. באת אליי כי לא היה לך רכבות ולא רציתי שתישאר ברחוב. היה לי חדר נפרד! אתה ניסית לנשק אותי ולגעת בי. ואז סילקתי אותך מהבית. זוכר? ואז שלחת לי הודעה שאתה למטה ואין לך רכבת. אמרתי לך שאין בעיה שתהיה בחדר אחר אבל אני לא רוצה שתגיע בי. אמרת בסדר. אתה עלית אליי הביתה שמתי אותך במיטה בחדר נפרד. סגרתי לך את הדלת. נכנסתי לחדר שלי סגרתי את הדלת. אני ישנתי כבר והתעוררתי כשאתה בחדר שלי. עושה מה שאתה עושה. כשאני אומרת לך שאני לא רוצה. ואתה אומר לי 'את רוצה את רוצה'. ס' אני זוכרת יפה מאוד מה היה. זה לא היה לעניין. ואולי אתה תשכח מזה מאוד מהר אבל אני לא כי זה באמת פגע בי. אז בבקשה לטובתך האישיית ולטובתי האישיית בוא לא נדבר יותר. בסדר? אתה בכיתה שלי. אני אראה אותך בבסיס. אבל אני לא רוצה שום קשר איתך. תיתן לי את הכבוד הזה. אל תכתוב לי יותר. בסדר? שבת שלום ס'".

72. הנאשם השיב למתלוננת כי היא שחקנית ויכולה להגיד מה שבא לה. לכך השיבה המתלוננת: "שחקנית? אני אמרתי לך שאני לא רוצה. איפה המשחק פה בדיוק? בחורה אומרת לך שהיא לא רוצה. אז היא לא רוצה. אפילו כתבתי לך שאני לא רוצה לפני שעלית אלי! הנה אפילו אמרתי לך את זה. שאני לא רוצה. וזה כתוב! לפני שעלית אלי הביתה. אין איפה להסתבך. אמרתי לך 'אני לא רוצה'. וענית לי 'טוב סבבה'".

73. הנאשם כתב למתלוננת כי היא נכנסה אליו בכוונה עם תחתון, והמתלוננת השיבה: "מה? על מה אתה מדבר. אני הייתי עם חולצה ארוכה ומכנס קצר. אני הייתי בפאקינג בית שלי. לא משנה מה בחורה לובשת. לא משנה איך היא מתנהגת (אני מרגישה שהתנהגתי סבבה לגמרי איתך הבהרתי לך שאני לא רוצה אותך לטעמי מספיק טוב). ברגע שהיא אומרת לך זה לא אז זה לא. בבקשה אל תכתוב לי יותר פה אין לי מה להגיד לך יותר אמרתי הכל".

74. הנאשם כתב למתלוננת כי הוא מבקש לשבת ולדבר איתה ביום ראשון, והמתלוננת השיבה לנאשם "לא באמת? אתה רציני? אין לי כח באמת. ס' שתית. אני באמת זוכרת הכל. מי אתה שתגייד לי מה בדיוק קרה. אין יותר מה להגיד לך".

75. חרף בקשות המתלוננת, המשיך הנאשם לשלוח לה הודעות רבות, כמפורט להלן:

יום 04/06/2017

(17:25) נ: מה קורה?

(17:25) נ: איפה את?

(18:32) נ: איפה את?

(20:55) נ: למה את מסננת אותי

(20:55) נ: תקשיבי אני שאלתי עלייך את ט' אם שאלה איתך למה הו שואל עלייך תגידי שכח לתת לי כסף למונית סבבה.

(20:55) נ: בגלל ככה הו שואל

(20:55) נ: קיצור תעני

(20:55) נ: ??

(23:06) נ: למה את מסננת אותי דברי מה יש לך

יום 05/06/2017

(17:17) נ: מתי את חוזרת

(17:17) נ: נו דברי

(17:17) נ: מה יש לך נ' דברי אני מודאג לך מה יש לך??

(17:17) נ: תגידי משהו בבקשה

יום 06/06/2017

(02:32) נ: ??

(02:32) נ: נו

(02:32) נ: נו

(02:32) נ: נ'

(02:32) נ: אני חוזר הבית ביום רביעי אז אני לא יודע אם אני רואה איתך

(02:32) נ: ???

(02:32) נ: עד סוף הרגילה

(02:32) נ: נו מה יש לך

(02:32) נ: נ'

(02:32) נ: אני יודע שאת רואה מה שאני כותב

(02:32) נ: ???

(02:32) נ: טוב אל תעני תרגישי טוב

(02:32) נ: ביי

יום 07/06/2018

(20:27) נ: חזרת היום לבסיס

76. ביום 04/06/2017 פנה הנאשם למתלוננת גם באמצעות תוכנת ה"מסנג'ר" וכתב לה כך: "מה קורה. למה את בגימלים. תעשי ביטול לחסימה בWhatsApp ותשלחי הודעה שאני ידע שביטלת את החסימה סבבה! תקשיבי אני שאלתי עלייך את ט' אם שאלה אותך למה הו שואל עלייך תגידי שכח לתת לי כסף למונית סבבה. בגלל ככה הו שואל".

77. בנוסף, שלח הנאשם למתלוננת הודעות באמצעות אפליקציית ה"אינסטגרם"
(ת/6, ת/7), כמפורט להלן:

יום 26/06/2017

- נ: מה הולך נ'
 נ: תעני
 נ: איפה את
 נ: ולמה לא חזרת לבסיס
 נ: צריך לדעת
 נ: דברי כבר זה לא טוב כל הזמן שותקת
 נ: נ'
 נ: אני יודע שאת רואה שאני מדבר תגידי משהו
 נ: נוו
 נ: תגידי שלא רוצה לדבר אותי
 נ: אני ידע
 נ: אבל אל תשתקי ככה
 נ: אני עברתי משם
 נ: ואת לא רואה אותי יותר
 נ: ?
 נ: דברי נו
 נ: מה שיבאלך אל תדברי רציתי להגיד לך שאני עברתי ואת לא רואה אותי יותר
 נ: לא יודע אם זה טוב לך
 נ: ואני לא ישכח מה שקרה בננו כי אני בן אדם וישלי לב
 נ: אבל אם את עונה לי זה יותר טוב
 נ: כי אני מרגיש שאת חלק ממני
 נ: ואני לא ישכח אותך
 נ: לא יודע מה את חושבת עליי אבל אני באמת לא יודע אם מה שקרה טוב או לא
 נ: זה הגורל
 נ: נ' תגידי משהו בבקשה
 נ: תגידי מה שיבלב שלך
 נ: אני מחכה דברי

- נ: ואני לא בן אדם חרא אני בן אדם יש לי כבוד
 נ: אני רוצה שאני יתקשר לך
 נ: זה לא טוב שאני שואל עלייך כל יום
 נ: אם הי משו אחר לא היא דואג לך כמוני
 נ: ?
 נ: שתדעי שאני עברתי בגללך
 נ: לילה טוב ואם את רוצה לדבר אני פה בשבילך
 נ: שתדעי שאני עכשיו בתל אביב אצל חביר שלי
 נ: ורציתי לדבר איתך שי נתכן מה שקרה בנינו בגלל שאני לא חוזר לחוחית
 נ: אני ישמח שאת רואה את כל מה שאמרתי לך
 נ: אני יודע שאת חושבת שאני בן אדם זבל אבל לא אל תחשבי ככה
 נ: ואל תחשבי שאני יספר למשו כמו כמה אנשים
 נ: לילה טוב ותשמרי על עצמך
 נ: ♥
 נ: אה אני יודע שחברה שלך עברה ניתוח אני מאחל לה החלמה מהירה
 נ: נ'
 נ: רוצה שאני יתקשר לך

יום 27/06/2017

(00:00) נ: תגידי כן או לא

78. ההודעות הרבות ששלח הנאשם למתלוננת, באמצעי תקשורת שונים, חרף בקשתה הברורה והנחרצת של המתלוננת, כי אינה מעוניינת להיות עמו בקשר, וכי היא מבקשת שלא יפנה אליה, מהוות **התנהגות מפלילה העולה כדי ראשית הודיה**. זאת, משלא נמצאו כל הסברים הגיוניים בגרסת הנאשם, מדוע פנה למתלוננת בתדירות ובתכיפות כה רבה, כמפורט לעיל. הדברים נכונים ביתר שאת ביחס להודעות ששלח הנאשם למתלוננת לאחר הפעם הראשונה בה יצא מביתה, אז רשם לה שהוא "מצטער", וכן בהודעות המאוחרות יותר, בהן רשם לה "אני יודע שאת חושבת שאני בן אדם זבל", "אני לא בן אדם חרא". כבר נקבע כי "כידוע, התבטאויות המצביעות על תחושת אשם מצידו של נאשם מהוות ראשית הודיה, וככאלו הן עשויות לשמש כראיה עצמאית לחובתו" (ע"פ 4481/14 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 66 לחוות דעתו של כב' השופט שהם (2016)).

79. נוסף על האמור, כמות ההודעות ששלח הנאשם למתלוננת והפלטפורמות שבהן עשה שימוש לצורך כך, סותרים באופן מפורש את גרסת הנאשם בתחילת החקירה, לפיה פנה למתלוננת רק באמצעות אפליקציית "הוואטסאפ". אומנם בשלב מאוחר יותר אישר הנאשם כי פנה למתלוננת באמצעות הפלטפורמות האמורות, אולם גרסתו בעניין זה הייתה מתפתחת והיא ניתנה רק לאחר שהוצגו בפניו ההודעות האמורות. המסקנה היא, כי גם תוכן ההודעות האמורות, וגם התייחסות הנאשם להן, מחזקים את גרסת המתלוננת ביחס לאירוע.

ג.2. עדים חיצוניים

80. ח' חברתה של המתלוננת המשרתת עמה ועם הנאשם בצוות, מסרה כי השתתפה בבילוי בבר, ובהמשך אף במסיבה במועדון. ח' ציינה כי ראתה את הנאשם מתחכך במתלוננת מאחור, וכשהבחינה שפרצופה של המתלוננת היה "קצת מבוהל", משכה את המתלוננת לעברה (עמוד 169 שורות 32-30). בהמשך, ציינה ח' כי היא לא זוכרת בדיוק כמה פעמים התרחשה הסיטואציה האמורה בין המתלוננת לנאשם אבל לדבריה **"הפרצוף שלה היה פרצוף של מישהי שאומרת אמאל'ה"** (עמוד 170 שורות 11-10). ח' הוסיפה כי עדותה במצ"ח נמסרה כשבועיים לאחר המקרה ואם היא מסרה במצ"ח לגבי המתלוננת כי **"היא נבהלה, אז משכתי אותה, היא אמרה תודה"** אז זה באמת קרה (עמוד 178 שורות 38-35). יוטעם, כי חיזוק לסיטואציה זו, בה ח' משכה את המתלוננת שרקדה והנאשם נצמד אליה, עולה במרומז גם בגרסת הנאשם בחקירתו השלישית במצ"ח, שם מסר כי המתלוננת רקדה בצמוד אליו, ט' ראתה את זה וקראה לו **"אחרי זה נ' הלכה מישהי, ח', לא זוכר בדיוק עם מי"** (אמרת הנאשם במצ"ח מיום 03.07.2017 עמוד 3 שורה 65). עוד ציינה ח' בעדותה בפנינו, כי היא ראתה את הנאשם משתמש במכשיר הנייד של המתלוננת במהלך המסיבה במועדון (עמוד 179 שורות 17-12), כפי שמסרה המתלוננת. ח' הוסיפה כי **יום לפני הבילוי במועדון, הציעה המתלוננת לחבריה לישון בביתה לאחר הבילוי, לאור מגוריה בעיר תל אביב. בהמשך עדותה, ובעקבות שאלות ההגנה בנושא פרשנותה למשמעות הריקוד שתיארה בין הנאשם למתלוננת, השיבה ח' כי "אין לי שום אינטרס להפיל את הנאשם. זה מה שאני ראיתי, אולי ראיתי לא נכון. שהגעתי לחקירה, לא ידעתי למה אני באה, אמרתי את מה שאני ראיתי ולא היה לי שום אינטרס להגיד משהו**

- שיקרי. לא ידעתי על המקרה הזה בכלל" (עמוד 172 שורות 9-11). עיננו הרואות, הפרטים שמסרה ח' ביחס לריקוד במועדון, מחזקים בצורה משמעותית את גרסתה של המתלוננת, וסותרים את גרסת הנאשם.
81. א', חברה לפלוגה של המתלוננת, שהשתתף אף הוא בבילוי במועדון, העיד כי ראה במועדון משהו שקורה בין הנאשם למתלוננת ולא ידע מה זה היה "ראיתי שקורה ביניהם משהו, לא התעמקתי בזה יותר מדי.. לא התעסקתי בזה.. לא ראיתי איזה שהיא התנגדות מהצד שלה אבל מצד שני אני לא יודע אם היה שם משהו שהיא לא הסכימה אליו, אני לא בטוח" (עמוד 149, שורות 22-26). בהמשך הוסיף "יצא לי לראות כמה פעמים את ס' מחבק את המתלוננת ולא מעבר לזה" (עמוד 150, שורה 37). בהמשך ציין א', כי המתלוננת והנאשם היו בשירותים והתעכבו שם מספר דקות. א' התייחס לנושא הלינה בבית המתלוננת ומסר כי לפי הידוע לו, ההצעה של המתלוננת עלתה עוד לפני הבילוי, כאשר הנאשם לא היה היחיד שהוזמן, אלא כל מי שלא היה לו היכן לישון (עמוד 151, שורות 14, 15). חיזוק לגרסת המתלוננת בעניין זה מצאנו גם בעדותה של ח' (עמוד 170 שורה 4). זאת, בניגוד לגרסת הנאשם, שלא נמצא לה כל אימות, לפיה הצעת המתלוננת לבוא לישון בביתה עלתה לראשונה רק במהלך הערב.
82. לגרסת המתלוננת, לפיה היא שאלה במועדון מי יכול לבוא עמה לשירותים, והנאשם התנדב, נמצא חיזוק בתכתובת ההודעות בין המתלוננת לנאשם יום לאחר הבילוי, אז הטיחה המתלוננת בנאשם כי כפה עליה יחסי מין בניגוד לרצונה. בהודעה ששלחה המתלוננת לנאשם בשעה 11:20 היא ציינה: "אמרתי מי יכול לבוא איתי לשירותים ואתה קפצת ואמרתי אני". גם בזכ"ד שרשמה השוטרת גילי מדמון (ס/2), יום לאחר האירוע הנטען, צוין כי לדברי המתלוננת היא "רצתה ללכת לשירותים ושאלה מי יכול ללוות אותה והחשוד התנדב". זאת, בניגוד לגרסת הנאשם לפיה המתלוננת ביקשה ממנו באופן ספציפי להתלוות אליה.
83. בעדות אמה של המתלוננת (ת/22), שהוגשה לבית הדין בהסכמה, נמצא חיזוק משמעותי לגרסתה של המתלוננת, שכן האם מסרה כי בלילה נכנסה המתלוננת אליה לחדר, העירה אותה מהשינה ואמרה לה שהנאשם ישן בביתם, בחדר של האח הצעיר (עמוד 2 שורות 18-19). דברים אלו עולים בקנה אחד עם הדברים שמסרה המתלוננת בפנינו.
84. חיזוק לגרסת המתלוננת לפיה לאחר שהכניסה את הנאשם לביתה בפעם השנייה, סגרה את הדלת של החדר בו היה הנאשם, נכנסה לחדרה וסגרה גם

את הדלת שם, ניתן למצוא בתכתובת ההודעות בין המתלוננת לבין הנאשם ביום 02/06/2017 בערב, כשהטיחה המתלוננת בנאשם את טענותיה, וציינה בהודעה ששלחה אליו בשעה 14:20 "סגרתי לך את הדלת. נכנסתי לחדר שלי סגרתי את הדלת".

85. גרסת המתלוננת כי לבשה טוניקה ומכנס קצר לאחר שהנאשם עלה לביתה בפעם השנייה, עולה בקנה אחד עם ההודעה שרשמה המתלוננת לנאשם באותו ערב, 02/06/2017, מספר שעות לאחר האירוע הנטען, במסגרת הטיחה בנאשם כי קיים עמה יחסי מין בניגוד לרצונה, ובתשובה לטענת הנאשם כי היא נכנסה לחדר עם תחתון בכוונה, כתבה לו המתלוננת בשעה 38:20 "מה? על מה אתה מדבר. אני הייתי עם חולצה ארוכה ומכנס קצר. אני הייתי בפאקינג בית שלי".

86. חיזוק לגרסת המתלוננת לטעמים שבגינם התלבטה בהתחלה אם להגיש תלונה, נמצאו בפלטי ההודעות שהופקו ממכשירה הסלולרי של המתלוננת (ת/3), מהם עלה כי המתלוננת כתבה לר' ביום שבת 03/06/2017 "עדיין החלטתי לא להגיש תלונה. פשוט אני צריכה לאגור כוחות מבין? תלונה זה אומר לראות אותו שוב. אני לא יודעת אם אני רוצה להגיש תלונה. אני צריכה לחשוב על זה. שוב... ברגע שתהיה תלונה ויהיה את כל התהליך הזה כולם ידעו. זה יתפרסם בדוק. ואחרי זה אני לא חושבת שאוכל לחזור לגדוד. ואני רוצה לחזור. מבין? כמוכן רוצה לחזור כשהוא לא יהיה שמה, אבל עדיין".

87. סג"ם ק' צ', מפקדת המחלקה של המתלוננת, מסרה בעדותה במצ"ח מיום 22/06/2017, שהוגשה בהסכמה (ת/9), כי ביום 02/06/2017 בשעה 23:00 התקשרה אליה אמה של המתלוננת, ומסרה לה כי בתה נאנסה על ידי הנאשם, אשר הוזמן לישון בביתם מאחר שהוא גר רחוק, והיא ביקשה את עזרת ק' מאחר שלא ידעו למי לפנות ועם מי לדבר. ק' מסרה כי התקשרה לממונת יוה"ם ביחידה, אשר הנחתה למסור להוריה של המתלוננת לגשת לחדר 4 בבית חולים, וכך עשתה ק'. בהמשך שוחחה ק' עם המתלוננת, וציינה כי התרשמה שהמתלוננת לא הבינה מה קורה סביבה ומה היא חוותה. ק' שאלה האם המתלוננת מעוניינת כי היא תיגש עמה לבית החולים, והמתלוננת השיבה בחיוב. ק' הגיעה לבית חולים וולפסון, שם פגשה בעובדת סוציאלית, במתלוננת ובהוריה. בשלב מסוים החלה המתלוננת לספר על פרטים אינטימיים, וק' הרגישה כי המתלוננת חשה שלא בנוח לפרט את הפרטים, וביקשה כי ק' וההורים יצאו החוצה, כך שהמתלוננת נשארה לבד עם העובדת

הסוציאלית. ק' מסרה עוד, כי מאז היא שוחחה על בסיס יומי עם המתלוננת. עוד ציינה ק', כי ביום 18/06/2017 חזרה המתלוננת לבסיס ואמרה לה כי היא נגעלת מעצמה, לא מפסיקה להתקלח, ומפחדת לפגוש בנאשם. היא הוסיפה, כי בפעם הראשונה בה שוחחה עם המתלוננת, אמרה לה האחרונה כי **"מה שקרה כבר קרה. אני לא חושבת שזה יעזור לי אם הוא יענש על כל הסיפור"**, ובהמשך ציינה בפניה המתלוננת כי היא לא בטוחה אם להגיש תלונה. יחד עם זאת, לאחר שחזרה לבסיס, שוחחה המתלוננת עם ק' ומסרה לה שהיא יודעת שתלונה זה הדבר הנכון אך היא פוחדת מהעימות מול הנאשם ומההשלכות (עמוד 3 שורות 50-55).

88. **ס' ב'**, משרתת עם הנאשם והמתלוננת באותה מחלקה. ס' מסרה אמרה במצ"ח ביום 09/07/2017, וזו הוגשה לבית הדין בהסכמה (ת/19). ס' ציינה כי היא והנאשם ידידים טובים, המשתפים האחד את השנייה בכל, והיא אף מצויה ביחסים טובים עם המתלוננת, אולם אינן חברות טובות. ס' ציינה כי שמעה משתי חיילות אחרות שהנאשם אנס את המתלוננת, הגיבה בהלם ולא ידעה איך לקבל את זה מאחר שהנאשם היה קרוב אליה במשך שנה. ס' מסרה בחקירתה כי הנאשם סיפר לה את הפרטים הבאים: יש לו מישהי, הם היו במסיבה, היא ישבה לידו ו"עשתה לו מבטים", היא רקדה איתו; לאחר מכן לא היה לנאשם איך לחזור הביתה בגלל השעה המאוחרת, הנאשם אמר שאין לו איפה לישון והיא הציעה לו לישון בביתה; לאחר שהגיעו לביתה, הנאשם נכנס לחדר השינה, היא הביאה לו כוס מים והייתה עם תחתון, הם היו על המיטה, התחילו לגעת אחד בשנייה, **"התחילו לעשות את זה"** ועשו סקס.

89. לדברי ס', הנאשם לא פירט בפניה מה בדיוק התרחש ביניהם, אולם בהמשך אמר שהם **"עשו את זה כמה פעמים"**, ואחרי שסיימו הוא רצה ללכת הביתה, אולם היא חסמה אותו ולא רצתה לדבר איתו, כאשר הנאשם רשם לה שהיא **"משחקת אותה"**, והיא **"שחקנית"**. רק אז הבינה ס' שמדובר במתלוננת. ס' ציינה כי לאחר שסיפר לה הנאשם את הדברים היא חשבה שהוא **"דלוק עליה, רוצה אותה"**, וציינה כי זה היה נראה **"שהוא מסתכל פשוט הייתי רואה שהוא כן מתעניין בה, שמת לי לב לזה לפני וגם אחרי האירוע אבל לא ידעתי שיש ביניהם"** (עמוד 2 שורות 13-23). בהמשך, מסרה ס' כי הנאשם שאל אותה על אודות המתלוננת בוואטסאפ, התעניין אם היא נמצאת, ואם היא באמת חולה (עמוד 4 שורות 6,7). ס' מסרה עוד, כי חשבה שהנאשם **"דלוק"** על המתלוננת ורוצה אותה. בסיפת אמרתה, מסרה ס' כי **"עז שאין הוכחות אני מעדיפה שלא לשפוט את שני הצדדים"** (עמוד 4 שורה 23). במענה לשאלת

החוקרת, מסרה סי' - בניגוד לטענת הנאשם, כי הנאשם לא אמר לה כי המתלוננת הולכת להגיש תלונת שווא. פלט ההודעות ממכשיר הטלפון של סי' (ת/29) מלמד כי ביום 18/6/17 שלח הנאשם הודעות לסי', במסגרתן שאל מדוע הלכה המתלוננת הביתה, והאם היא חוזרת למחרת. בהודעה קולית ששלח הנאשם לסי', שאל הנאשם את סי' האם המתלוננת "שאלה משהו עליי וזה", ובהודעה אחרת כתב כי "אני יודע שהיא עכשיו שנאה אותי וזה מה לעשות", ובהמשך שלח הנאשם הודעה קולית נוספת לסי' בה אמר "תקשיבי מתי שאני רואה אותה וזה, יהיה הכל מצוין והכל בסדר והיא תקבל את זה גם בשמחה, יהיה טוב". בנוסף, פלט ההודעות שהופק ממכשירו הסלולרי של הנאשם (ת/4) מלמד כי הנאשם שלח לסי' הודעות ביום 26/06/2017, במסגרתן שאל אותה האם המתלוננת חזרה לבסיס, וסי' השיבה בשלילה תוך שציינה כי לדעתה קרה למתלוננת משהו כי "היא מלא זמן לא נמצאת". הנאשם ביקש מסי' "תשאל אותה, תשלחי לה הודעה" (הודעה מיום 26/06/2017 בשעה 06:22) וסי' השיבה לנאשם "לא, מה לי ולה, אנחנו לא חברות, היא גם לא תגייד לי מה קרה, היא מסתורית רצח", והנאשם המשיך ושאל "אבל למה היא לא חזרה?".

ג.3. מצב נפשי לאחר האירוע

90. ר', בן זוגה לשעבר של המתלוננת, העיד כי המתלוננת הרגישה איתו "הכי פתוח לדבר על הכל" (עמוד 117, שורה 37), וכי "אין לי ספקות, אני בטוח שהיא אמרה לי אמת" (עמוד 124, שורה 26). הוא מסר שלי' התקשרה אליו ואמרה לו שהמתלוננת במצב מאוד קשה וחייבת לדבר איתו דחוף. ר' הלך להיפגש איתה, וראה שהמתלוננת הייתה במצב "על הפנים, היא בכתה מאוד" (עמוד 115 שורה 23). המתלוננת סיפרה לר' על אודות האירוע עם הנאשם, ור' מסר שאף פעם לא ראה את המתלוננת במצב כזה, בקושי הצליחה לדבר, לא הפסיקה לבכות והייתה במצב מזעזע (עמוד 116, שורות 19-21). עוד ציין, כי המתלוננת חששה מאוד שפרטי האירוע יופצו בגדוד שלה, וכולם יידעו שהיא נאנסה, וחשש זה ליווה את המתלוננת בהתלבטויותיה בעניין הגשת התלונה (עמוד 126, שורות 33-34).

91. א', חברתה של המתלוננת מהצבא, שירתה איתה במחלקה ובכיתה, מסרה שהייתה נוכחת בבילוי במועדון, וציינה כי היא יודעת שהמתלוננת הייתה שיכורה בבר ובמועדון "היא כזאת שמתכרת מאוד בקלות" (עמוד 144, שורה 16), ובהמשך ציינה א' כי לפי מה שהיא זוכרת המתלוננת אמרה לה שבבית

היא עדיין הייתה תחת השפעת אלכוהול (שם, שורות 31,36, עמוד 145 שורה 1, 11). א' סיפרה כי כאשר המתלוננת נפגשה איתה לספר לה על האירוע, המתלוננת נראתה מאוד נסערת "לא נראתה כמו שהיא בדרך כלל, הבנתי שמשו לא בסדר... היא התחילה לבכות, לא יכלה לדבר, הדמעות ממש חנקו אותה, היא נרגעה לאט לאט ואמרה לי 'אתמול אחרי המועדון, ס' בא לישון אצלי והתעוררתי כשהוא מעלי' ושאלתי מה זאת אומרת כשהוא היה מעליה, הוא אנס אותך? והיא אמרה לי 'כן' והתחילה לבכות ממש" (עמוד 134, שורות 25-29). א' הוסיפה כי המתלוננת מסרה לה כי היא לא יכלה לזוז, לא יכלה להתנגד "סוג של קפאה במקום... אחרי שזה קרה היא התקלחה ונגעלה מעצמה, היא הרגישה שהיא מלוכלכת" (שם, שורות 31-32).

92. עוד מסרה א' כי המתלוננת שיתפה אותה בלבטים ביחס להגשת התלונה, מאחר שהיא "בעיקר לא רצתה שכל הגדוד והפלוגה ידעו, במילא היה עליה את כל השמועות האלה" (עמוד 144, שורה 5-6). א' ציינה כי במסגרת תרגילי שטח ביחידה היא והנאשם היו צמד, והוא נחשב חייל טוב, הרבה אהבו אותו, ואף היה חייל מצטיין, ללא בעיות משמעת (עמוד 145, שורות 15-24). ניכר כי א' לא ביקשה להשחיר את פניו של הנאשם, והיא עשתה הפרדה בעדותה בין תפקודו של הנאשם ביחידה, לבין הדברים ששמעה מהמתלוננת על אודות האירוע.

93. ל', הכירה את המתלוננת בחטיבת הביניים והיא חברתה מזה חמש שנים. ל' סיפרה בעדותה כי בערב שישי שלאחר האירוע התקשרה אליה המתלוננת וביקשה להיפגש עמה בעניין דחוף. השתיים נפגשו במסעדה, אך המתלוננת ביקשה ללכת למקום מבודד יותר. ל' ציינה כי המתלוננת נראתה מאוד מותשת, מפוחדת ומבוהלת (עמוד 30 שורה 92). המתלוננת סיפרה ל' כי אנסו אותה, החלה לבכות ולקח ל' זמן להרגיע אותה. ל' פירטה את התיאור שמסרה לה המתלוננת, העולה בקנה אחד עם הפרטים שמסרה המתלוננת בגרסתה. ל' אף התלוותה למתלוננת לחדר 4 בבית החולים, וציינה כי המתלוננת הייתה מאוד נסערת, בכתה. לדבריה "בדרך כלל המתלוננת היא לא בן אדם שמראה שקשה לו ולא בוכה מול אנשים שהיא לא כל כך מכירה" (עמוד 93 שורות 28-30).

94. אביה של המתלוננת העיד במצ"ח ביום 22/06/2017 (ת/20, ת/21), ועדותו הוגשה בהסכמה. האב מסר כי הסיע את המתלוננת לפלורנטיין, שם נערכה מסיבת פרידה מהמ"כית שלה, מ'. האב הוסיף כי למחרת, ביום 02/06/2017, בשעות הערב ראה שהמתלוננת נסערת ועל סף בכי. המתלוננת הלכה לחדר

השינה של ההורים, שם שהתה עם אמה, ולאחר מספר דקות האמא קראה לו לחדר. כשנכנס, ראה את אשתו המומה, את המתלוננת **נסערת מאוד ובוכה** והאמא אמרה לו **"אנסו את נ"**. האב סיפר כי היה המום וחיבק את המתלוננת. לאחר מכן, המתלוננת סיפרה לאב על אודות האירוע. לדבריו, לאחר שהם חזרו הביתה מחדר 4 בבית החולים בשעות הבוקר של יום שבת, המתלוננת הייתה **"פשוט גמורה, כבויה לגמרי, בוכיה"** (עמוד 2 שורות 42-43). בהמשך נסעו ההורים עם המתלוננת לתחנת משטרת ישראל ברמת החייל, שם שוחחה המתלוננת עם חוקרת, נשאלה אם היא רוצה להגיש תלונה והשיבה בשלילה, שכן היא מתביישת ואמרה **"שזה יפגע בגדוד, היא רוצה לחזור לגדוד ושהיא גאה במה שהיא עושה. הציק לה מה יקרה לגדוד. היא אמרה שזה יפגע בפרויקט הגדודים המעורבים והסבירה שאם היא תדווח כל הפרויקט יכול ללכת לפח"** (עמוד 3 שורות 45-47). האב ציין כי במהלך הימים שלאחר האירוע המתלוננת הייתה סגורה ונתונה במערבולת רגשית, היא חזרה לצבא ביום 18/06/2017, שם קיימה שיחה טיפולית עם מטפלת ממהו"ת. האב ציין עוד, כי הסיע את המתלוננת לבסיס, ולאחר מספר שעות התקשרה אליו המפקדת של המתלוננת, ק', ומסרה לו שהמתלוננת נסערת ובוכה. האב דיבר עם המתלוננת בטלפון והיא נשמעה במצוקה, לאחר בכי וביקשה ממנו לאסוף אותה. האב הוסיף כי המתלוננת לא חזרה לבסיס לאחר האירוע: **"היא פשוט לא יכלה. זה לא היה על הפרק בכלל, אפילו לא חשבנו על זה. היא הלכה למהות פעמיים בשבוע. ידעתי גם שאדון ס' בגדוד לכן לא חשבתי על זה אפילו שני' תחזור לבסיס. היא עדיין לא הייתה שם מבחינה נפשית... בכל התקופה הזאת היו ימים שלמים שהילדה לא יצאה מהחדר. לא יצאה אפילו מהמיטה"** (עמוד 3 שורות 64-66, עמוד 4 שורות 68-70).

95. **אמה של המתלוננת**, העידה במצ"ח ביום 22/06/2017 (ת/22), ועדותה הוגשה בהסכמה. האם מסרה כי ביום 01/06/2017 עדכנה אותה המתלוננת ביחס למסיבת הפרידה ממפקדת הכיתה, מ', בפאב בפלורנטין. האם מסרה לה, כי אם למי מהחיילים אין היכן לישון, ניתן להזמין לישון בביתם. לדבריה, **"נ' נמצאת בגדוד מעורב וזה לא משנה אם זה גבר או אישה, כולם חייבים לשמור אחד על השני. לכן, מי ששומר עליה כשהם בפעילות מבצעית, לא ייתכן שהוא יישן ברחוב כשהוא בא לתל אביב"** (עמוד 1 שורות 12-15). בהמשך מסרה האם כי בשעה 03:00 לערך באותו לילה נכנסה המתלוננת לחדרה, העירה אותה מהשינה ואמרה לה שס' ישן בבית, בחדר של האח, ובבוקר הוא ייסע ברכבת הביתה. בבוקר, קמה האם וראתה שהדלת של חדר האח פתוחה

וס' לא היה שם. היא נכנסה לחדר של המתלוננת והבחינה כי זו ישנה. האם סיפרה, כי בערב סיפרה לה המתלוננת את שארע עם הנאשם, כשהיא **בסערת רגשות** והתחילה **לבכות**. בשלב מסוים סיפרה המתלוננת לאמה שהנאשם נכנס לה למיטה, האם שאלה אותה מיד האם אם הייתה חדירה, והמתלוננת השיבה בחיוב. האם ציינה כי **"מאז החיים בבית הם לא אותו דבר, זה לא אותו בית וזו לא אותה הילדה"** (עמוד 4 שורות 75-76). האם הוסיפה כי המתלוננת הייתה בחופשת "רגילה" עד יום 18/06/2017, אז חזרה לצבא, אך בהמשך אותו היום התקשרה המ"מ ק' ואמרה שהמתלוננת לא מסוגלת להישאר בגדוד ושהיא מבקשת לקחת אותה, והאב נסע לאסוף אותה. האם סיפרה כי המתלוננת הייתה מאוד נסערת **"זה מאוד לא רגיל שזה יקרה, היא מאושרת בדרך כלל בגדוד, בחיים לא קיבלנו כזה טלפון, בימים הכי קשים שלה לא שמענו אף תלונה אחת ממנה. מהתאריך ה-18 יוני 2017, מלבד הפגישות של מהות נ' לא יוצאת מהמיטה, היא מתייבשת שם במיטה כל היום... ביומיים הראשונים אחרי האירוע היא ישנה איתי במיטה, היא לא הסכימה לישון במיטה שלה"** (שם, שורות 92-86).

96. א', חברתה של המתלוננת מהצבא, ששירתה איתה באותה מחלקה, מסרה כי פגשה את המתלוננת שבוע לאחר האירוע, אז סיפרה לה המתלוננת על האירוע עם הנאשם. א' ציינה, כי למתלוננת היה קשה לספר את הפרטים, היא **רעדה ורצתה לבכות** ולא עיכלה את מה שקרה (עמוד 107 שורה 9).

97. העדים החיצוניים שדבריהם פורטו לעיל בהרחבה מתארים **תמונה ברורה** לגבי **מצבה הנפשי** של המתלוננת **סמוך לאחר לאירוע**, כאשר שעות ספורות לאחריו סיפרה על אודותיו לא', ר', אמה, אביה והשוטרת גילי מדמון. כל העדים העידו על **סערת הרגשות** בה הייתה נתונה המתלוננת, כאשר שיתפה אותם ביחס לאירוע, וחלקם אף תיארו את השינוי שחל בהתנהגותה של המתלוננת בתקופה שלאחר האירוע. הלכה פסוקה היא כי:

"מצבו הנפשי של קורבן לעבירת מין, בסמוך לאירוע הנטען או בשעה שהוא נדרש להתייחס לאירוע זה, יכול לשמש כראיה אובייקטיבית שיש בה כדי לסייע לעדותו. הטעם לכך הינו, כי מצבו הנפשי של קורבן העבירה אינו נתון לשליטתו, ולפיכך הוא נחשב כראיה ממקור עצמאי וחיצוני לעד" (ע"פ 2686/15 אריאל ברק בנטו נ' מדינת ישראל, פסקה 55 (2017)).

ג.4. היעדר מניע זר והיעדר שיהוי

98. **אביה** של המתלוננת פירט במסגרת עדותו במצ"ח (ת/20) על אודות התלבטויותיה של המתלוננת ביחס להגשת התלונה: **"היא נשאלה אם היא רוצה להגיש תלונה ואמרה שלא, היא לא רצתה להגיש תלונה משום שהיא מתביישת, אמרה שזה יפגע בגדוד, היא רוצה לחזור לגדוד ושהיא גאה במה שהיא עושה. הציק לה מה יקרה לגדוד. היא אמרה שזה יפגע בפרויקט הגדודים המעורבים והסבירה שאם היא תדווח כל הפרויקט יכול ללכת לפח"** (עמוד 3 שורות 45-47). דברים אלו עולים בקנה אחד עם הפרטים שמסרה המתלוננת בעדותה בבית הדין **"אני חששתי שזה יתפרסם, שידעו שזאת אני, שישתמשו בזה לרעה. כל פעם שהיה אירוע כזה של גדודים מעורבים זה התפרסם וכולם ידעו הכל והתחילו לדבר על זה בחדשות ולא רציתי שזה יגיע לרמה כזאת"** (עמוד 85 שורות 9-12). הם אף תואמים את הפרטים שפירט ר' בפני בית הדין, ביחס להגשת התלונה כנגד הנאשם.

99. **גילי מדמון**, חוקרת משטרת ישראל, נפגשה עם המתלוננת בשבת בבוקר, יום לאחר האירוע, ומסרה שהמתלוננת אמרה לה **"שהיא מאוד מבולבלת, מרגישה רע ועייפה"** (עמוד 163, שורה 29). השוטרת מסרה בעדותה כי המתלוננת ביקשה ממנה לא לרשום שום פרט ממה שהמתלוננת סיפרה לה על האירוע, ושבאותו שלב היא עדיין לא החליטה אם להגיש תלונה נגד הנאשם, אם לאו. עוד מסרה העדה, כי **"מצד אחד היא הייתה מאוד ממוקדת, היא ידעה מה קרה והבינה מה שקרה לה והיא אמרה לי כמה פעמים 'אני לא רציתי, לא רציתי'. ומצד שני, היא הרגישה רע, היא האשימה את עצמה והיה לה מאוד חשוב מה יהיה אחר כך, היא הייתה מאוד מבולבלת... כן התרשמתי שהיא בעיקר מבולבלת גם מהסיטואציה וגם ממה שיהיה אחר כך"** (עמוד 165, שורות 6-9). בהקשר זה, ציינה השוטרת כי המתלוננת מסרה לה ש**"בגדוד מעורב, דברים רצים מהר מאחד לשני והיא מפחדת שזה יהיה ידוע ביחידה, שלה ייצא שם לא טוב, שלו ייצא שם לא טוב, שאם זה יגיע להליך פלילי, היא שמעה שאם זה מגיע לבית משפט יכולים לשאול מתלוננת עם מי שכבת וכמה פעמים שכבת, זה משהו שהיא לא רצתה להגיע אליו"** (עמוד 168 שורות 66-67, עמוד 169 שורות 1-2). במזכר שערכה השוטרת גילי מדמון והוגש לבית הדין (ס/2) כתבה השוטרת כי המתלוננת מסרה לה לגבי הגשת תלונה:

"שההליך לא מפחיד אותה והיא פשוט לא מרגישה שהיא שונאת אותו ורוצה לעשות לו משהו. היא מפחדת שתהיה שמועה בבסיס למה שאירע ויעשו לה "שיימינג". השוטר ציינה בזכ"ד את עיקרי הדברים שמסרה לה המתלוננת, העולים בקנה אחד עם גרסת המתלוננת.

100. לא מצאנו כל בסיס לטענת ההגנה, לפיה המניע בבסיס תלונת המתלוננת נגד הנאשם, היה נעוץ ברצונה לנקות את השמועות שהיו עליה בבסיס. ראשית, משמצאנו כי גרסתה של המתלוננת מהימנה ומשכנעת, בניגוד לגרסת הנאשם, הרי שהמסקנה היא כי תלונתה נגד הנאשם היא **תלונת אמת**. שנית, מחומר הראיות עלה חששה של המתלוננת כי הגשת תלונה נגד הנאשם, תביא לפרסום האירוע, לפגיעה בפרטיותה, לחקירה בנוגע לעברה המיני, לפגיעה בשם של היחידות המעורבות בצה"ל, וכן לצורך להתעמת עם הנאשם. התרשמנו, כי כל אלה הם שיקולים טבעיים ולגיטימיים לצורך קבלת החלטה האם להגיש תלונה. עסקינן בהשלכות כבדות משקל, אשר מציפות לבטים, חששות ותהיות, שהגיון בצדן (ראו הדיון לגבי ההיגיון שבבסיס מניעת הרתעת נפגעים עתידיים בעבירות מין מלהתלונן, בע"פ 842/14 **גבריאל שרעבי נ' מדינת ישראל**, פסקה 43 (2017)). שלישית, ההגנה נמנעה מהבאת ראיות ביחס לשאלת המניע אליו טענה, ובעשותה כן לא הניחה כל תשתית ראייתית המאפשרת לקיים דיון ממשי בטענתה.

101. נוסף על האמור, ניתן להתרשם כי התלונה בתיק זה הוגשה תקופה קצרה מאוד לאחר האירוע.

5.ג. התנהגות המתלוננת לפני האירועים ובמהלכם

102. לא מצאנו כי יש בהתנהגותה של המתלוננת במהלך האירוע, כדי להטיל דופי במהימנות גרסתה, או להקים ספקות ביחס להבנת הנאשם את העדר הסכמתה ביחס למעשים המתוארים בכתב האישום. מצאנו לדחות את טענת ההגנה לפיה העובדה שהמתלוננת לא קראה לעזרה, לא הקימה קול צעקה, לא זעקה לאביה שישן בחדר סמוך, יש בה לפגוע במהימנותה. הפסיקה קבעה לא פעם כי:

"אף את טענתו של המערער בנוגע לפסיביות המתלוננת יש לדחות מכל וכל, על רקע עמדתה הברורה של הפסיקה בנושא זה, לפיה ישנה קשת רחבה של דרכי התנהגות ואופני תגובה לפיהן יתנהג

קורבן אונס עד כמה שהתנהגות כזו מצטיירת כלא ראויה או טיפשית, כשבצידו האחד של הציר תהיה התנגדות בכוח ומצידו השני "פסיביות" מוחלטת הנובעת מסיבות שונות כגון פחד והרגשת חוסר אונים בהם שרוי הקורבן" (ע"פ 1694/08 מרדכי זוהר נ' מדינת ישראל, פסקה 11 לחוות דעת כב' השופט (כתוארו אז) ג'ובראן (2009)).

103. בנוסף, ההלם בו הייתה שרויה המתלוננת בחלקו השני של האירוע, נבע מכך כי היא התעוררה לפתע, כשהנאשם מעליה, לאחר לילה ארוך של בילוי ושתייה, כאשר המתלוננת ציינה כי אף לא חשה בטוב וגם לא ישנה לילה לפני כן, בגלל שחגגה את יום הולדתה.

104. בנוסף, העובדה כי המתלוננת רקדה עם הנאשם במועדון, הזמינה אותו לישון בביתה, ואף התנשקה עמו במועדון, אין בה כדי ללמד דבר וחצי דבר על שאלת הסכמתה ליחסים אינטימיים עמו. גם אם הנאשם הבין מהשתלשלות האירועים שקדמה להגעה לדירת המתלוננת, כי זו מגלה בו עניין - ולא כך אנו קובעים, הרי שהמתלוננת דאגה להבהיר היטב את כוונותיה לאורך כל המתרחש בדירתה, ואף פעלה לסילוק הנאשם מהמקום. העובדה כי המתלוננת אפשרה לנאשם לחזור לביתה, אין בה כדי ללמד מאומה על שאלת ההסכמה, שכן לדבר קדמה הבהרה חד משמעית מצד המתלוננת לנאשם, לפיה חזרתו היא "על תנאי", והתנאי הוא שלא יגע בה, שכן היא רואה בו כידיד בלבד. לפיכך, האופן בו התלבשה המתלוננת בביתה, כלל אינו רלוונטי בנסיבות העניין לבחינת שאלת ההסכמה.

105. נדמה כי טענות הנאשם לגבי התנהגותה של המתלוננת בתחילת הערב, ואופן לבושה בביתה, כמצביעים על הסכמה מצדה לקיום יחסי מין עמו, עברו וחלפו מן העולם לפני שנים רבות, וכבר בפרשת האונס בשמרת, שנדונה לפני כ-25 שנים, ציין כב' הנשיא שמגר כי מדובר ב"דפוסי מחשבה שנושנו" (ע"פ 5612/12 מדינת ישראל נ' בארי, פ"ד מח(1) 302, 347 (1993)). המסקנה היא, כי ראוי שטענות אלו של הנאשם כלל לא היו נטענות.

106. הנשיקה בין הנאשם למתלוננת בתוך המועדון, אחיזת המתלוננת בידו של הנאשם כשליווה אותה לשירותים, והטיית ראשה לכיוון הנאשם כשנרדמה במונית בדרך הביתה - כל אלה אינם יכולים ללמד על הסכמה מצדה למגע מיני מאוחר יותר עם הנאשם. שכן, ההודעות ששלחה המתלוננת בטלפון, מבטאות במפורש אי הסכמה והיעדר רצון מוחלט למגע מיני עם הנאשם.

בנסיבות אלו, אין מקום לדון בדוקטרינת "שינוי הלבבות" (ע"פ 7951/05 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקאות 28-36 (2007)), הן לאור חלוף הזמן בין הסימנים עליהם יכול היה הנאשם להישען לבין האירועים בבית המתלוננת, הן לאור האמור בהודעות הטקסט ששלחה לו המתלוננת, כמפורט לעיל. כמו כן, ביטויי העדר ההסכמה של המתלוננת, ביחס לשני חלקיו של האירוע בביתה, הובאו לידיעתו של הנאשם בצורה מפורשת וחד משמעית, ואין לקבל כל טענה מצד הנאשם בדבר טעות במצב דברים או אף "עצימת עיניים" (ע"פ 2035/16 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 24 (2017)).

107. לאחר שבחנו את הגרסה שהציגה המתלוננת בפנינו, על רקע התרשמותנו ממנה ולאחר בחינת התשתית הראייתית הכוללת, הגענו לכלל מסקנה כי מדובר בגרסה אמינה שיש להעניק לה משקל מלא. בחינת מהימנות המתלוננת נעשתה בהתאם להתרשמותנו מעדותה, בחינת היגיון הדברים שמסרה, והשתלבות גרסתה עם פרטים שמסרו עדים אחרים, לרבות פרטים שמסר הנאשם עצמו, כאשר כל אלה חיזקו במידה רבה את גרסת המתלוננת.

בחינת מהימנות ומשקל גרסת הנאשם

108. ייאמר מיד כי הנאשם הותיר עלינו רושם שלילי ביותר. בנוסף, מצאנו קשיים משמעותיים מאוד בגרסאות שמסר הנאשם במהלך חקירתו במצ"ח ובבית הדין, אותם נפרט להלן. נוכח התרשמותנו מן הנאשם, ובשים לב להתפתחויות והסתירות שמצאנו בדבריו, ולאור אי השתלבות דבריו עם ראיות חיצוניות, מצאנו לדחות את גרסאותיו ולא להעניק להן משקל ממש.

109. קושי משמעותי בגרסת הנאשם נעוץ בסיבה שבגללה יצא בפעם הראשונה מדירתה של המתלוננת. לדבריו, הוא יצא מהדירה בגלל שהמתלוננת ציינה בפניו כי קשה לה, כי נפרדה מחברה לפני מספר חודשים וכן חששה שהוריה יתעוררו. טענה זו, אינה מובנת והינה חסרת היגיון. זאת, משלטענת הנאשם הוא הגיע לישון בביתה של המתלוננת מאחר שלא היו לו רכבות באותה שעה, הרי שאין כל סיבה כי יעזוב באותה נקודת זמן את הדירה כדי לחפש מונית או אוטובוס, אחרת מדוע מלכתחילה הגיע לישון בביתה של המתלוננת, ולא חיפש מונית או אוטובוס? מעבר לכך, תגובת הנאשם - יציאה מבית המתלוננת - בהמשך לכך שהמתלוננת שיתפה אותו בקושי שהיא חווה, מעלה תמיהה, במובן זה שהנאשם יכול היה להגיד למתלוננת שהוא מבקש כי תניח לו

- ותאפשר לו לישון עד הבוקר. יציאתו של הנאשם מן הבית בשלב זה, בעקבות אותו הסבר, אינה עולה בקנה אחד עם ההיגיון הבריא והשכל הישר.
110. הנאשם לא הכחיש כי לפני שחזר לדירה, שלחה לו המתלוננת הודעה כתובה בה נרשם "אל תיגע בי" (עמוד 5 שורה 124, עמוד 6 שורה 125). אולם, לטענת הנאשם, מאוחר יותר חל "שינוי לבבות חיובי", באופן שהמתלוננת שינתה את דעתה ורצונה, והראיה לכך, לטענת הנאשם, היא שהמתלוננת פתחה לו את הדלת עם טי-שירט ותחתוני חוטיני. אמנם, המתלוננת הכחישה כי לבשה תחתוני חוטיני, וגרסתה מקובלת עלינו לחלוטין, אך גם אם נניח שכך היה, הרי שאם המתלוננת כתבה לנאשם באופן **מפורש ובלתי משתמע, שלא יגע בה**, שהיא רואה אותו **כידיד בלבד**, ושהוא הוזמן לישון בביתה **רק כי לא היו לו רכבות**, הרי שהנאשם הבין היטב כי המתלוננת לא מעוניינת ביחסים אינטימיים עמו, וכפי שתואר לעיל, לסגנון הלבוש שלה אין כל השלכה על שאלת מודעותו.
111. יתרה מכך, הנאשם היה צריך להיזהר שבעתיים בפירוש התנהגותה של המתלוננת, משעלה כי האירוע התרחש לאחר בילוי ארוך במועדון בו צרכה המתלוננת אלכוהול, והנאשם היה מודע לכך כי היא תחת השפעת אלכוהול, כעולה מההודעות ששלחה לו. בכגון דא, כבר נקבע כי **"ממכלול הדברים, ניכר כי היה בהתנהגותה כדי להדליק נורה אדומה באשר למצבה"** (ע"פ 2848/14 ברוך סיגר נ' מדינת ישראל, פסקה 28 (2014)). למען הסר ספק נדגיש, כי דברים אלו לא נאמרים בהקשר של בחינת סוג המודעות שליווה את מעשיו של הנאשם, אלא לצורך בחינת הגיון גרסתו ואמינותה.
112. על פי גרסתו של הנאשם, הוא **פירש** את התנהגותה של המתלוננת לאורך כל הערב כהתנהגות מזמינה למגע מיני, וזאת חרף אמירותיה המילוליות של המתלוננת כי אינה מעוניינת במגע מיני עם הנאשם. כך, **"שתי בחורות שמסתכלות על בחור ומחליפות מקומות. מה זה אומר? אם שתי בחורות מסתכלות על בחור ומדברות, והחליפו מקומות, אז הן מדברות עליו. זה מובן שהיא ביקשה ממנה"** (עמוד 192 שורה 21). ובהמשך **"אם מישהי קוראת למישהו לבוא איתה לשירותים מה ציפית שיקרה? היא רצתה לשכב"** (עמוד 198 שורה 39). כך, גם לגבי פרשנות הנאשם למשמעות הלבוש של המתלוננת בביתה **"היא מחכה לי בדלת עם חוטיני, מה אני יכול להבין שהיא רוצה? אני לא רציתי את זה. אבל היא רצתה את זה והיא תמיד התגרתה בי... העניין שהיא לובשת את החוטיני זה אומר שהיא מנסה להתגרות בבחור ושהיא רוצה להזדיין"** (עמוד 228 שורות 1,3,5,13), ובמקום אחר **"שמישהי באה**

אליך לנשק אותך ומתקרבת אליך להתנשק איתך, אתה תגייד לה לא אני רוצה ללכת הביתה? או לכי מפה?" (עמוד 232 שורה 1). ודוקו, אף הסברו זה של הנאשם, לפיו אם בחורה רוצה לנשק אותו הוא לא יגייד לה שהוא רוצה ללכת הביתה, נסתר **סתירה מהותית** עם הסברו המוקדם של הנאשם, לפיו יצא מביתה של המתלוננת לאחר שמסרה כי קשה לה, ואף נסתר עם יציאתו של הנאשם בפעם השנייה מביתה, לאחר קיום המגע המיני עמה, שלטענתו היה בהסכמה.

113. על פי גרסת הנאשם, הוא "זרם", והמתלוננת היא זו שהובילה את כל המגע המיני ביניהם. כך, סיפר הנאשם כי לאחר שעלה בפעם השנייה לביתה של המתלוננת, היא הובילה אותו לחדרו של אחיה, שם התיישבה על המיטה, נישקה אותו, ולאחר מכן הובילה אותו לחדרה, שם פתחה את כפתורי חולצתו וגם את כפתורי המכנס, ובהמשך שמה רוק על איבר מינו של הנאשם כדי להקל על החדרתו לתוכה. הנאשם ביקש לצייר עצמו כמי שבעצם לא היה מעוניין במגע המיני, והמתלוננת היא זו שבפועל כפתה עליו את הסיטואציה, והנאשם לא התנגד לכך. תיאור זה של האירוע על ידי הנאשם אינו עולה בקנה אחד עם גרסת המתלוננת לפיה סגרה את הדלת של החדר בו שהה הנאשם ואף את דלת חדרה. תיאור זה אף לא תואם את ההודעות ששלחה המתלוננת לנאשם במהלך האירוע ולאחריו.

114. הסברי הנאשם, לפער בין הדברים שרשמה לו המתלוננת בהודעות, בהן ציינה שלא יגע בה, לבין התנהגותה ה"מינית" כמה דקות לאחר מכן, אינם משכנעים. בחקירתו הראשונה במצ"ח ציין הנאשם כי המתלוננת כתבה לו הודעה, לאחר שיצא מביתה בפעם הראשונה, בה ביקשה שיעלה חזרה לביתה אבל שלא יגע בה והוא אמר לה "סבבה". לדבריו, מיד לאחר מכן עלה חזרה לביתה אולם המתלוננת פתחה לו את הדלת עם תחתוני חוטיני וחולצה (עמוד 6 שורות 131-130,125). מדובר **בפער גדול מאוד**, בין המסר העולה מתוכן ההודעות ששלחה המתלוננת לנאשם, לבין העובדה ש**מייד** לאחר מספר דקות, קיימו השניים יחסי מין בהסכמה, כטענת הנאשם. לא ברור, בהתאם לקו ההגנה של הנאשם, מדוע ואיך שינתה המתלוננת את דעתה ורצונה **מן הקצה אל הקצה**, בזמן קצר כל כך, כאשר ממסר כתוב ומפורש לפיו היא **אינה** מעוניינת במגע מיני עם הנאשם, תוך שהזהירה אותו לבל יגע בה, והתנתה את חזרתו לביתה רק לצורך שינה עד שעות הבוקר, שינתה דעתה וכפתה על הנאשם מגע מיני בהובלתה, תוך שהיא מנשקת אותו, פותחת את כפתורי

חולצתו ומכנסיו, שמה רוק על איבר מינו ומחדירה אותו לתוכה. אנו קובעים כי בנסיבות המתוארות מדובר בתסריט דמיוני ומופרך לחלוטין.

115. הנאשם אף לא הכחיש כי הבין את ההודעות ששלחה לו המתלוננת לפני שחזר לביתה בשנית, כשרשמה לו שאינה מעוניינת במגע מיני עמו, ואף הבהיר שהוא אך מתקשה לענות כמו שצריך, וזאת להבדיל מהבנת הנקרא "שאלה: אם אתה טוען שאינך יודע עברית טוב, האם יתכן שלא הבנת את נ' נכון והיא אמרה לך שהיא לא רוצה באותו הערב? תשובה: לא. רק בהודעות אני לא יודע לענות כמו שצריך. לשאלתך, אם היא הייתה אומרת בפנים אני לא רוצה אז אני מבין" (חקירתו השנייה של הנאשם במצ"ח מיום 02.07.2017, עמוד 8 שורות 193-194).

116. כך, גם לגבי התיאור שמסר הנאשם לפיו מיד עם סיום המגע המיני עם המתלוננת, החליט לצאת מהבית של המתלוננת, על דעתו, למרות שציין כי המתלוננת אמרה לו שהוא מוזמן להישאר עד שעות הבוקר ואף "חיבקתי את נ' לפני שירדתי, כאילו חיבקנו אחד את השני" (אמרת הנאשם הראשונה במצ"ח, עמוד 7 שורה 167). נשאלת השאלה, עליה לא קיבל בית הדין תשובה מספקת או משכנעת מהנאשם, מדוע הוא ירד מן הבית כאשר כל מטרת הגעתו לביתה של המתלוננת מלכתחילה, הייתה כדי להישאר לישון עד הבוקר. יתרה מכך, הסיטואציה אותה מתאר הנאשם היא של קיום יחסי מין בהסכמה, באווירה נעימה, טובה וחיובית, כאשר בסיום יחסי המין ביקשה המתלוננת מהנאשם להישאר בביתה עד הבוקר, כשהשניים התחבקו. התנהגותו של הנאשם, אשר נחפז לצאת מיד מביתה של המתלוננת לאחר סיום המגע המיני עמה, אינה עולה בקנה אחד עם תיאורו של הנאשם על אודות המגע המיני ביניהם והאווירה הנעימה ששררה ביניהם לדבריו, ומעלה חשד כבד כי הנאשם יצא מן הבית של המתלוננת מסיבות אחרות, כפושע הנמלט מזירת הפשע.

117. במהלך עדותו חזר הנאשם פעמים רבות, ובאופן שיטתי, על תשובתו "אני לא רציתי את זה מההתחלה", גם כאשר לא עלה קשר בין תשובה זו לבין השאלות שנשאל, באופן שהצביע על רצון הנאשם להתנער "בכל מחיר" מהטענה לפיה הוא זה שרצה בקיום המגע המיני עם המתלוננת. "שתילת" המשפט האמור "אני לא רציתי את זה מההתחלה" כמוטיב חוזר בעדות הנאשם, מבלי שיש לתשובה זו קשר לשאלות שנשאל הנאשם, פועלת לחובת הנאשם משהיא מצביעה על תחושת אשם בולטת מצדו. כך, כאשר נשאל הנאשם לתשובה שרשם למתלוננת בתגובה לכך שכתבה לו "רק אל תיגע בי אמרתי לך אני לא רוצה", השיב הנאשם "היא שלחה לי את זה כי אני לא רציתי את זה

מההתחלה, אז היא שלחה לי את ההודעה הזאת לא לגעת" (עמוד 225 שורה 25; ראו גם באופן דומה בעמוד 226 שורה 19,29, עמוד 227 שורה 7,17). כך, גם באמרתו השנייה במצ"ח, שם מסר כי כתב למתלוננת שהוא מצטער והסביר זאת "כי אני לא רציתי את זה בהתחלה", ובהמשך כשנשאל מדוע המתלוננת רשמה לו "אל תיגע בי", השיב הנאשם "כי לא רציתי שהיא תיגע בי... כי לא הסכמתי לגעת בה מההתחלה" (עמוד 5, שורות 103-117). כמו בעדותו של הנאשם בבית הדין, כך גם בחקירתו במצ"ח, תשובת הנאשם לשאלה מדוע המתלוננת כתבה לו שלא יגע בה, "כי הוא לא רצה לגעת בה מההתחלה", היא חסרת כל היגיון פנימי, ויש לדחות אותה מכל וכל.

118. חוסר קוהרנטיות נוסף שעלה בגרסת הנאשם מצוי בטענתו כי המתלוננת אמרה לו להיות בשקט כשנכנסו לביתה, כדי שלא ישמעו שהם נכנסו הביתה (עמוד 211 שורה 35-39), ולעומת זאת בהמשך עדותו מסר הנאשם כי במהלך המגע המיני ביניהם גנחה המתלוננת והשמיעה קולות של הנאה (עמוד 234, שורות 24,28). טענה זו, אף לא מתיישבת עם דברי המתלוננת, עליהם לא חולק הנאשם, לפיהם המתלוננת נכנסה לחדר ההורים ועדכנה את אמה בדבר הימצאות הנאשם בביתם.

119. היעדר היגיון בגרסת הנאשם מצוי אף בהסבריו לסיבה בגינה רשם למתלוננת הודעה לפיה "אני לא נרדס", לאחר שעלה בפעם השנייה לביתה של המתלוננת. בתחילה, הסביר הנאשם "לא רציתי להישאר שם רציתי ללכת הביתה כי אני לא מכיר אף אחד שם" (עמוד 228 שורה 29,31). תשובה זו של הנאשם מעלה סימן שאלה, נוכח העובדה כי מלכתחילה הגיע הנאשם לביתה של המתלוננת אך כדי לישון, ומבלי שהכיר את דרי הבית. לכן, העובדה שהוא "לא מכיר אף אחד שם" אינה רלוונטית למטרת שהותו בביתה של המתלוננת, וזו הייתה ידועה לו מלכתחילה. בנוסף לאמור, טענת הנאשם כי "לא רציתי להישאר שם רציתי ללכת הביתה" אינה עולה בקנה אחד עם העובדה כי הנאשם חזר לביתה של המתלוננת, לאחר שהיא סילקה אותו בפעם הראשונה, למרות שהייתה לו הזדמנות לא לשוב, אם אכן חפץ בכך.

120. זאת ועוד, הנאשם הסביר בעדותו כי שלח למתלוננת את ההודעה האמורה, כי חשב שהיא נרדמה. בטענה זו אין כל היגיון. אם הנאשם סבר כי המתלוננת נרדמה, מה תועיל לו שליחת הודעה אליה בשלב זה? זאת, ללא קשר לתוכן ההודעה, משהמתלוננת כלל לא יכולה לקרוא אותה. בנוסף, אם אכן טענת הנאשם, לפיה רצה ללכת הביתה, נכונה היא, מדוע לא רשם למתלוננת כי הוא רוצה ללכת הביתה, אלא רשם שהוא לא יכול לישון?

121. מעבר לכך, תיאור הנאשם כי שלח למתלוננת את ההודעה האמורה כאשר המתלוננת כבר הייתה בחדרה והנאשם חשב שהיא כבר נרדמה, סותר **סתירה מהותית** את הבסיס של קו הגנתו, לפיו המתלוננת היא זו שחשקה בו והייתה מעוניינת לקיים יחסי מין עמו ("**היא רצתה את זה**") (עמוד 231, שורה 37). רוצה לומר, אם כטענת הנאשם, המתלוננת רצתה לקיים עמו יחסים אינטימיים - אזי מדוע הלכה לישון ונרדמה בחדרה? בהסבריו של הנאשם אין כל היגיון. נהפוך הוא. הרושם המתקבל הוא כי הנאשם הסתבך בתשובותיו, בניסיון למסור גרסה אשר תסיר ממנו כל חשד לפיו הוא היה מעוניין בקיום מגע מיני עם המתלוננת, גם כאשר הדבר הביא אותו למסור תשובות מופרכות, תמוהות ובלתי הגיוניות.

122. תיאורנו לעיל בהרחבה את ההתכתבות בין הנאשם לבין ס' ביום 18/06/17 וביום 26/06/17. התעניינותו הרבה שגילה הנאשם ביחס לחזרת המתלוננת לבסיס, יש בה כדי להוות התנהגות מפלילה. בנוסף, גרסת הנאשם במצ"ח, לא תואמת את הפרטים שמסרה ס' במצ"ח. כעולה מעדותה של ס', הנאשם סיפר לה פרטים מלאים על האירוע בינו לבין המתלוננת. עם זאת, כאשר נשאל הנאשם בחקירתו הרביעית במצ"ח, האם סיפר לס' על אודות האירוע שקרה בינו לבין המתלוננת, השיב תשובה פתלתלה ומתחמקת, לפיה "**אני לא זוכר, יש מצב. לשאלתך, אני לא זוכר. אני לא סיפרתי לה כלום. יש מצב שדיברנו בנינו אבל אני לא סגור על זה שדיברתי איתה על נ'.** יש מצב שאולי סיפרתי לה מה קרה איתי באותו הזמן" (חקירת הנאשם במצ"ח, מיום 09.07.2017, עמוד 3 שורות 56-59).

123. התעניינותו של הנאשם, בנוגע לאי חזרת המתלוננת לבסיס ביום 04/06/2017, עלתה גם מהודעות ששלח לס', במסגרתן שאל אותה ביחס למתלוננת, האם היא הגיעה. ט' השיבה לנאשם כי המתלוננת בגימלים והנאשם שאל "**למה?** היא **בהפניה או גימלים?**" ובהמשך אותו יום, שלח הנאשם הודעה למתלוננת בה כתב לה כי שאל עליה את ט', ואם ט' תשאל אותה למה הוא שאל עליה, ביקש הנאשם מהמתלוננת לומר לט' כי הנאשם שכח לתת לה כסף למונית. המתלוננת לא השיבה לנאשם, והנאשם שאל אותה למה היא "מסננת" אותו. התנהלותו האמורה של הנאשם מהווה כאמור, **התנהגות מפלילה**, המלמדת על לחץ רב שבו היה שרוי בעקבות היעדרות המתלוננת מהיחידה, והעובדה כי היא לא השיבה להודעותיו.

124. טענת הנאשם כי הוא מתקשה בשפה העברית, שאינה שפת אמו, ולפיכך לא הבין את כל שנאמר בחקירתו במצ"ח והתקשה בכתיבת ההודעות למתלוננת

- אינה יכולה להתקבל ודינה להידחות. זאת, מהטעם כי מתורגמן לשפה הערבית היה נוכח בכל חקירותיו של הנאשם, כפי שהדבר מתועד בתיעוד החזותי של חקירת הנאשם ובתמלול של אותן חקירות. **סמ"ר א' ד'**, שימש כחוקר הראשי בתיק וחקר את הנאשם. סמ"ר ד' מסר כי חקירת הנאשם נערכה בסיוע מתורגמן לשפה הערבית וכל שאלה שנשאלה תורגמה וכך גם תשובות הנאשם. זה המקום לציין, כי אומנם במהלך החקירה השמיע סמ"ר ד' בפני הנאשם אמירות פוגעניות ולא ראויות, לרבות בנוגע למוצאו ותרבותו, אולם לא התרשמנו כי היה בכך כדי להשפיע על גרסתו של הנאשם ביחס לחשדות שהוטחו כלפיו או לפגוע בזכויותיו. חרף האמור, **אמירות מעין אלו ראויות לכל גינוי ואין להן מקום**, הגם שלדברי החוקר הדבר נעשה כחלק מ"טקטיקת חקירה" ולא מתוך מניע פסול.

125. עוד יצוין בהקשר לסוגיית התרגום, כי גם בישיבות הראשונות במשפטו של הנאשם בבית הדין נכח מתורגמן לשפה הערבית, אולם הנאשם עצמו ויתר על נוכחות המתורגמן וציין כי אין הוא דרוש לו **"מבקש לשחרר את המתורגמן לאור הודעת הנאשם כי לא דרוש תרגום"** (עמוד 29 שורה 24). יצוין, כי הנאשם אף שינה את תשובתו בעניין קשיי ההבנה בחקירתו במצ"ח, כאשר בתחילה טען בעדותו כי לא הבין את כל הדברים בחקירה, אך לאחר מכן מסר כי הבין הכל (עמוד 185, שורות 1-21). זאת ועוד, ההגנה ויתרה על חקירתו של המתורגמן שליווה את חקירותיו של הנאשם במצ"ח, ובכך לא ביקשה לברר את מידת הבנתו של הנאשם את המתרחש בחקירה, או סוגיות הנוגעות לטיב התרגום במהלכה: **"אנחנו מוותרים על עד תביעה מספר 14, סמל ט' ס', ששימש כמתורגמן בחקירות הנאשם"** (עמוד 90, שורות 2-3).

126. הלכה היא כי הימנעות מהבאת עד רלוונטי אשר יש בעדותו כדי לאמת את טענת ההגנה, מהווה חיזוק למשקל ראיות התביעה, קל וחומר כאשר מדובר בטענת הגנה מהותית, כמו במקרה זה, ואין חולק כי המתורגמן שנכח בחקירות הנאשם במצ"ח הוא עד רלוונטי לבירור טענת הנאשם כי לא הבין את כל שנאמר בחקירות (ראו ע"פ 2098/08 **אוסאמה פרעוני נגד מדינת ישראל** (2011)).

127. כך, גם לגבי אי זימונם של ח' ושל נ' א' ס', כעדי הגנה, לצורך בירור טענת הנאשם לגבי השמועות בנוגע למתלוננת שמקורן על פי הנטען בח', וכן לגבי טענת הנאשם כי סיכם עם נ' ללון בביתו לאחר הבילוי במועדון (עמוד 206 שורות 14-23). חשוב לציין ביחס לנ', כי על פי פלט השיחות היוצאות ממכשיר הטלפון של הנאשם (ת/25) **אין** אינדיקציה לשיחת טלפון בין הנאשם לנ'. אי

הבאתם של שני העדים האמורים, כשלכל הדעות הם רלוונטיים לקו הגנתו של הנאשם, נזקפת לחובתו, שכן הנחת המוצא היא שלא היה בהם כדי לסייע לנאשם, והדבר מביא לחיזוק משקל ראיות התביעה נגדו (ראו ע' 124/10 סמ"ר א' נגד התובע הצבאי הראשי (2011)).

128. סתירה נוספת בדברי הנאשם עלתה בעדותו בבית הדין בנושא הריקוד עם המתלוננת. בהתחלה ציין כי **"שרקדנו אף אחד לא נגע בשני"** (עמוד 194 שורה 18) ולאחר מכן מסר **"היא רצתה את זה, היא התקרבה אלי, היא רקדה בצורה שהתחת שלה נוגע באיבר המין שלי"** (עמוד 195 שורה 22). התרשמות בית הדין מעדות הנאשם הייתה כי עדותו אינה קוהרנטית, משתנה ומתפתחת, בעלת סתירות ופרכות, כאשר הנאשם מסר תשובות שונות לגבי אותו נושא, באופן אשר יצר את הרושם שהנאשם שינה את תשובותיו כדי להסיר מעליו את החשד, או לחילופין, שינה את התשובות הקודמות שמסר כאשר סבר שהתשובה הקודמת שנתן לא מספיק "טובה" לצורך הגנתו (עמוד 204 שורות 10-19). כך, כשהנאשם נשאל בחקירתו השנייה במצ"ח, האם במהלך הערב ביקש מהמתלוננת לישון בביתה השיב תחילה **"בחיים לא ביקשתי. לשאלתך, לא התקשרתי ולא שלחתי לה הודעות לגבי זה"** (עמוד 3 שורה 44), ורק לאחר שהוצגה לנאשם ההודעה ששלח למתלוננת בטלפון בשעה 33: 02 **"אין לי איפה לישון גם אין רכבות. מה את אומרת?"**, שינה הנאשם את תשובתו ומסר כי ברגע שהמתלוננת שאלה אותו איפה הוא מתכוון לישון רק אז שלח לה את ההודעה האמורה (אמרת הנאשם מיום 02/07/2017 עמוד 3 שורות 42-55).

129. כך, גם לגבי הנושא של ליווי המתלוננת לשירותים. בתחילה מסר הנאשם **"מה הבעיה שאני הולך עם מישהי לשירותים ועומד בחוץ?"** (עמוד 196 שורה 28) תוך שהביע תמימות לגבי הסיטואציה, אך בהמשך שינה פניו ומסר **"זה קצת מוזר שמישהי תגיד לבחור בוא איתי לשירותים ותיקח אותו מהיד"** (עמוד 196 שורה 36).

130. סתירה נוספת בגרסת הנאשם נוגעת לעובדת השפעת האלכוהול על המתלוננת. בתחילת עדותו, מסר הנאשם כי המתלוננת אמרה לו שהיא שיכורה (עמוד 199 שורה 35), ואף ציין בהמשך **"הרגשתי שהיא מסטולה"** (עמוד 200, שורה 14), אך בהמשך חזר בו מהאמור, וסייג את דבריו בכך **"יכול להיות שהיא שיחקה את זה"** (עמוד 202 שורה 9). בחקירתו במצ"ח מסר הנאשם כי **"נ' שתתה בבר טקילה וסוג של בירות... היא אמרה לי שהיא שיכורה"** (חקירת הנאשם מיום 28/06/2017 עמוד 3 שורה 60, עמוד 4 שורות 74-75). יצוין, כי המתלוננת כתבה לנאשם בהודעת טקסט לאחר שיצא מביתה

בפעם הראשונה, כי היא שיכורה. התרשמנו, כי הנאשם ביקש לערער את טענת המתלוננת בדבר השפעת האלכוהול עליה, מאחר שקיום מגע מיני עם המתלוננת מתוך ידיעה שהיא נתונה תחת השפעת אלכוהול, יכולה לחזק את הטענה כי הנאשם ניצל את חולשתה ואת היעדר פיכחותה המלאה של המתלוננת במהלך האירוע, כשלדבר השלכה משמעותית על ההחלטה השיפוטית שתקבל בעניינו של הנאשם.

131. הסבריו של הנאשם, כי ביקש להיפגש עם המתלוננת ביום ראשון בבסיס, כדי להגיד לה שהיא שקרנית ושחקנית, וכי היא חפצה ביחסים עמו - הם הסברים תמוהים. זאת, משהמתלוננת הבהירה לנאשם היטב כי הדברים נעשו בניגוד להסכמתה ורצונה, כפי שהביעה בפני הנאשם הן בהודעות ששלחה לו במהלך האירוע, הן בהתנהגותה ואמירותיה במהלך האירוע עצמו, וכפי שכתבה לו לאחר האירוע. המתלוננת ביקשה מהנאשם לא להיות עמה בקשר ולכן ציפייתו של הנאשם, כי ייפגש עם המתלוננת ביום ראשון כדי לשוחח איתה, אינה הגיונית ותלושה מהמציאות, בעיקר בשל העובדה כי השיחה ביניהם ב-"וואטסאפ" ביום 02/06/2017 בערב הסתיימה בדברי הנאשם, כי המתלוננת יכולה לחסום אותו, כפי שהיא אכן עשתה. אופן סיום השיחה, כאמור, אינו מאפשר כל מסקנה אחרת מלבד זו כי המתלוננת לא הייתה מעוניינת להיות בקשר עם הנאשם, והיא הבהירה לו זאת היטב.

132. רצונו של הנאשם לפגוש במתלוננת בבסיס, פניותיו החוזרות ונשנות אל המתלוננת, באמצעים שונים, בהם: "וואטסאפ", "אינסטגרם", "מסנג'ר" (פרוטוקול עמוד 248, שורות 15-16), וכן פניותיו של הנאשם לט' וס' שאותן שאל על אודות חזרת המתלוננת לבסיס, כל אלה מבססים חשד כבד הרובץ לפתחו של הנאשם כי תחושת אשם קיננה בקרבו. הנאשם לא נתן הסבר המניח את הדעת, מדוע התעקש לפגוש במתלוננת בבסיס ביום ראשון, והסבריו לא עולים בקנה אחד עם העובדה שלכאורה את כל מה שביקש לומר למתלוננת בבסיס, כבר כתב לה בהודעות ב-"וואטסאפ" "כי רציתי להגיד לה שהיא שקרנית והיא רצתה את זה" (עמוד 251, שורה 30).

133. כמו כן, מסר הנאשם כי לא ידע איך לענות להודעות ששלחה לו המתלוננת לאור קשיים בשפה העברית (עמוד 226 שורה 17). עם זאת, הנאשם לא ידע להסביר כיצד בהודעות האחרות ששלח למתלוננת ידע להתנסח ברמה טובה, והבין את הודעות המתלוננת. היעדר הסבר הנאשם לכך שלפעמים הבין וידע להשיב להודעות המתלוננת, ולפעמים לא ידע ולא הבין, שומט את הקרקע תחת הסברי הנאשם בעניין זה. זאת, במשנה תוקף, כאשר הנאשם הסביר כי

ידע להשתמש באפליקציית תרגום במכשירו הסלולארי, אשר סייעה לו לקרוא ולכתוב הודעות (עמוד 224 שורה 23). מעבר לכך, ההודעות ששלחה המתלוננת לנאשם אינן הודעות מורכבות, והן מנוסחות בשפת "יום-יום" בהירה.

134. שקר בולט של הנאשם עלה בעדותו הראשונה במצ"ח שם טען כי לאחר האירוע שלח למתלוננת הודעה אחת בלבד, בה שאל אותה מדוע היא לא הגיעה לבסיס וטען כי "חוץ מזה לא ניסיתי ליצור איתה קשר, לא בהודעות, לא ב"אינסטגרם", לא ב"פייסבוק" ולא בשום מקום" (עמוד 8 שורות 189-190). מדובר בשקר משמעותי מאוד, אשר לא עולה בקנה אחד עם הראיות שנמצאו בחיפוש שנערך במכשירי הטלפון הניידים של הנאשם ושל המתלוננת (ת/1-7/ת), בהם נמצאו תכתובות רבות, שפורטו לעיל. בעניין זה, מהווה גרסתו המאוחרת של הנאשם גרסה כבושה ומתפתחת, שנולדה רק לאחר שהוצגו בפניו ראיות בעניין זה. כבר נקבע כי "אין עוצמתה של גרסה כבושה, שהועלתה בעקבות העלאת ראיה מפלילה, כעוצמתה של גרסת הגנה שהועלתה בהזדמנות הראשונה" (ע"פ 2132/04 סלים קייס נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (2007)).

135. כפי שעלה מהראיות, הנאשם לא מסר את כל האמת בחקירתו הראשונה, והוסיף פרטים מהותיים לגבי החשדות נגדו רק בחקירתו השנייה. הסברי הנאשם מדוע לא מסר את כל האמת בחקירה הראשונה - הלחץ שבו היה נתון בגלל חתונת אחותו; החג הקרוב; תשלום שכר הטרחה לעורך דין - נמצאו בעינינו כהסברים מוקשים. ראשית, כאשר נשאל הנאשם בחקירתו השנייה במצ"ח, מדוע מסר פרט שונה ממה שמסר בחקירתו הראשונה במצ"ח, לא ציין הנאשם את הטעמים האמורים, אלא ציין "שכחתי את זה" (אמרת הנאשם השנייה במצ"ח, עמוד 4 שורה 67), "בגלל שזה היה בהפתעה אז שכחתי מזה... פשוט נזכרתי בטח שאני אזכור את זה. החקירה באה בהפתעה אז שכחתי מזה ועכשיו נזכרתי" (שם, עמוד 5 שורות 96-97). שנית, משמדובר בסוגיה מהותית, המשליכה על הלך הרוח ששרר בין המתלוננת לנאשם, סמוך לאירוע, ומבססת את גרסת המתלוננת לפיה הביעה את חוסר הסכמתה בפני הנאשם למגע המיני עמו, הרי ש"בדרך כלל אין לסמוך על עדותו של עד שחזר בו וסתר את עדותו הראשונה בעניינים היורדים לשורשו של עניין" (ע"פ 3695/99 אמג'לי אבו-כפ נ' מדינת ישראל, פסקה 6 לחוות דעתה של כב' השופטת (כתוארה אז) בייניש (2000)). ניתן להיווכח, כי הנאשם בחר

להסתיר ראיות אלה בחקירתו הראשונה במצ"ח, שאז תוצרי החיפוש שנערך במכשירי הטלפון שלו ושל המתלוננת טרם הוצגו בפניו.

136. האמור מתחזק במשנה תוקף, כאשר החוקר שאל את הנאשם בשנית, בשלב מתקדם יותר של חקירתו הראשונה, **"האם ניסית ליצור קשר באמצעות מכשיר הסלולר שלך עם נ'?"** והנאשם השיב **"לא. רק שאלתי עליה בפלוגה. ניסיתי ליצור איתה קשר בהודעות רגילות אבל היא לא ענתה"** (עמוד 12 שורות 282-285), ובהמשך אף השיב בשלילה, בפעם השלישית, לשאלת החוקר **"במידה ויערך חיפוש במכשיר הסלולר שלך, האם ימצא כי ניסית ליצור קשר עם נ'...? מלבד העובדה שאתה ונ' שוחחתם יום לאחר האירוע בהודעות ומלבד ההודעות הרגילות ששלחת לה תקופה לאחר האירוע?"** (שם, שורות 288-291), והנאשם השיב **"אני שאלתי עליה בפלוגה וחוץ מזה לא קיים"**.

137. כאמור, הנאשם הכחיש כי שלח למתלוננת הודעות נוספות, ולאחר מכן **גרסתו התפתחה** והוא ציין כי שלח למתלוננת גם הודעות רגילות, וחרף ההזדמנויות החוזרות שניתנו לו על ידי החוקר, לא אמר את האמת, והסתיר את העובדה כי פנה למתלוננת פעמים רבות באמצעי תקשורת שונים, כמפורט לעיל.

138. רק באמרתו השנייה, שנגבתה מהנאשם בחלוף ארבעה ימים מהאמרה הראשונה, מסר הנאשם כי פנה למתלוננת גם ב"אינסטגרם" (עמוד 4, שורה 79), אולם זאת לאחר שכבר נערך חיפוש במכשיר הטלפון של הנאשם, וההודעות ששלח למתלוננת הוצגו בפניו. **שקר בולט** זה של הנאשם באמרתו הראשונה במצ"ח, פוגע משמעותית במהימנות הנאשם ובאמינות גרסתו.

139. פער נוסף שעלה בין אמרתו הראשונה לאמרתו השנייה של הנאשם במצ"ח, נוגע להודעה ששלח הנאשם למתלוננת לאחר שחזר לביתה בפעם השנייה, כאשר היה בחדר הנפרד והמתלוננת הייתה בחדרה, ובה רשם כי אינו מצליח לישון. הודעה זו הינה בעלת חשיבות רבה, מאחר שזו ההודעה האחרונה שנשלחה לפני קיום המגע המיני נשוא פרט האישום השני, ותוכנה משליך על הלך הרוח בין הצדדים. כפי שעולה מההודעה, היה זה **הנאשם** שיצר קשר עם המתלוננת, ורשם לה **"אני לא נרדם"** - עובדה המחזקת את גרסת המתלוננת כי היא ביקשה לישון, **ולא רצתה** לקיים מגע מיני כלשהו עם הנאשם. בנוסף, הראיות מלמדות כי המתלוננת לא קראה את ההודעה במהלך האירוע שהתרחש בביתה (ההודעה נשלחה בשעה 04:17, ונקראה בשעה 05:07, ראו ת/5), ולפיכך אין ראיה אובייקטיבית המלמדת על כך שהמתלוננת ידעה בזמן אמת כי הנאשם ער, או כי היא עצמה הייתה ערה בשלב זה.

140. העובדה כי בחקירה הראשונה הסתיר הנאשם את שליחת ההודעה האמורה, וציין זאת רק בחקירתו השנייה, לאחר שהוצגו בפניו ההודעות שהופקו מהמכשירים הסלולאריים שלו ושל המתלוננת, פועלת לחובתו של הנאשם. זאת, משהסברו היחיד לכך שלא מסר את האמור בחקירתו הראשונה, היה **"עכשיו נזכרתי"** (עמוד 6, שורה 122). אלא שכאמור, לעובדת שליחת ההודעה האמורה נודעת חשיבות רבה לצורך הבנת השתלשלות האירועים בדירת המתלוננת.

141. רק כאשר החוקר חזר ושאל את הנאשם מדוע לא מסר את הדברים בחקירתו הקודמת הוסיף הנאשם **"כי לא נזכרתי בזה בפעם הקודמת"** ורק בשלב מתקדם של החקירה ציין, **לראשונה**, טעמים **אחרים** לפערים בין חקירתו הראשונה לחקירתו השנייה במצ"ח **"היה עליי לחץ של חתונה וחקירת מצ"ח"** (שם, שורה 131). בהמשך, לאחר חלוף כשש שעות מתחילת החקירה, מסר כי **"בפעם הקודמת הייתי תחת לחץ כי הייתה לי חתונה, חג והייתי בלחץ מזה שיש לי חקירת מצ"ח. באותו הזמן חשבתי על ההורים שלי ועל לשלם כסף לעורך דין"** (עמוד 16 שורות 406-403).

142. עיתוי העלאת הטעמים האמורים ביחס לפער המשמעותי בין החקירה הראשונה לשנייה - מעלה ספק רב לגבי אמיתותם. זאת, מש**"לא אחת נודעת חשיבות לגרסה הראשונה והספונטאנית של נחקר לחשדות המוטחים בו"** (ע"מ 75/15 טוראי ל' נ' התובע הצבאי הראשי (2015)), ו**"העובדה שנאשם משנה מעת לעת את גרסתו ולא מוסר אותה בהזדמנות הראשונה יש בה כשלעצמה כדי לעורר חשד"** (ע"פ 2550/15 מוסטפא שאפא נ' מדינת ישראל, פסקה 14 (2017)).

143. על פי השכל הישר וניסיון החיים, נחקר המובא לחקירה בחשד לביצוע עבירה חמורה, קל וחומר עבירה מסוג פשע, אך טבעי שימסור את כלל הפרטים שיש בהם כדי לנקות אותו מאשמה, וזאת מיד, בחקירתו הראשונה. אם היו טעמים מהותיים לכך שנחקר לא מסר את מלוא הפרטים בחקירה הראשונה, הרי שלאחר שניתנה לו הזדמנות ושהות לעכל את הליכי החקירה והמעצר, להתייעץ עם עורך דין ולכלכל את מעשיו, מצופה כי יציין את הפרטים שלא מסר בחקירתו הראשונה, והטעמים לכך, **מיד עם תחילת חקירתו השנייה**, והדברים נכונים במשנה תוקף כאשר מדובר בפרטים מהותיים.

144. הנאשם לא ידע להתמודד עם הקושי שמהותו ביטויי אי הסכמתה של המתלוננת למגע מיני עמו בביתה, הן בהודעות שרשמה לו, הן באמירות

המילוליות והתגובות המלמדות כי היא לא רצתה במגע האמור. הנאשם חזר והתמקד בהתנהגותה של המתלוננת בתחילת הערב **"במועדון הייתי בטוח במאה אחוז. אחרי שרקדה צמוד לאיבר המין שלי"** (עמוד 236, שורה 3). מצאנו קושי רב בכך שהנאשם לא התייחס לגילויי היעדר ההסכמה של המתלוננת, וכל אימת שנשאל ביחס לעניינים אלו בחר להתמקד באינטראקציה עמה במועדון, או באופן שבו התלבשה בביתה. אולם, גם ביחס לאלה סתר הנאשם את עצמו, שכן בתחילת עדותו מסר, כאמור, כי כבר בראשית הערב הבין שהמתלוננת מעוניינת בקרבתו, אולם בהמשך, ובמענה לשאלות בית הדין, שינה את תשובתו ומסר כי הבין זאת רק לאחר שהגיע לביתה של המתלוננת (עמוד 253 שורות 20-22).

145. אף תוכן ההודעות ששלח הנאשם למתלוננת, מדבר בעד עצמו, כאשר הנאשם השתמש במונחים ובמושגים המעידים על תחושת אשם המחזקים את טענת המתלוננת כי ביצע בה מעשים בניגוד לרצונה: **"אני מצטער"**, **"אני יודע שאת חושבת שאני בן אדם זבל"**, **"אני לא בן אדם חרא"**, **"זה הגורל"**.

146. קושי נוסף מצאנו בהתייחסותו הדלה של הנאשם לטעם שבגינו סבר כי המתלוננת העלילה עליו עלילת שווא כי אנס אותה **"נראה לי שהיא פחדה שאנשים יגלו על מה שהיה"** (עמוד 8 שורה 16). הסבר זה של הנאשם חסר כל היגיון, שכן לא הוסבר מדוע אחרים צריכים לגלות על אודות מפגש אינטימי של הנאשם עם המתלוננת. בעניין זה, ציין הנאשם באמרתו השנייה במצ"ח כי בדק עם ס' ב', שישנה בחדר עם המתלוננת, האם היא חזרה לבסיס והסביר **"התכוונתי לבדוק אם נ' סיפרה לאנשים שבחדר שלה משהו"**, וכשהחוקר שאל את הנאשם מדוע חשוב לו לדעת האם המתלוננת סיפרה לאנשים בחדר, השיב הנאשם **"רציתי לדעת למה היא לא באה לבסיס כי רציתי לשבת לדבר איתה"** (עמוד 11 שורה 254). שוב, הנאשם לא ניצל את ההזדמנות שניתנה לו כדי לספק הסבר מדוע המתלוננת טענה כי הוא כפה עליה מגע מיני. בהקשר זה, עולה אף תמיהה מדוע חשוב היה לנאשם לדעת האם המתלוננת סיפרה על המקרה למישהו אחר, והדבר מלמד כי הנאשם חשש כי המתלוננת תספר על האירוע שקרה ביניהם.

147. הנאשם טען בחקירתו הראשונה במצ"ח כי המתלוננת וחבריה, ח' וא', עשו יד אחת נגדו, אך לא ידע למסור מה הסיבה או מה המניע לטענת הקנוניה שהעלה כאמור (עמוד 15 שורה 363), וציין **"לא יודע כי אני נכנסתי חדש לכיתה... אני איתם בכיתה 3 שבועות מאז המקרה... הם חברים של נ' בהכשרה"**. גם

בעדותו בבית הדין חזר הנאשם על טענתו לפיה "הם תכננו את זה", וכאשר עימתה אותו התובעת עם עדויותיהם של ח' וא', אשר עלו בקנה אחד עם גרסת המתלוננת (פרוטוקול עמוד 189 שורות 29-32), חזר הנאשם בביטחון על טענתו "בטח שהם תכננו את זה", אולם לא ידע לתת הסבר המבסס את טענתו ל"קנוניה" שנרקמה נגדו.

148. קושי עיקרי ובולט העולה מגרסת הנאשם בחקירתו, נוגע לעובדה שהנאשם לא ציין באף אחת מחקירותיו במצ"ח כי במועדון אמרה לו המתלוננת שלא יאמין לשמועות עליה ושהיא "לא כזו". קושי זה מתגבר נוכח קו הגנת הנאשם, לפיו המניע לתלונת המתלוננת נגדו היה רצונה לנקות את שמה מהשמועות עליה. אם כך, העובדה שהמתלוננת שוחחה עם הנאשם במועדון על אותן שמועות, היא פרט מהותי ביותר שהיה על הנאשם לציין בחקירתו, קל וחומר כאשר סוגיה זו רלוונטית לקו הגנתו העיקרי, לגבי המניע של המתלוננת להעליל עליו כי אנס אותה. המסקנה היא, כי טענתו המאוחרת של הנאשם בעניין זה איננה טענה כנה ואמיתית, אלא טענה שהעלה במסגרת משפטו, על מנת להרחיק עצמו מאחריות לביצוע העבירות בהן הואשם.

149. כאמור, הנאשם הותיר עלינו רושם שלילי ביותר. חומר הראיות שהונח בפנינו מלמד בבירור כי הנאשם לא אמר אמת, הן בחקירתו במצ"ח, הן בעדותו בבית הדין. כפי שפורט לעיל, גרסתו של הנאשם רוויית סתירות, שקרים ופרכות ואין בבסיסה כל הגיון. הנאשם עמד בעיקשות על גרסתו השקרית, וחזר ומסר תשובות אשר בינן ובין השכל הישר אין כל קשר. נוכח כל שפורט לעיל, הגענו לכלל מסקנה כי לא ניתן לתת כל אמון בגרסה שמסר הנאשם ביחס לאירוע. סיכומם של דברים, אנו דוחים את גרסת הנאשם מכל וכל, וקובעים כי המדובר בגרסה שקרית.

קביעות עובדתיות

150. נוכח המסקנות שאליהן הגענו - קבלת גרסת המתלוננת באופן מלא ודחייה על הסף של גרסת הנאשם, הרינו קובעים כי הוכחו לפנינו הממצאים העובדתיים הבאים, מעבר לכל ספק סביר:

בלילה שבין 01/06/2017 ל-02/06/2017 יצאו הנאשם, המתלוננת, וחיילים נוספים מצוותם: מ', ט', א', א' וחי' לבלות בבר "שאפל" ובמועדון "נוהו" בתל אביב. עובר ליציאת כל המשתתפים שפורטו לעיל לבלוי, הציעה להם המתלוננת לישון בביתה בתום הבלוי. במהלך הבלוי במועדון רקדו כלל

החיילים יחד, ובשלב מסוים החל הנאשם לרקוד מאחורי המתלוננת, ונצמד לגופה. המתלוננת ניסתה להתרחק מהנאשם, ולאחר זמן מה הפנתה את תשומת לבה של ח', באמצעות הבעת פניה, למעשיו של הנאשם. בתגובה לכך, תפסה ח' בידה של המתלוננת, משכה אותה לעברה, והרחיקה אותה מגופו של הנאשם. בהמשך, שאלה המתלוננת מי מוכן להתלוות אליה לשירותים, והנאשם התנדב. המתלוננת אחזה בידו של הנאשם, והובילה אותו אחריה אל השירותים. כאשר הגיעו אל מחוץ לשירותים, חשה המתלוננת ברע והתיישבה. בהמשך לכך, התנשקו הנאשם והמתלוננת, עד שהמתלוננת עצרה את הנשיקה ונכנסה לשירותים, והנאשם נותר בחוץ. לאחר שיצאה מן השירותים, אמרה המתלוננת לנאשם כי אינה מעוניינת בנשיקה או בקשר מסוג זה עמו, וכי השמועות עליה אינן נכונות והיא לא כזו.

בהמשך, יצאו המתלוננת והנאשם מחוץ למועדון, והנאשם שלח למתלוננת הודעה באפליקציית ה-"וואטסאפ" בה כתב "אין לי איפה לישון גם אין רכבות מה את אומרת?". המתלוננת לא השיבה להודעה. לאחר מכן, פנה הנאשם אל המתלוננת ואמר לה כי אין רכבות לביתו בשעה זו. המתלוננת הציעה לנאשם לבוא לישון בביתה, בחדרו של אחיה, עד אשר תתחדש תנועת הרכבות לביתו. הנאשם השיב בחיוב, והמתלוננת והנאשם נסעו יחד במונית לביתה, כאשר בדרך עצרה המונית במכולת, לבקשת הנאשם, וזה האחרון רכש שתיה וסיגריות. הנאשם חזר למונית, התיישב במושב האחורי באמצע, ליד המתלוננת, והמתלוננת נרדמה והתעוררה כשראשה מונח לכיוון הנאשם. המתלוננת והנאשם הגיעו לביתה של המתלוננת, שם הכניסה המתלוננת את הנאשם לחדרו של אחיה, ואמרה לו שהיא הולכת להעיר את אמה ולעדכן אותה כי הנאשם ישן בבית. המתלוננת ניגשה לחדר השינה של הוריה, העירה את אמה, ועדכנה אותה כי הנאשם ישן בביתה. לאחר מכן, ניגשה המתלוננת אל חדרה והתיישבה על מיטתה. בשלב זה, ניגש הנאשם אל חדרה של המתלוננת, והיא שאלה אותו מדוע הוא נכנס לחדר. הנאשם השיב "כלום", התיישב על המיטה, נישק וליטף את המתלוננת. המתלוננת אמרה לנאשם שהיא "לא רוצה" ואינה מעוניינת במגע עמו. הנאשם המשיך לנשקה ולגעת בגופה. המתלוננת אמרה לנאשם שוב כי אינה רוצה. הנאשם המשיך לגעת ולנשק את המתלוננת, ואז אמרה לו המתלוננת שוב, בקול תקיף, שהיא לא רוצה ואינה מעוניינת במגע עמו, וביקשה ממנו לצאת מביתה. הנאשם לקח את חפציו, המתלוננת ליוותה אותו אל דלת הבית, והנאשם יצא מהבית.

בהמשך, שלח הנאשם הודעות "וואטסאפ" למתלוננת בהן כתב לה בשעה 03:45 "תודה רבה" ובהמשך בשעה 03:49 "אני מצטער על מה שקרה אבל גם את רוצה את זה ואת נשקת אותי תודה רבה ביי", ולאחר מכן, בשעה 03:51 "ואת לא שקורה. ביי". המתלוננת ענתה לנאשם בשעה 03:51 "סי' אני שיכורה. אתה באתה ונישקת אותי. ונתתי לך לישון פה כי אמרת שאין לך איפה להיות ואין לך רכבות". הנאשם השיב מיד "זה באמת אין לי רכבת". המתלוננת כתבה לנאשם בשעה 03:52 "סבבה אז אתה מוזמן לישון פה רק אל תגע בי זה הכל. אמרתי לך אני לא רוצה. מאה פעם. אני רואה אותך בתור ידיד לכיתה. זה הכל". הנאשם השיב "טוב סבבה". המתלוננת כתבה לנאשם "אז אתה יכול לישון בחדר נפרד שאמרתי לך. אם אתה רוצה. אם לא אז תחכה פשוט לרכבת בתחנת רכבת". הנאשם השיב "סבבה תודה", והמתלוננת כתבה לו "באמת שהזמנתי אותך בתור ידיד לא מעבר". הנאשם השיב "תודה", והמתלוננת המשיכה וכתבה לו "כי אני לא רוצה שתשאר לבד. אוקי תעלה לקומה... תגיד לי כשאתה פה. יש קוד למטה...". בהמשך לכך, עלה הנאשם חזרה לביתה של המתלוננת, והיא פתחה לו את דלת ביתה כשהיא לבושה בחולצה ארוכה ומכנס קצר. המתלוננת הובילה את הנאשם לחדרו של אחיה, כיבתה את האור, סגרה את הדלת, כיבתה שם את האור, סגרה את הדלת, נכנסה למיטה ונרדמה. לאחר מכן, בשעה 04:17, שלח הנאשם למתלוננת שתי הודעות ב-"וואטסאפ" בהן כתב "לא בא לי לישון" ו-"אני לא נרדם". המתלוננת, אשר ישנה אותה עת, לא ראתה את ההודעות.

לאחר מכן, ניגש הנאשם לחדרה של המתלוננת, פתח את הדלת, נכנס לחדרה ונשכב על גופה בעוד היא ישנה. בשלב זה, התעוררה המתלוננת. הנאשם ניסה לנשקה על שפתייה, אך היא הזיזה את ראשה מצד לצד, ואמרה לנאשם שאינה מעוניינת בכך. בהמשך, נישק הנאשם את המתלוננת בצווארה, בחזה, בבטנה, הוריד את תחתוניה וניסה לנשק את איבר מינה. המתלוננת סגרה את רגליה, אמרה לנאשם "לא, לא", ניסתה להזיז את ראשו מאזור איבר מינה. לאחר מכן, תוך התעלמות הנאשם מאי הסכמתה של המתלוננת, הוריד הנאשם את מכנסיו והחדיר את איבר מינו לאיבר מינה של המתלוננת. בתגובה, הניחה המתלוננת את כפות ידיה על פניה. הנאשם הוציא את איבר מינו מאיבר מינה של המתלוננת, התיישב על המיטה ואמר "וואי וואי, אני לא יכול את עושה לי את זה". בהמשך, עלה הנאשם על גופה של המתלוננת, כאשר היא שכבה עם ידיה על פניה, והחדיר בשנית את איבר מינו לאיבר מינה. המתלוננת אמרה לנאשם שהיא לא רוצה לקיים עמו יחסי מין, ונגעה עם ידה באיבר מינו בניסיון

להזיז את איבר מינו ולהרחיק אותו ממנה, אך לא הצליחה לעשות כן. בתגובה, אמר לה הנאשם שהיא כן רוצה מגע מיני עמו, תוך שהוא התעלם מאי ההסכמה שהביעה למעשיו, בדבריה ובהתנהגותה. בהמשך, נשכב הנאשם על גבו ואמר למתלוננת לעלות עליו. המתלוננת אמרה לנאשם שאינה מעוניינת בכך, ובתגובה עלה שוב הנאשם על גופה של המתלוננת ואמר לה "את רוצה את רוצה, אני אוהב אותך". הנאשם החדיר שוב את איבר מינו לאיבר מינה של המתלוננת, עד אשר הגיע לפורקן מחוץ לגופה. בשלב זה, אמרה המתלוננת לנאשם שיסתלק מביתה והנאשם לקח את חפציו ויצא מן הבית.

התקיימות יסודות העבירות המיוחסות בכתב האישום

עבירת המעשה המגונה

151. סעיף 348(ג) לחוק העונשין קובע:

"(ג) העושה מעשה מגונה באדם בלא הסכמתו ... דינו - מאסר שלוש שנים.

.....

(ו) בסימן זה, 'מעשה מגונה' - מעשה לשם גירוי, סיפוק או ביזוי מיניים".

152. הפסיקה קבעה ביחס לעבירה המעשה המגונה, כי מדובר בעבירת התנהגות שמתגבשת גם בהיעדר תוצאה, כאשר המבחן להיות המעשה מגונה הוא אובייקטיבי: "מעשה שעל פניו קיים בו אלמנט מגונה על-פי השקפות החברה בה מתבצע המעשה", או 'מעשה, אשר יש בו על פניו אלמנט של מיניות גלויה, ואשר לפי אמות מידה אובייקטיביות של מתבונן מן הצד, של האדם הממוצע, ייחשב לא הגון, לא מוסרי, לא צנוע'... (ע"פ 6255/03 פלוני נ' מ"י, פסקה 11 (2004)). מדובר אפוא בעבירה התנהגותית שהיסוד הנפשי שבה טומן בחובו מודעות לרכיב הפיסי שבה, דהיינו למעשה, וכן מודעות לרכיב הנסיבתי שבה, דהיינו להיעדר ההסכמה, והכול לשם גירוי, סיפוק או ביזוי מיניים.

153. היסוד העובדתי שעניינו "העדר הסכמה" נבחן מנקודת מבטו הסובייקטיבית של נפגע העבירה. המבחן המקובל כיום לבחינת העדר הסכמה "אינו שלילי –

'אי התנגדות', אלא חיובי – 'הסכמה'" שכן "כיום, הוצב גבול ברור, לפיו קיום יחסי מין מותנה ברצונה החופשי של האישה ביחסים אלו". נקבע, כי אין צורך שנפגע העבירה יתנגד התנגדות פיזית למעשיו של הנאשם ודי בהבעה מילולית של העדר ההסכמה, או בהתנהגות משתמעת שיש בה כדי ללמד על כך (ע"פ 5938/00 אזולאי נ' מדינת ישראל (2001)).

154. בענייננו, קבענו כי הנאשם ליטף ונישק את המתלוננת מספר פעמים. עוד קבענו, כי המתלוננת לא הסכימה למעשיו אלו של הנאשם, שכן מצאנו לאמץ את גרסתה כי היא לא חפצה במגע זה עם הנאשם, וכי במהלכו ציינה מספר פעמים באוזניו של הנאשם כי היא לא מעוניינת, ביקשה ממנו להפסיק, עד שלבסוף סילקה אותו מביתה. לא יכולה להיות מחלוקת בנסיבותיו של תיק זה, כי הנאשם נישק וליטף את המתלוננת לשם גירוי וסיפוק מיניים, וזאת ניתן ללמוד מטבע המעשים עצמם, ומהנסיבות שבהן נעשו, כפי שתיארנו לעיל.

155. אשר ליסוד הנפשי, נדרשת כאמור מודעות לכל רכיבי היסוד העובדתי. אין מחלוקת כי הנאשם היה מודע לכך כי הוא מנשק ומלטף את גופה של המתלוננת. נשאלת השאלה, האם היה מודע הנאשם לנסיבת העדר הסכמת המתלוננת למעשיו. בענייננו, המתלוננת ביטאה את אי הסכמתה במילים, מספר פעמים, תוך כדי המעשים של הנאשם, ולפיכך לא יכולה להיות מחלוקת כי הנאשם קלט בחושיו את העדר הסכמתה, והיה מודע לכך באופן מלא. בנוסף, על מודעותו של הנאשם ליסוד אי ההסכמה ניתן ללמוד גם מההודעות שהחליפו ביניהם המתלוננת והנאשם מיד לאחר סילוקו של הנאשם מן הבית. התנצלות הנאשם במסגרת הודעותיו מצביעה על מודעותו למעשה האסור שביצע במתלוננת. בנוסף, דברי המתלוננת במסגרת אותן הודעות, בהן ביקשה להבין מדוע הנאשם לא הפסיק את מעשיו חרף בקשותיה החוזרות, מצביעות על מודעות הנאשם ליסוד אי ההסכמה בשעת המעשים.

156. לפיכך, אנו קובעים כי יסודותיה של עבירת המעשה המגונה הוכחו לפנינו למעלה מכל ספק סביר, ופה אחד אנו מרשיעים את הנאשם בעבירה זו.

עבירת האינוס

157. סעיף 345 לחוק העונשין, שעניינו אינוס קובע:

- "345. (א) **הבועל אשה -**
- (1) **שלא בהסכמתה החופשית**

...

הרי הוא אונס ודינו - מאסר שש עשרה שנים.

....

(ג) בסימן זה -

"בועל" - המחזיר איבר מאיברי הגוף או חפץ לאיבר המין של האישה."

158. לעניין היסוד העובדתי, אין מחלוקת כי הנאשם החדיר את איבר מינו לתוך איבר מינה של המתלוננת, ולפיכך מתקיים רכיב הבעילה. קבענו גם, כי המתלוננת לא הסכימה למעשיו של הנאשם, לאחר שכאמור מצאנו לאמץ את גרסתה ביחס לאירוע, כפי שפירטנו במסגרת הכרעת הדין.

159. אשר ליסוד הנפשי, עבירת האינוס הינה עבירה התנהגותית של מחשבה פלילית. היסוד הנפשי הנדרש לשם הוכחתה הוא "מודעות" כלפי טיב המעשה - בעילת אישה; וכן מודעות כלפי התקיימות הנסיבות - שלא בהסכמתה החופשית.

160. בענייננו, אין מחלוקת כי הנאשם היה מודע לכך כי הוא מקיים במעשיו את רכיב הבעילה, והשאלה היא האם היה מודע הנאשם לנסיבת העדר הסכמה מצד המתלוננת למעשיו. מצאנו כאמור לתת אמון מלא בגרסת המתלוננת. בעדותה בפנינו ציינה המתלוננת כי היא הבהירה לנאשם באופן ברור ומפורש כי איננה מסכימה למעשיו. זאת, הן בהודעות שרשמה לנאשם לפני חלק זה של האירוע, במסגרתן ציינה בפניו באופן חד-משמעי כי אינה מעוניינת לקיים עמו יחסים אינטימיים, הן במילים שהטיחה בפניו לאורך מעשיו אלו של הנאשם. בנוסף, במהלך המעשים הביעה המתלוננת העדר הסכמה בהתנהגותה, בכך שכיסתה את פניה עם ידיה, הזיזה את ראשה מצד לצד, סגרה את פיה כשהנאשם ניסה לנשק אותה, סגרה את רגליה ואף ניסתה להזיז את איבר מינו של הנאשם. בכך לא סגי, שכן על מודעות הנאשם ליסוד אי ההסכמה ניתן ללמוד מההודעות ששלח הנאשם למתלוננת לפני שחזר לביתה, ומההודעות ששלח לה למחרת האירוע ואף בהמשך.

161. סיכומם של דברים, עסקינן בסיטואציה מובהקת של הבעת אי הסכמה, שלא לומר התנגדות נחרצת למעשי הנאשם, שהובעה בכתב וכן באופן מילולי ופיזי. אנו קובעים אפוא, כי הנאשם היה מודע באופן מלא ליסוד העדר ההסכמה של המתלוננת למעשיו, כאשר בנסיבותיו של תיק זה אין מקום לקבל כל טענה לפיה טעה הנאשם להבין את התנהגותה של המתלוננת, או למצער עצם את

עיניו ביחס לשאלת ההסכמה (ע"פ 161/00 אריק (מוריס) טייב נ' מדינת ישראל, פסקאות 24-44 (2000)). כפי שפירטנו לעיל, דחינו מכל וכל את טענתו של הנאשם בדבר "שינוי לבבות חיובי" מצד המתלוננת לאחר חזרת הנאשם לביתה.

162. לפיכך, אנו קובעים כי יסודותיה של עבירת האינוס הוכחו לפנינו למעלה מכל ספק סביר, ופה אחד אנו מרשיעים את הנאשם בעבירה זו.

סוף דבר

163. פה אחד אנו מרשיעים את הנאשם בעבירות הבאות:

מעשה מגונה, לפי סעיף 348(ג) לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

אינוס, לפי סעיף 345(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

164. בהתאם לדין, אסור לפרסום כל פרט שיש בו כדי לזהות את המתלוננת. בהתאם להחלטות קודמות, אסורים לפרסום גם תפקידה הצבאי של המתלוננת ופרטי היחידה בה היא משרתת, למעט העובדה כי המדובר בגדוד חי"ר.

• ניתנה היום, 27/2/18, י"ב באדר התשע"ח, בפומבי ובמעמד הנאשם וב"כ הצדדים.

(-----)

רס"ן ליטל ששו
שופטת

(-----)

אל"ם כרמל ווהבי
אב"ד

(-----)

סא"ל שחר גרינברג
שופט

בבית הדין הצבאי המחוזי
במחוז שיפוט מרכז
בפני:

אל"ם כרמל ווהבי – אב"ד
סא"ל שחר גרינברג – שופט
רס"ן ליטל ששו – שופטת

(ע"י ב"כ, רס"ן גל באומהקר וסרן טל עקירב)

בעניין: התובע הצבאי

נגד

(ע"י ב"כ, עו"ד עדי כרמלי)

ח/XXX רב"ט ס' ז'

גזר - דין

רקע

1. הנאשם, רב"ט ס' ז', הורשע, לאחר משפט הוכחות, בשתי העבירות הבאות:
מעשה מגונה, לפי סעיף 348(ג) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן - **חוק העונשין**);
אינוס, לפי סעיף 345(א)(1) לחוק העונשין.
2. להלן הממצאים העובדתיים שהוכחו לפנינו מעבר לכל ספק סביר, ושעל בסיסם הורשע הנאשם בעבירות האמורות (פסקה 153 להכרעת הדין):

"בלילה שבין 01/06/2017 ל- 02/06/2017 יצאו הנאשם, המתלוננת, וחיילים נוספים מצוותם: מ', ט', א', א' וח' לבלות בבר "שאפל" ובמועדון "נוהו" בתל אביב. עובר ליציאת כל המשתתפים שפורטו לעיל לבלוי, הציעה להם המתלוננת לישון בביתה בתום הבילוי. במהלך הבילוי במועדון רקדו כלל החיילים יחד, ובשלב מסוים החל הנאשם לרקוד מאחורי המתלוננת, ונצמד לגופה. המתלוננת ניסתה להתרחק מהנאשם, ולאחר זמן מה הפנתה את תשומת לבה של ח', באמצעות הבעת פניה, למעשיו של הנאשם. בתגובה לכך, תפסה ח' בידה של המתלוננת, משכה

אותה לעברה, והרחיקה אותה מגופו של הנאשם. בהמשך, שאלה המתלוננת מי מוכן להתלוות אליה לשירותים, והנאשם התנדב. המתלוננת אחזה בידו של הנאשם, והובילה אותו אחריה אל השירותים. כאשר הגיעו אל מחוץ לשירותים, חשה המתלוננת ברע והתיישרה. בהמשך לכך, התנשקו הנאשם והמתלוננת, עד שהמתלוננת עצרה את הנשיקה ונכנסה לשירותים, והנאשם נותר בחוץ. לאחר שיצאה מן השירותים, אמרה המתלוננת לנאשם כי אינה מעוניינת בנשיקה או בקשר מסוג זה עמו, וכי השמועות עליה אינן נכונות והיא לא כזו.

בהמשך, יצאו המתלוננת והנאשם מחוץ למועדון, והנאשם שלח למתלוננת הודעה באפליקציית ה-"וואטסאפ" בה כתב "אין לי איפה לישון גם אין רכבות מה את אומרת?". המתלוננת לא השיבה להודעה. לאחר מכן, פנה הנאשם אל המתלוננת ואמר לה כי אין רכבות לביתו בשעה זו. המתלוננת הציעה לנאשם לבוא לישון בביתה, בחדרו של אחיה, עד אשר תתחדש תנועת הרכבות לביתו. הנאשם השיב בחיוב, והמתלוננת והנאשם נסעו יחד במונית לביתה, כאשר בדרך עצרה המונית במכולת, לבקשת הנאשם, וזה האחרון רכש שתיה וסיגריות. הנאשם חזר למונית, התיישב במושב האחורי באמצע, ליד המתלוננת, והמתלוננת נרדמה והתעוררה כשראשה מונח לכיוון הנאשם. המתלוננת והנאשם הגיעו לביתה של המתלוננת, שם הכניסה המתלוננת את הנאשם לחדרו של אחיה, ואמרה לו שהיא הולכת להעיר את אמה ולעדכן אותה כי הנאשם ישן בבית. המתלוננת ניגשה לחדר השינה של הוריה, העירה את אמה, ועדכנה אותה כי הנאשם ישן בביתה. לאחר מכן, ניגשה המתלוננת אל חדרה והתיישרה על מיטתה. בשלב זה, ניגש הנאשם אל חדרה של המתלוננת, והיא שאלה אותו מדוע הוא נכנס לחדר. הנאשם השיב "כלום", התיישב על המיטה, נישק וליטף את המתלוננת. המתלוננת אמרה לנאשם שהיא "לא רוצה" ואינה מעוניינת במגע עמו. הנאשם המשיך לנשקה ולגעת בגופה. המתלוננת אמרה לנאשם שוב כי אינה רוצה. הנאשם המשיך לגעת ולנשק את המתלוננת, ואז אמרה לו המתלוננת שוב, בקול תקיף, שהיא לא רוצה ואינה מעוניינת במגע עמו, וביקשה

ממנו לצאת מביתה. הנאשם לקח את חפציו, המתלוננת ליוותה אותו אל דלת הבית, והנאשם יצא מהבית.

בהמשך, שלח הנאשם הודעות "וואטסאפ" למתלוננת בהן כתב לה בשעה 03:45 "תודה רבה" ובהמשך בשעה 03:49 "אני מצטער על מה שקרה אבל גם את רוצה את זה ואת נשקת אותי תודה רבה ביי", ולאחר מכן, בשעה 03:51 "ואת לא שקורה. ביי". המתלוננת ענתה לנאשם בשעה 03:51 "סי' אני שיכורה. אתה באתה ונישקת אותי. ונתתי לך לישון פה כי אמרת שאין לך איפה להיות ואין לך רכבות". הנאשם השיב מיד "זה באמת אין לי רכבת". המתלוננת כתבה לנאשם בשעה 03:52 "סבבה אז אתה מוזמן לישון פה רק אל תגע בי זה הכל. אמרתי לך אני לא רוצה. מאה פעם. אני רואה אותך בתור ידיד לכיתה. זה הכל". הנאשם השיב "טוב סבבה". המתלוננת כתבה לנאשם "אז אתה יכול לישון בחדר נפרד שאמרתי לך. אם אתה רוצה. אם לא אז תחכה פשוט לרכבת בתחנת רכבת". הנאשם השיב "סבבה תודה", והמתלוננת כתבה לו "באמת שהזמנתי אותך בתור ידיד לא מעבר". הנאשם השיב "תודה", והמתלוננת המשיכה וכתבה לו "כי אני לא רוצה שתשאר לבד. אוקי תעלה לקומה... תגייד לי כשאתה פה. יש קוד למטה...". בהמשך לכך, עלה הנאשם חזרה לביתה של המתלוננת, והיא פתחה לו את דלת ביתה כשהיא לבושה בחולצה ארוכה ומכנס קצר. המתלוננת הובילה את הנאשם לחדרו של אחיה, כיבתה את האור, סגרה את הדלת, הלכה לחדרה, כיבתה שם את האור, סגרה את הדלת, נכנסה למיטה ונרדמה. לאחר מכן, בשעה 04:17, שלח הנאשם למתלוננת שתי הודעות ב-"וואטסאפ" בהן כתב "לא בא לי לישון" ו-"אני לא נרדם". המתלוננת, אשר ישנה אותה עת, לא ראתה את ההודעות.

לאחר מכן, ניגש הנאשם לחדרה של המתלוננת, פתח את הדלת, נכנס לחדרה ונשכב על גופה בעוד היא ישנה. בשלב זה, התעוררה המתלוננת. הנאשם ניסה לנשקה על שפתיה, אך היא הזיזה את ראשה מצד לצד, ואמרה לנאשם שאינה מעוניינת בכך. בהמשך, נישק הנאשם את המתלוננת בצווארה, בחזה, בבטנה, הוריד את

תחתונה וניסה לנשק את איבר מינה. המתלוננת סגרה את רגליה, אמרה לנאשם "לא, לא", ניסתה להזיז את ראשו מאזור איבר מינה. לאחר מכן, תוך התעלמות הנאשם מאי הסכמתה של המתלוננת, הוריד הנאשם את מכנסיו והחדיר את איבר מינו לאיבר מינה של המתלוננת. בתגובה, הניחה המתלוננת את כפות ידיה על פניה. הנאשם הוציא את איבר מינו מאיבר מינה של המתלוננת, התיישב על המיטה ואמר "וואי וואי, אני לא יכול את עושה לי את זה". בהמשך, עלה הנאשם על גופה של המתלוננת, כאשר היא שכבה עם ידיה על פניה, והחדיר בשנית את איבר מינו לאיבר מינה. המתלוננת אמרה לנאשם שהיא לא רוצה לקיים עמו יחסי מין, ונגעה עם ידה באיבר מינו בניסיון להזיז את איבר מינו ולהרחיק אותו ממנה, אך לא הצליחה לעשות כן. בתגובה, אמר לה הנאשם שהיא כן רוצה מגע מיני עמו, תוך שהוא התעלם מאי ההסכמה שהביעה למעשיו, בדבריה ובהתנהגותה. בהמשך, נשכב הנאשם על גבו ואמר למתלוננת לעלות עליו. המתלוננת אמרה לנאשם שאינה מעוניינת בכך, ובתגובה עלה שוב הנאשם על גופה של המתלוננת ואמר לה "את רוצה את רוצה, אני אוהב אותך". הנאשם החדיר שוב את איבר מינו לאיבר מינה של המתלוננת, עד אשר הגיע לפורקן מחוץ לגופה. בשלב זה, אמרה המתלוננת לנאשם שישתלק מביתה והנאשם לקח את חפציו ויצא מן הבית".

3. במסגרת הכרעת הדין קבענו, כי לאורך האירוע היה הנאשם **מודע באופן מלא** ליסוד העדר ההסכמה של המתלוננת למעשיו, כאשר בנסיבותיו של תיק זה אין מקום לקבל כל טענה לפיה טעה הנאשם להבין את התנהגותה של המתלוננת, או למצער עצם את עיניו ביחס לשאלת ההסכמה.

ב. **ראיות לעונש**

4. **התביעה** הגישה את הצהרת נפגעת העבירה (ת/30), ואת תדפיסו האישי של הנאשם (ת/31).

הצהרת נפגעת העבירה

5. בהצהרתה, כתבה נפגעת העבירה כי היא מתקשה לתאר במילים את האירוע הטראומתי שחוותה, וציינה כי תשעת החודשים שחלפו מאז המעשים היו קשים מאוד עבורה, כאשר הפגיעה של הנאשם בה הייתה פיזית ונפשית. מיד לאחר המקרה, הייתה נפגעת העבירה מבולבלת, מפוחדת, לא ידעה מה לעשות ולמי לפנות. עוד ציינה, כי לא הרגישה שהיא מסוגלת לחזור ליחידה, מחשש שתתקל בנאשם, והיא הרבתה לבכות, לרעוד ולחשוב מחשבות שליליות. נפגעת העבירה ציינה כי ניסתה לשכוח מהאירוע, אך לא הצליחה, והרגשתה הייתה כמי שהצליחו לרצוח את נשמתה, למרות שהגוף עדיין קיים. לאחר האירוע שלח לה הנאשם הודעות רבות, אותן היא הבינה כניסיון של השתקה מצדו, וכן הטרדה ואיום, ואלה גרמו לה לחרדות, התקפי קוצר נשימה, סחרחורות והרגשה כאילו היא עומדת למוות. תהליך הגשת התלונה במצ"ח היה חוויה קשה עבורה, בעיקר מתן תשובות לכל השאלות שנשאלה, שהיו מבחינתה שאלות קשות, כואבות, חודרניות אשר גרמו לכל הזיכרונות והכאב לצוף. במיוחד זכורה הסיטואציה של העימות מול הנאשם במסגרת החקירה, דבר שהיה מאוד קשה לה, וגרם לה להרגיש רע, מפוחדת, בודדה וחסרת אונים. זאת, בעיקר כשבמהלך העימות אמר הנאשם דברי שקר, והיא הייתה צריכה לנסות ולהיות חזקה, לא לבכות ולהתמודד מולו. נפגעת העבירה ציינה כי לאחר האירוע היה לה קשה לישון לבדה, סבלה מסיוטים ליליים רבים שקשורים למקרה ולנאשם וישנה יחד עם אמה. כשהייתה בבית, ובמיוחד שם, נתקפה פחד שמא מישהו מנסה לפרוץ לבית, והרגישה מאוימת במקום שהיה אמור להיות הכי בטוח עבורה, ותקופה ארוכה הייתה ישנה בחדרה כשלצידה סכין, למקרה שמישהו יבוא וינסה לפגוע בה. נפגעת העבירה ציינה אף כי התקשתה לנסוע לבדה נסיעות ארוכות, אפילו להיפגש עם חברים. אביה היה מסיע אותה לבסיס וממנו חזרה, מאחר והיה לה קשה לנסוע לבד באוטובוס, או להיות בפורומים מחלקתיים או פלוגתיים. עוד ציינה נפגעת העבירה, כי השמועות עליה בבסיס הקשו עליה מאוד, פגעו בה, באשר הם עסקו בהתנהגותה המינית, באופן שמאוד פגע בפרטיותה ובשמה הטוב. היו אף כמה חיילות שהתנכלו לה ביחידה, והיא הרגישה מאוימת גם בבסיס, באופן שגרם לה להרגיש בודדה, והכניס אותה לדיכאון עמוק. עוד ציינה, כי חששה התממש וסיפורים על אודות המקרה החלו להתפרסם בכלי התקשורת, כך שגם גורמים רבים שלא הכירו את הפרטים, הבינו במה מדובר, וזיהו אותה כחיילת המעורבת בסיפור. דברים אלה גרמו לה להיות מבוישת, הקשו עליה להגיע

לבסיס, והיא הרבתה להתבודד ולבכות. עוד ציינה, כי העדות במשפט הייתה מאוד קשה לה, ובלילות לפני מתן העדות היא לא נרדמה, סבלה מהתקפי חרדה, חולשה ופחד גדול עטף אותה. במהלך עדותה, הרגישה "כאילו אני עוברת מחדש את מה שקרה לי... הרגשתי כאילו אני עוברת את זה שוב ושוב ושוב ושוב מחדש".

6. **חוות דעת קב"ן** בעניינה של נפגעת העבירה מיום 12/03/2018, מלמדת כי היא מגיעה לטיפול במהו"ת בתדירות שבועית, גם היום, תשעה חודשים לאחר האירוע, וממשיכה לחוות סימפטומים פוסט טראומטיים, פגיעה קשה באמון, בפרטיות ובתחושת הביטחון. צוין, כי קיים קושי ביחסים זוגיים וצורך בהמשך סיוע כדי לצלוח את השירות, על אף המוטיבציה הגבוהה לשירות, כאשר נפגעת העבירה ממשיכה בתהליך הטיפולי ומנסה לשקם את מצבה הנפשי.

7. **אמה של המתלוננת** העידה בפני בית הדין ומסרה את הפרטים הבאים: מיום האירוע השתנו חיי המשפחה מן הקצה אל הקצה, האירוע פגע באורח חייה של המתלוננת ובמרקם חיי המשפחה, כמו גם במצבם הבריאותי והנפשי של כל בני המשפחה. האם סיפרה כי בתה רצתה לשרת כחיילת קרבית, והתכוננה לכך לפני גיוסה. לאחר גיוסה לצה"ל, עברה מסלול בן שבעה חודשים, יצאה לקורס חובשים קרביים והייתה גאה, מאושרת, ואהבה את מה שהיא עושה. האם ציינה כי כל חברי הצוות של בתה היו כילדיה, והם הוזמנו להתארח בביתם. האם עמדה על ההלם, השוק וחוסר ההבנה של מעשי הנאשם, אשר דלת ביתם נפתחה בפניו, והוא ניצל זאת לביצוע המעשים נגד בתה. מאז המעשה, מציאות חיי המשפחה הפכה לחלום בלהות, חייה המאושרים של בתה התרסקו בין רגע ואיתם גם התרסקה כל המשפחה. האם סיפרה כי בימים הראשונים לאחר האירוע לא הסכימה בתה לישון בחדרה, וישנה עמה לילות שלמים שהיו מלאי סיוטים. נפגעת העבירה בכתה בכי בלתי פוסק, וההורים עמדו חסרי אונים, לא ידעו איך וכיצד לסייע לכאבה. האם תיארה את מצבה של הבת, שהתפרקה לנגד עיניה, היה לה קשה מאוד לחזור לשירות בגדוד, אך בהמשך להמלצת גורמי מהו"ת, שבה לשירות בגדוד באופן הדרגתי, בסיוע מפקדתה, שהתחשבה במצבה, והייתה בקשר רציף עם ההורים. האם מסרה כי במספר הזדמנויות הגיעה בתה ליחידה, ולאחר מספר שעות חשה שאיננה יכולה לשהות ביחידה, והתקשרה לאביה, שבא לאסוף אותה. לאחר האירוע, התמודדה המשפחה עם פרסומים בכלי התקשורת על אודות הפרשה, וחרושת שמועות שהתנהלה ביחידה, שפגעו מאוד בבתה והקשו עליה מאוד

את תהליך השיקום והחזרה לשגרה. עוד ציינה האם, כי בתה סובלת מסיוטי לילה, פוחדת שחבריו ובני משפחתו של הנאשם יפגעו בה, ולא מוכנה לנסוע בהסעות בהן נוסעים חיילי פלוגתו של הנאשם. האם עמדה על הקושי הרב שרביץ על המתלוננת בכל החקירות במצ"ח ובמהלך עדותה במשפט, אשר פגעו בפרטיותה והיו מבחינתה "אונס שני". האם סיפרה כי בריאותה שלה ובריאות אביה של נפגעת העבירה נפגעו, כאשר גם היא וגם האב חלו ומצבם התדרדר - פיזית ונפשית. האם שיתפה את בית הדין במחשבות שחלפו בראשה לאחר מעשה, בעניין הכנסת הנאשם לביתם, וציינה כי אין היא חושבת שעשתה טעות, וחרף מעשהו הנורא של הנאשם, הנוגד כל אמת מידה מוסרית, בכל תרבות בכלל, ובמסגרת צה"ל בפרט, היא תמשיך לחנך את ילדיה כפי שהיא מבינה ומאמינה. האם ביקשה כי העונש שיוטל על הנאשם ישקלל לתוכו מסר חשוב של תמיכה בקורבנות עבירות מין, על מנת שיהיו אמיצים, ידעו שתלונתם לא תהיה לשווא וייעשה צדק.

8. **ההגנה** הגישה פנייה מטעם מזכיר המועצה בה מתגורר הנאשם (5/ס), ואסופת מסמכים הנוגעים לבני משפחתו של הנאשם (6/ס).

ג. טיעוני הצדדים לעונש

ג.1. טיעוני התביעה

9. התביעה עמדה על חומרת עבירות המין שביצע הנאשם בנפגעת העבירה, תוך פגיעה בנורמות היסוד המצופות מכל אדם בכלל, ומהמשרתים בצה"ל בפרט. צוין כי הנאשם התעלם מהתנגדות המתלוננת, והפך אותה לכלי לסיפוק יצריו, תוך פגיעה באוטונומיה שלה על גופה. התביעה עמדה על נסיבות החומרה של המעשים - עבירות מין של חייל כלפי חברתו ליחידה, ששירתה לצדו ביחידה קרבית, והמעשים נעשו בתוך ביתה, חדרה ומיטתה, תוך ניצול אדיבותה, כאשר הציעה לו לישון בביתה.

10. הן התביעה הן ההגנה ביקשו כי בית הדין יגזור על הנאשם עונש אחד כולל בגין שתי העבירות בהן הורשע, נוכח המבחנים שנקבעו בפסיקה, על פיהם יש לקבוע כי מדובר באירוע אחד. עם זאת, ביקשה התביעה כי בית הדין יביא בחשבון במסגרת גזר הדין את העובדה כי הייתה הפרדת זמנים ברורה בין שתי העבירות, כאשר ביניהן ניתנה לנאשם הזדמנות להפסיק את מעשיו כלפי המתלוננת. זאת, במשנה תוקף כאשר עבירת האינוס בוצעה כלפי נפגעת

- העבירה לאחר שסילקה אותו מביתה והבהירה לו כי אינה מעוניינת במגע עמו, והנאשם התעלם מרצונה וכפה עליה את יחסי המין.
11. התביעה רואה במעשי הנאשם פגיעה קשה בערכים החברתיים שעניינם ביטחונו הגופני והנפשי של הפרט, שלום הציבור, ופגיעה במשמעת הצבא ובעקרונות השירות המשותף.
12. התביעה הדגישה את הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, תוך שציינה כי התנגדותה של המתלוננת הייתה ברורה מחד גיסא, והתעלמותו של הנאשם מכך הייתה בוטה מאידך גיסא. אלה משליכים באופן ישיר על חומרתם הרבה של מעשי הנאשם. המתלוננת ציינה בפני הנאשם במועדון, לאחר שהתנשקו, כי אינה מעוניינת בו, ובהמשך סילקה אותו מביתה לאחר שביצע בה מעשה מגונה, והבהירה לו בהודעות ששלחה אליו בטלפון, כי היא אינה מעוניינת במגע מיני עמו. לאלה התווספו ביטויי ההתנגדות של המתלוננת במהלך ביצוע מעשה האינוס. הנאשם, הבין וידע שהמתלוננת אינה רוצה ואינה מעוניינת במגע מיני עמו, אך חרף כך ביצע הנאשם את זממו באופן מודע, ולא מתוך עצימת עיניים או טעות במצב דברים.
13. התביעה ציינה כי הנאשם התנפל על המתלוננת בעודה ישנה, בשעת לילה מאוחרת, לאחר שתיית אלכוהול, כאשר סבלה מעייפות רבה. נסיבות אלה, הביאו את המתלוננת לתחושות בלבול - שכן היא התעוררה כשהנאשם היה מעליה, והדבר השפיע על יכולתה להתנגד למעשי הנאשם.
14. התביעה ציינה כי מעשיו של הנאשם פגעו פגיעה רבה וגרמו נזק רב לנפגעת העבירה, כעולה מהצהרתה של המתלוננת, ומעדותה של האם בבית הדין. מדובר בנזקים בעלי השלכות ארוכות טווח, הן על נפגעת העבירה הן על משפחתה, פיזית ונפשית.
15. התביעה הפנתה להערכת המסוכנות בעניינו של הנאשם - במסגרתה נקבעה רמת מסוכנות בינונית. צוין, כי מהערכת המסוכנות עלה שהנאשם ממשיך להכחיש את ההאשמות המיוחסות לו ואת המעשים בגינם הורשע, וכי הוא לא מעוניין בטיפול מסוג כלשהו כיוון שהוא סבור שהתנהלותו נטולת דופי. עוד צוין, כי הנאשם תופס עצמו כקורבן למעשיה של המתלוננת ומשליך עליה את היוזמה לקיום יחסי המין ביניהם. זאת, כאשר הנאשם מציג את המתלוננת כפתיינית. התביעה ציינה כי הערכת המסוכנות קובעת כי לנאשם עיוותי חשיבה, הוא אינו מגלה אמפתיה כלפי המתלוננת ואינו מביע חרטה על מעשיו או לכל הפחות על הנזק שנגרם למתלוננת.

16. עוד ציינה התביעה, כי זכותו של הנאשם לכפור באשמה ולנהל הוכחות, אך לאחר שהורשע אין הוא זכאי ליהנות מההקלה לה זוכים נאשמים המודים באשמתם, וחוסכים זמן שיפוטי.

17. התביעה הפנתה לפסקי דין בהם נדונו מקרי אונס, בנסיבות הדומות לנסיבות תיק זה, וביקשה כי בית הדין יקבע מתחם ענישה של 5-9 שנות מאסר בפועל, לצד עונש מאסר מותנה, הורדה לדרגת טוראי, ופיצויים לנפגעת העבירה בסכום המקסימלי הקבוע בחוק. נוכח נסיבות החומרה של האירוע, אשר אינן קשורות לביצוע העבירה, ביקשה התביעה כי עונש המאסר שיוטל על הנאשם יהיה ברף העליון של מתחם העונש האמור. התביעה סבורה כי נסיבותיו האישיות של הנאשם, בהן עברו הפלילי והמשמעותי הנקי, עובדת התנדבותו לשירות צבאי ונקודות הזכות שיש למשפחתו, אינן יכולות לגבור על שיקולי החומרה המתקיימים במקרה זה, ויש לבכר את שיקולי ההלימה וההרתעה.

2.ג טיעוני ההגנה

18. ההגנה ביקשה כי בית הדין יתחשב בגזירת עונשו של הנאשם בכך שהערכת המסוכנות שנקבעה לנאשם היא בינונית, תוך אמירה מפורשת שהנאשם אינו סובל מסטייה מינית, וכי לא היה תכנון מוקדם לפגיעה במתלוננת. עוד ציינה ההגנה, כי זכותו של הנאשם לנהל את משפטו ולכפור באשמה, וכמובן שאין בכך כדי להצדיק החמרה בעונשו. נטען גם, כי אין להעניש את הנאשם על כך כי הוא אווזו בתפיסת עולם מסוימת, בנוגע להתנהגותה של המתלוננת. זאת, משאין המשפט צריך להחמיר או להקל עם נאשמים בשל תפיסת עולמם, המבוססת על הערכים והחינוך שקיבלו, במקום בו גדלו.

19. צוין, כי הנאשם נעדר עבר פלילי, מגיע ממשפחה נורמטיבית והתנדב לשירות צבאי למרות שלא היה חייב בכך. עוד הוטעם, כי הנאשם זכה להערכה ממפקדיו ואף השתתף מספר פעמים במפגשים עם בני נוער, במטרה לשכנע ולהסביר את החשיבות בגיוס לצבא והתרומה למדינה. בנוסף, ההגנה ציינה כי במסגרת מבחן מסלול סיים הנאשם כמצטיין מחלקתי, והוא היה ידוע תמיד כמי שנרתם לעזרת חבריו ביחידה.

20. בהתייחסה למשפחת הנאשם, ציינה ההגנה כי מדובר במשפחה נורמטיבית, תורמת ועשתה רבות למען המדינה - אביו של הנאשם שירת ביחידה קרבית ולאחר מכן התנדב למשטרה, אחיו של הנאשם שירת שירוב קרבי במג"ב, ושתי אחיותיו של הנאשם משרתות בשירות לאומי בהווה.

21. ההגנה הפנתה לפסיקה ממנה ביקשה ללמוד על רמת הענישה הנוהגת, וציינה כי לשיטתה מתחם העונש ההולם בענייננו נע בין 5-2 שנות מאסר בפועל, כשבקביעת סכום הפיצויים יש מקום להתחשב במצב הכלכלי הקשה של הנאשם ומשפחתו. כמו כן, ביקשה ההגנה כי בית הדין יבכר את שיקול השיקום בענייניו של הנאשם, נוכח גילו הצעיר והפוטנציאל הרב הטמון בו.
22. הנאשם ויתר על זכותו לומר דברים בטרם גזירת הדין.

ד. דיון והכרעה

23. בהתאם להוראות סעיף 40 לחוק העונשין (תיקון 113), התשל"ז-1977, גזירת העונש נעשית על ידי בית הדין בהתאם לעקרון המנחה בענישה, הוא עקרון ההלימה - קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמתו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו. קביעת מתחם העונש ההולם למעשה העבירה בו הורשע הנאשם תעשה בראי עקרון ההלימה האמור, תוך התחשבות בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.
24. בעניינינו, אין מחלוקת כי קיים "קשר הדוק" בין המעשים שבהם נכשל הנאשם, מעשים המהווים רצף של התנהגות, ולפיכך יש מקום לקבוע ביחס אליהם מתחם ענישה אחד (ע"פ 5668/13 מזרחי נ' מדינת ישראל, פסקה 26 (2016)).

1.1. קביעת מתחם העונש ההולם

- 1.1.1. הערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה ממעשי הנאשם ומידת הפגיעה בהם**
25. מעשה האונס והמעשה המגונה שבביצועם נכשל הנאשם הם קשים וחמורים. טמונה בהם פגיעה קשה בכבודה של נפגעת העבירה, על ידי חדירה לגופה ונפשה, בניצול וכפייה. מעשים אלו מבזים את האינטימיות והאוטונומיה של הנפגעת, תוך דריסת הרצון הפרטי, השפלה ועלבון (ע/126,128/13 סמל איזראילוב נ' התובע הצבאי הראשי, פסקה 7 (2014) והאזכורים שם).
26. במעשיו, פגע הנאשם לא רק באוטונומיה הרצון הפרטי של נפגעת העבירה, גופה, נפשה, ביטחונה האישי, כבודה, חירותה והאינטימיות שלה - אלא גם בערכי האחוה, הרעות והאמון החייבים לשרור בין חיילים וחיילות בצה"ל, ללא הבדלי מין ומגדר. מעשים אלו אף פוגעים פגיעה קשה במשמעת הצבא

ובאופן ספציפי במרקם העדין שחייב לשרור בין חיילים וחיילות המשרתים יחדיו, כפי שנפסק בבית הדין הצבאי לערעורים:

"הפלוגה בה שירת המשיב היא פלוגה מעורבת. היא כוללת בנים ובנות, לוחמים ולוחמות, העושים לילות כימים למען בטחון מדינת ישראל. העירוב בין המינים בפלוגה הוא לצורך מבצעי בלבד. הוא אינו משנה סדרי בראשית. השילוב הבין-מגדרי איננו פוגע בצנעת הפרט. תכליתו: שיפור היכולת האפקטיבית של צה"ל להגנה על בטחון הארץ ותושביה. השירות המעורב לא בא, חלילה, להשפיל את הבנות המשרתות בפלוגות המעורבות אלא לרוממן, לשאת על כפיים את תרומתן, יוצאת הדופן, למען הכלל. זאת ועוד, הפלוגה המעורבת – המאפשרת לבנות, החפצות בכך, לממש עצמן באמצעות שירות אפקטיבי ותורם – מהווה גם בית גידול לטיפוח מפקדות. בכך תורמות הפלוגות הללו תרומה נוספת, ממשית, לטיפוח ערך השוויון בצה"ל, על-ידי הרחבת אפשרויות השירות, ויצירת מגוון תפקידי פיקוד, לבנות המשרתות בצה"ל. מעשים כמעשי המשיב חותרים תחת יסודותיה של המסגרת המשולבת. הם עלולים לחבל במאמצים הנעשים, על-מנת לאפשר לכל בת לממש את עצמה בשירותה הצבאי, בדרך הטובה ביותר. מכאן חומרתם. על ערך שוויון ההזדמנויות אין לוותר. יש לאפשר לבנות המשרתות להאמין בעצמן וביכולתן. להתקדם קדימה במעלה ההר ולא לסגת אחור" (ע/55/06 התובע הצבאי הראשי נ' רב"ט גבאי, פסקה 8 (2006)).

ד.1.2 הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה

27. המעשים המכוערים שבהם נכשל הנאשם נעשו על ידו בביתה של נפגעת העבירה. זאת, בזמן שהוריה לנו בחדר סמוך. הנאשם סולק מביתה של המתלוננת לאחר שליטף ונישק אותה בניגוד לרצונה, והחזרתו לבית התאפשרה רק לאחר שהמתלוננת הבהירה לו כי יוכל לישון בבית עד הבוקר, אולם בחדר נפרד ומבלי שיגע בה. חרף הסכמתו לתנאים אלו, לאחר חזרת הנאשם לביתה של המתלוננת, הוא נכנס לחדרה ואנס אותה. בנסיבות אלו, יש כדי להצביע על תעוזה, היעדר חשש ויראה מצד הנאשם, אשר ההין לבצע

עבירות מין חמורות בנפגעת העבירה, במקום הבטוח והשמור ביותר מבחינתה - ביתה ומבצרה - בו היא גרה עם משפחתה.

28. נפגעת העבירה, פתחה את ביתה בפני חברה לצוות מהצבא, לאחר ערב פרידה ממפקדתם, מתוך טוב לבה ורצונה לבוא לקראתו, נוכח השעה המאוחרת והיעדר תחבורה באמצעותה יכול היה לשוב לביתו. הנאשם ניצל את מידותיה הטובות של המתלוננת, ניצל את תמימותה, גם לאחר שהבהירה לו חד משמעית, בעל פה, בהתנהגות ובכתב - באמצעות ההודעות ששלחה לו - כי היא רואה בו רק כידיד ומבקשת שלא ייגע בה.

29. בנסיבות דומות לאלו, כבר נקבע במקום אחר כי –

"המתלוננת הבהירה למערער היטב היכן עובר קו הגבול מבחינתה – הן בעל פה והן בהתנהגות, באופן שכל אדם בר-דעת יוכל לפרשה נכוחה. אך הנה, המערער ביכר לפלוש באלימות למרחביה האינטימיים מכל, שבגוף ובנפש, כמו שכח שלפניו אדם הראוי לכבוד ולאוטונומיה, עסוק כולו בסיפוק יצריו המיניים, בכל מחיר. בעשותו כן, קרא המערער תיגר על ערכים מקודשים בכל חברה מתוקנת" (ע/30/09 סמל בן לולו נ' התובע הצבאי הראשי, פסקה 7 (2009)).

30. על מידת ההפתעה של נפגעת העבירה ממעשיו של הנאשם, ועל כך כי לא העלתה על דעתה שהוא יפגע בה, מלמדים הדברים שציינה המתלוננת בעדותה בבית הדין, להם מצאנו לתת משקל מלא –

"למה שאני אחשוב על כך שבן אדם מהכיתה שלי יעשה דבר כזה?" (עמ' 35 שורות 26-27); "למה שאני אחשוב שהבן אדם הזה יכנס אליי לחדר ויעלה עליי בזמן שאני ישנה וינסה לקיים איתי יחסי מין? (עמ' 66 שורות 36-37); "אם הייתי חושבת שהוא היה עושה לי דבר כזה, לא הייתי מעלה אותו הביתה מלכתחילה...אם הייתי מרגישה סכנה, לא הייתי מחזירה אותו הביתה או מכניסה אותו בכלל" (עמוד 68 שורות 21-22).

31. לא זאת אף זאת. הנאשם נשכב על נפגעת העבירה, בעודה ישנה בחדרה, הפתיעה במעשיו, כאשר היא מותשת, עייפה ותשושה, לאחר לילה ארוך של בילוי עם חיילי הפלוגה, שכלל צריכת אלכוהול. כל אלה, הן נסיבות לחומרה הקשורות קשר ישיר לנסיבות ביצוע העבירה, משהן משליכות על יכולת נפגעת העבירה להביע את התנגדותה וחוסר הסכמתה למעשי הנאשם.

3.1.ד רמת הענישה הנוהגת

32. על רמת הענישה הנוהגת לגבי עבירות אינוס, ניתן ללמוד מהפסיקה הענפה בעבירה זו -

"עיון בפסיקת בית המשפט העליון ובפסיקתו של בית דין זה, מלמד על מגמה עקבית להחמיר במקרים דומים ולשלוח את עברייני המין, אשר פגעו בכבודם ובפרטיותם של הקורבנות, אל מאחורי סורג ובריח, למשך שנים ארוכות (ראו למשל: ע"פ 3873/08 אטיאס ואח' נ' מדינת ישראל (2010) וכן ע/179/95, 171 סמל אזולאי ורב"ט אלישע נ' התובע הצבאי הראשי (1996)). הובהר כי זניחתה של דרישת ההתנגדות מצד הקורבן בעבירות מין במשפט הישראלי, "מבטאת שינוי משמעותי בתפיסות התרבותיות והחברתיות בישראל. הוראת החוק בנוסחה כיום משקפת את ההכרה בזכות האישה לשלוט על גופה, והיא מבטאת את השאיפה להגן על אוטונומית הרצון שלה". (ע"פ 5938/00 אזולאי נ' מדינת ישראל פ"ד נה(3), 873, עמ' 892-891). ענישה כואבת היא אפוא דרכו של בית הדין להעביר מסר ברור, לפיו פגיעה כה קשה בכבוד הקורבן לא יכולה לזכות להבנה ולהתחשבות" (ע/15/13 סמל ביטון נ' התובע הצבאי הראשי, סעיף 52 (2013)).

33. ב-ע"פ 814/12 מדינת ישראל נ' אמיר סויסה (2012) אושר עונש בן 5 שנות מאסר בפועל בגין עבירת אינוס ומספר עבירות של מעשים מגונים, שבוצעו על ידי גבר כלפי בחורה שהכיר באתר היכרויות.

ב-ע"פ 1685/15 פלוני נ' מדינת ישראל (2017), אושר עונש בן 8.5 שנות מאסר בפועל בגין אונס ומעשה מגונה של פועל בעובדת ניקיון באתר בניה.

ב-ע"פ 8923/14 מדינת ישראל נ' פיוטר קרפצ'וב (2016), אושר עונש בן 7 שנות מאסר בפועל בגין אונס בין שכנים שהיו ביחסי ידידות.

ב-ע"פ 6859/13 פלוני נ' מדינת ישראל (2015), הוטלו 7.5 שנות מאסר בפועל על שוהה בלתי חוקי שהורשע בבעילה תוך מצב המונע מתן הסכמה חופשית ומעשה מגונה בבחורה שנרדמה על חוף הים.

ב-ע"פ 10844/06 **אלדד עזרן נ' מדינת ישראל** (2008), אושר עונש בן 7 שנות מאסר בפועל על גבר שאנס בחורה איתה בילה במועדון, לאחר שהחזירה אותו לביתו.

ב-ע/25/16 **רב"ט מיכלשוילי נ' התובע הצבאי הראשי** (2017), אושר עונש בן 5 שנות מאסר בפועל בגין שתי עבירות אינוס, שבוצעו על ידי חייל בחיילת במגורי בנות בבסיס (ראו סקירת הפסיקה בעבירות אינוס בפסקה 77 לפסק הדין).

34. בשים לב למידת הפגיעה של המעשים בערכים החברתיים המוגנים, לאור נסיבות הקשורות בביצוע העבירה ובהתחשב ברמת הענישה הנוהגת, אנו קובעים כי **מתחם הענישה ההולם** למעשיו של הנאשם הוא 4.5 - 8 שנות מאסר לריצוי בפועל, וזאת לצד עונש מאסר מותנה, הורדה לדרגת טוראי ופיצויים כספיים לנפגעת העבירה.

2.2. קביעת העונש בתוך המתחם

2.2.1 הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה

35. הנאשם, שהתנדב לשירות הצבאי, סיים בהצלחה טירונות ואימון מתקדם בתפקיד לוחם (ת/31). במהלך המשפט למדנו כי הנאשם הוא חייל מצטיין, מוערך מקצועית, ולא היה מעורב בבעיות משמעות. כמו כן, הנאשם נעדר עבר פלילי, ואלה נשקלים לזכות הנאשם (סעיף 40א(7)+(11) לחוק העונשין).

36. עוד למדנו, כי בני משפחת הנאשם התנדבו אף הם לשירות ביטחון במישורים שונים: אביו של הנאשם שירת ביחידה קרבית ולאחר מכן התנדב למשטרה, אחיו של הנאשם שירת שירוב קרבי במג"ב, ושתי אחיותיו של הנאשם משרתות בשירות לאומי בהווה (ס/6). כמו כן, ממכתבו של מזכיר המועצה המקומית כפר מנדא, עלה כי משפחת הנאשם סובלת ממצב כלכלי קשה מאוד, והאב עבר תאונה בגינה הוא סובל מנכות כללית (ס/5).

37. כאמור, הנאשם הורשע לאחר משפט הוכחות. משכך, אין הוא זכאי להקלה בעונש לה זוכים אלו אשר הודו באשמה ונטלו אחריות. לצד זאת, בחירת הנאשם לכפור באשמה ולנהל את הגנתו אינה נזקפת לחובתו (סעיף 40א(6) לחוק העונשין). יוטעם, כי גם כעת מוסיף הנאשם לדבוק בגרסתו כי לא ביצע את העבירות בהן הורשע, והדבר משתקף בהערכת המסוכנות, עליה נעמוד להלן.

ד.2.2 הערכת מסוכנות מינית – בינונית

38. בהתאם לסעיף 40 יא לחוק העונשין, בגזירת עונשו של נאשם רשאי בית הדין להתחשב בהתקיימות נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, בהן נטילת האחריות של הנאשם על מעשיו, חזרתו למוטב או מאמציו לחזור למוטב, וכן מאמצי הנאשם לתיקון תוצאות העבירה. על אלה, ניתן ללמוד מחוות הדעת והערכת המסוכנות בעניינו של הנאשם.

39. בהתאם לסעיף 6 לחוק הגנה על הציבור מפני ביצוע עבירות מין, התשס"ו-2006, נשלח הנאשם להערכת מסוכנות, וחוות דעת בעניינו הועברה לבית הדין. בחוות הדעת צוין כך:

"בבדיקתו בולטת גישה הגנתית, רצופה עיוותי חשיבה המאפיינים את כלל אוכלוסיית עברייני המין. מבטא דהבלואציה [הפחתת ערך – בית הדין] לקורבן, מייחס לה פתינות והפקרות מינית, משליך עליה את היוזמה והאחריות ליחסי המין ביניהם, ותופס עצמו כקורבן למעלליה ולעלילה שלה כלפיו. ללא אמפתיה כלפיה וללא תובנה להתנהלותו השלילית בליל ביצוע העבירה. משוכנע בחפותו ובכך שהתנהגותו כלפי המתלוננת נטולת דופי.

הנבדק חסר תובנה להליך ביצוע העבירה, שולל מכל וכל תכנון מוקדם לפגיעה מינית בקורבן ונעדר תובנה לקיומם של עיוותי חשיבה כלפיה. כמו כן, הוא נעדר תובנה לצורת התנהלותו בליל אירועי העבירה, לתהליך המחשבתי שקדם לביצוע העבירות, מתכחש לקיומה של עוררות מינית כלפי הקורבן ובשל גישתו ההגנתית, מרחיק עצמו מכל דבר שיכול לרמז על התנהגות פוגענית כלפיה. בה בעת, חשוב לו להציג עצמו כאדם נורמטיבי, אשר היה כמעט מאורס קודם לביצוע העבירות.

בהמשך לגישתו ההגנתית, הוא אינו מעוניין בטיפול ייעודי לעברייני מין ושולל כי נשקפת ממנו מסוכנות מינית. התרשמתי מצעיר נורמטיבי, אשר ביצע עבירות מין כלפי קורבן מוכרת על רקע קיומם של עיוותי חשיבה כלפיה, עוררות מינית גבוהה כלפי הקורבן ומאפייני אישיות אגוצנטריים. מאפייני העבירה מצביעים על מה שמכונה בשם Date Rape.

פקטורים סטאטיים - ללא רקע פלילי; ללא רקע התמכרותי; מדווח על רצף תעסוקתי קודם לשירות הצבאי; פגע בקורבן מוכרת, במקום פרטי – כל הגורמים הללו אינם מקושרים ברדצידיביזם מיני מוגבר. בן 25; ללא היסטוריה של קשר זוגי משמעותי הכולל מגורים ניהול מגורים עם בת זוג וניהול משק בית משותף למשך שנתיים לפחות; ביצע עבירות מין כלפי קורבן שאינה בת משפחה; ביצע סוגים שונים של פגיעות מיניות, כלפי אותה קורבן, במהלך אירוע עבירה יחיד; ביצע עבירות מין בקורבן בזמן שבבית שהו אחרים – כל הגורמים הללו נמצאו בספרות המחקרית בתחום הערכת המסוכנות המינית כגורמים המקושרים, סטטיסטית, עם שיעורים גבוהים, יחסית, לרצידיביזם מיני.

פקטורים דינאמיים – גורמי סיכון: קיימת עדות לעיוותי חשיבה כלפי המתלוננת, לרבות דבלואציה, תפיסתה כפתיינית ומופקרת מבחינה מינית, ייחוס יוזמה ואחריות בכל הקשור לביצוע העבירות; לפי דבריו וככל העולה מהכרעת הדין, צרך אלכוהול סמוך לביצוע העבירות; ללא תובנה למניעים שהובילו לביצוע העבירות וללא תובנה לנזק שנגרם למתלוננת; ללא אמפתיה כלפי המתלוננת; בני משפחתו, כך לדבריו, תומכים בו ובהכחשת העבירות ולפיכך לא יכולים להוות גורם ממתן בכל הקשור בסיוע בזיהוי מצבי סיכון והימנעות מהם בעתיד. גורמים מגנים: ללא עדות מוקדמת לקיומה של סטייה מינית ו/או הפרעת אישיות קשה; קיימת תמיכה מצד בני משפחה וחברים ולא מדובר באדם נטול תמיכה נפשית.

שילובם של גורמי הסיכון הסטאטיים, גורמי הסיכון הדינאמיים, המבוססים על הספרות המקצועית בתחום הערכת המסוכנות המינית וההתרשמות הקלינית, מצביעים על כך שרמת המסוכנות המינית הינה בינונית.

הנבדק אינו תופס עצמו כמי שנשקפת ממנו מסוכנות מינית בעתיד, ולפיכך אינו מעוניין בטיפול לעברייני מין. משכך, לא ניתן להמליץ דבר בתחום הטיפול".

40. ניתן ללמוד מהערכת המסוכנות של הנאשם, כי הלה ממשיך לנקוט באותו קו בו נקט לאורך כל משפטו, לפיו אין הוא רואה כל פסול במעשיו, ומטיל את

מלוא האחריות על נפגעת העבירה, כמי שחפצה ביחסי המין עמו, פיתתה אותו וכפתה עליו את המגע המיני. הנאשם אינו מבין ואינו מפנים את הנזק שנגרם לנפגעת העבירה, לא רואה את עצמו כמסוכן מבחינה מינית, וכפועל יוצא מכך אינו מעוניין בטיפול.

41. מעבר לקביעת המסוכנות המינית של הנאשם **כבינונית**, עולה מסקנה נוספת ומהותית לעניין גזירת עונשו של הנאשם, והיא מתן **משקל נמוך ביותר לשיקול השיקום של הנאשם**. זאת, משמדובר בנאשם אשר חרף הרשעתו, והקביעות הברורות בהכרעת הדין, לגבי גרסתו השקרית של הנאשם ולגבי החשיבה המעוותת שליוותה את מעשיו, אין הוא מפנים את הפסול שבמעשיו, אינו מביע חרטה, סליחה או הכאה על חטא, ממשיך לעמוד על חפותו ומצביע על נפגעת העבירה כמי שרצתה ביחסי המין. ראוי להפנות בהקשר זה לפסיקת בית הדין הצבאי לערעורים -

"בעבירות מין חמורות יש ככלל, לבכר את שיקולי הגמול וההרתעה על פני נסיבותיו האישיות של העבריין ולבטא באמצעות גזר הדין את סלידת החברה ממעשים מזעזעים אלו, זאת בעיקר כאשר לא ניתן לזקוף לזכותו של המערער הודיה במעשים המיוחסים לו או הבעת חרטה וצער על עשייתם, העשויות להצדיק הקלה מסוימת בעונשו. אדרבא, לכל אורכו של ההליך המשפטי ניסה המערער להפוך את הקערה על פיה ולטעון כי המתלוננת היא שכפתה עליו את המגע המיני, גרסה שנדחתה מכל וכל על ידי הערכאה קמא" (ע/48,67/13 טור' אסמרה נ' התובע הצבאי הראשי, פסקה 11 (2013)).

42. בנוסף, ביטוי לאי קבלת אחריות כלשהי מצד הנאשם למעשיו, ניתן לראות בהחלטתו שלא לומר דבר במסגרת הטיעונים לעונש, ולו בנוגע לסבלה של המתלוננת. כאמור, הנאשם מביע חוסר רצון להשתקם, ובנסיבות אלו לא ניתן להעניק לשיקול השיקום משקל ממשי (השוו ל-ע"פ 3579/14 **ברהאנה אטקלטה נ' מדינת ישראל** (2016)).

ד.3.2 קביעת עונש המאסר בפועל

43. בהתחשב במכלול הנסיבות המתוארות לעיל, שאינן קשורות בביצוע העבירה, הגענו לכלל מסקנה כי העונש הראוי לנאשם איננו מצוי בספו התחתון של מתחם הענישה ההולם, ואף לא בחלקו העליון של המתחם, כעתירת התביעה.

ד.2.4 קביעת רכיב הפיצויים

44. אשר לרכיב הפיצויים לנפגעת העבירה - סעיף 35 לחוק השיפוט הצבאי, התשט"ו-1955, קובע, כי בית הדין רשאי לחייב חייל שהורשע **"בשל כל אחת מן העבירות שהורשע בהן, בנוסף על העונש, לשלם למי שניזוק על ידי העבירה סכום כסף שלא יעלה על עשרה שיעורים של שכר יסוד חדשי של טוראי בשירות חובה, כפי שהוא בשעת הטלת החיוב, לפיצוי הנזק או הסבל שנגרם לו"**. שיעור הפיצויים, נועד להעניק סעד מידי לנפגע העבירה ולבטא הכרה חברתית בסבל שנגרם לו ובעוגמת הנפש שהייתה מנת חלקו כפועל יוצא של הפגיעה שנעשתה בו, והוא אינו מבוסס על פרי אומדן מדויק של הנזק שנגרם בפועל לקורבן העבירה, ואין הוא קשור מטבעו ליכולתו הכלכלית של הנאשם (ראו 56,58/16 סמל ימין נ' **התובע הצבאי הראשי**, פסק' 104-107 וההפניות המוזכרות שם (2017)).

45. בהתאם לקביעת הפסיקה, נוכח נסיבות החומרה הניבטות ממעשיו של הנאשם, ולאור התרשמותנו מהשפעת מעשי הנאשם על נפגעת העבירה - כפי שמפורט בהצהרתה, בחוות דעת גורמי ברה"ן ועדות אמה - מצאנו להטיל על הנאשם בגין שתי העבירות בהן הורשע, תשלום פיצויים בסך 15,000 ₪.

ה. סוף דבר

46. סוף דבר, פה אחד אנו גוזרים על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. חמש וחצי (5.5) שנות מאסר לריצוי בפועל, בניכוי ימי מעצרו.
- ב. שלושים ושישה (36) חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש (3) שנים מיום סיום נשיאת המאסר, והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור עבירה כלשהי מעבירות הפשע המנויות בסימן ה' לפרק י' לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

ג. שמונה עשרה (18) חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש (3) שנים מיום סיום נשיאת המאסר, והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור עבירה כלשהי מעבירות העוון המנויות בסימן ה' לפרק י' לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

ד. שניים עשרה (12) חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש (3) שנים מיום סיום נשיאת המאסר, והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור עבירה כלשהי שיש בה יסוד של הטרדה מינית.

ה. הורדה לדרגת טוראי.

ו. פיצויים לנפגעת העבירה בסך חמישה עשר אלף (15,000) ש"ח, שישולמו לא יאוחר מיום 01/06/18, וזאת על דרך הפקדת סכום הפיצויים בחשבון בנק שאת פרטיו תעביר התביעה להגנה לא יאוחר מיום 01/05/18.

בהתאם לדין, אסור לפרסום כל פרט שיש בו כדי לזהות את המתלוננת. בהתאם להחלטות קודמות אסורים לפרסום גם תפקידה הצבאי של המתלוננת וגם פרטי היחידה בה היא משרתת, למעט העובדה כי מדובר בגדוד חי"ר.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, 21/3/18, ה' בניסן התשע"ח, בפומבי ובמעמד הנאשם וב"כ הצדדים.

(-----)	(-----)	(-----)
רס"ן ליטל ששו	אל"ם כרמל ווהבי	סא"ל שחר גרינברג
שופטת	אב"ד	שופט

העתק נכון מהמקור
רס"ן אביבית הראל
ק' בית הדין

נערך על ידי: סמל מרינה קובה
בתאריך: 21.03.2018
חתימת המגיה: א' ב'